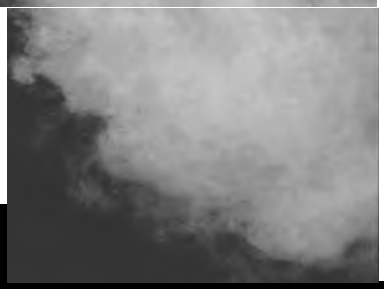
Psikolojik Gerilim

SEBASTIAN

FITZEK

RUH KIRICI

PEGRSUS

“Fitzek, okuyucusunun tüylerini diken diken edip onu insan ruhunun derinliklerine, gerçek olmamasını umacağınız korkunçlukta bir zindana kapatıyor.”
Synthetics

“Fitzek bir kez daha gerilim malzemesi olarak insan ruhunu kullanıyor. Baştan sona katıksız bir gerilimle devam eden roman son sayfayı okuyana kadar okura rahat vermiyor.”
Literatur.de

Ruh Kırıcı

Pegasus Yayınları: 2064
Bestseller Roman: 855

Ruh Kırıcı
Sebastian Fitzek
Özgün Adı: Der Seelenbrecher

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/lstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2019
ISBN: 978-605-299-650-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2019
Copyright © 2008, Droemersche Verlagsanstalt Th. Knaur Nachf. GmbH & Co. KG, Munich, Germany

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AVA International GmbH, Germany aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Rpegasusyayinlari Q pegasusyayinevi **(Ğğ)** pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

Sebastian Fitzek

Ruh Kırıcı

Almancadan çeviren:

Azra Herrscher

PEGASUS YAYINLARI

Gerlinde'ye

Ölümden korktuğumdan falan değil, sadece geldiğinde
orada olmak istemiyorum.

Woody Ailen

Korkudan yetmiş bir gün önce

I. sayfa vd.

Hasta Dosyası No. I3I07I/VL

Neyse ki her şey bir rüyadan ibaretti. Çıplak değildi. Kaçık adamın teki, paslı bir sehpada malzemelerini düzenlerken bacakları da çok eski bir jinekoloji masasına bağlı değildi. Arkasını döndüğünde, elinde, kurumuş kanla kaplı tam olarak neyi tuttuğunu başta anlayamamıştı. Sonra gördüğünde ise gözlerini kapatmak istedi fakat bunu yapamadı. Yavaşça vücudunun ortasına yaklaşan ve yanıp tutuşan lehim havyasından gözlerini bir türlü alamıyordu. Yüzü haşlanmış yabancı, iki göz kapağını yukarı katlamıştı ve onları göz yuvalarına zımba tabancasıyla sabitlemişti. Hayatının geri kalan bu kısa süresinde, daha büyük bir acı yaşayabileceğini düşünemedi. Fakat havya görüş alanından kaybolup bacaklarının arası gittikçe daha da sıcak olduğunda, son saatlerde çektiği çilelerin sadece bir başlangıç olduğunu düşünmeye başladı.

Sonra, alazlanmış et kokusu aldığına emin olduğunda, her şey saydamlaşmaya başladı. Zorla kaçırıldığı ıslak ve soğuk bodrum katı, başının üstündeki titreyen halojen lamba, işkence koltuğu ve metal masa, hepsi ortadan kayboldular ve geriye sadece siyah bir boşluk kaldı.

Tanrıya şükürler olsun, diye düşündü, hepsi sadece bir rüyaydı. Gözlerini açtı. Ve hiçbir şeyi anlayamadı.

Biraz önce hapis olduğu kâbus, şeklini kaybetmemişti, sadece değiştirmişti.

Neredeyim ben?

İç tasarıma bakıldığında pejmürde bir otel odası gibi bir yerdeydi. Yıpranmış çift kişilik yatağın üstündeki lekeli yatak örtüsü de benzer şekilde kirli ve üzeri, yeşilimsi kahverengi halı döşemeyle aynı sayıda yanık izleriyle kaplıydı.

Ayaklarının altındaki sert halı tüylerini hissettiği gerçeği ise, rahatsız edici ahşap sandalyenin üstünde daha da kasılmasına sebep oldu.

Yalın ayağım. Neden ayakkabı giymiyorum? Ve neden bu kötü otelde oturup bir siyah beyaz televizyonun karıncalı test ekranına bakıyorum? Sorular bilardo topları gibi kafatasının kenarlarına çarpıyordu. Aniden sanki biri ona bir tokat atmış gibi irkildi. Sonra sesin kaynağına doğru baktı. Oda kapısına. Kapı sarsıldı, bir defa daha ve sonunda açıldı. İki polis içeriye daldı. İkisi de üniformalı, ikisi de silahlıydı, ancak bu kadarını görebildi. Önce silahlarını vücudunun üst kısmına doğrulttular ama sonra yavaşça indirdiler ve yüzlerindeki endişeli gerginlik yerini inanılmaz bir dehşete bıraktı.

İki adamdan kapıyı tekmeleyip ilk içeri giren daha ufak tefek olanının, "Lanet olsun, burada ne olmuş böyle?" diye sorduğunu duydu. "İlk yardım!" diye bağırdı diğeri. "Bir doktor. Acilen yardıma ihtiyacımız var!"

Tanrıya şükürler olsun, diye düşündü, birkaç saniye içinde ikinci defa. Korkudan neredeyse nefes alamıyordu, bütün bedeni ağrıyordu ve dışkı ile idrar kokuyordu. Bunların hepsi ve buraya nasıl geldiğini bilmediği gerçeği onu neredeyse çıldırtıyordu ama yine de şimdi iki polis karşısında duruyordu ve tıbbi yardım çağırmak istiyorlardı. Bu iyi bir şey değildi belki fakat havyalı kaçıktan çok daha iyiydi.

Birkaç saniye sürmeden, bir hışımla kel ve küpeli bir ilk yardım doktoru odaya girdi ve yanına diz çöktü. Anlaşılan müdahale ekipleri yanlarında bir ambulansla gelmişler. Bu da hayra alamet değildi.

"Beni duyabiliyor musunuz?"

“Evet...” şeklinde cevap verdi, gözündeki mor halkalar uzun bir zaman önce yüzüne dövme yaptırılmış gibi duran doktora.

"Beni anlamıyor gibi duruyor.”

"Anlıyorum, anlıyorum.” Kolunu kaldırmak istedi fakat kasları onu dinlemedi.

“Adınız ne?" Doktor, gömleğinin cebinden kalem şeklinde bir el feneri çıkarıp gözlerine tuttu.

“Vanessa,” diye konuştu kısık sesle ve sonra ekledi: “Vanessa Strassmann.”

"Ölmüş mü?” diye sorduğunu duydu arkadaki polisin.

“Lanet olsun, göz bebekleri ışığa neredeyse hiç tepki vermiyor. Ve bizi ne duyuyor ne de görüyor gibi görünüyor. Katatonik, hatta koma halinde bile olabilir.”

“Ama bu saçmalık,” diye bağırdı Vanessa şimdi ve ayağa kalkmak istedi fakat kolunu bile kıpırdatamadı.

Burada neler oluyor?

Bu düşünceyi sesli tekrarladı ve olabildiğince net söylemek için çok çaba gösterdi. Kimse onu duymak istemiyor gibiydi. Bunun yerine herkes ondan uzaklaştı ve şimdiye kadar görmediği biriyle konuşmaya başladılar.

"Ve odayı ne kadar süre boyunca terk etmedi demiştiniz?”

İlk yardım doktorunun kafası kapıyı görmesini engelliyordu. Oradan şimdi genç bir kadının sesi geliyordu: “Kesin üç gündür. Belki biraz daha da uzun olabilir. Zaten giriş yaptığında kendisiyle ilgili bir şeyin yolunda olmadığını düşünmüştüm. Ama rahatsız edilmek istemediğini belirtmişti.”

Bu *nasıl bir saçmalıktan bahsediyor ya?* Vanessa başını salladı. *Buraya asla gönüllü olarak gelmem. Tek bir gece için bile!*

“Sizi de aslında çağırmayacaktım ama bu kötü hırıltı gittikçe daha sesli oldu ve...”

"Bir baksanıza!” Bu daha ufak olan polisin sesiydi, hemen kulağının dibinde.

"Ne oldu?”

"Burada bir şey var. Orada.”

Vanessa, doktorun parmaklarını birbirinden ayırdığını ve cımbızla dikkatlice sol elinden bir şey çıkardığını hissetti.

“Bu da ne?” diye sordu polis.

Kendisi de odadaki diğer herkes gibi şaşkındı. Vanessa bir şey tuttuğunun farkında bile değildi.

“Bir not kâğıdı.”

Doktor ortadan katlanmış kâğıdı açtı. Vanessa üstüne bir bakış atabilecek şekilde gözlerini çevirdi fakat sadece anlaşılmaz hiyeroglifler görüyordu. Metin tamamen farklı bir dilde düzenlenmişti.

“Ne yazıyor üstünde?” diye sordu kapının oradaki diğer memur.

“İlginç.” Doktor kaşlarını çattı ve okudu: “İnsan bu şeyi sadece hemen atmak için alır.” Tanrı aşkına. İlk yardım doktorunun birkaç kelimeyi tereddüt etmeden hemen okuyabilmesi, kâbusun boyutunu iyice netleştirdi. Bir sebepten dolayı her türlü iletişim yeteneği kaybolmuştu. Vanessa, o an ne konuşabiliyor ne de okuyabiliyordu, yazmayı da unuttuğunu tahmin ediyordu.

Doktor yine ışığı doğrudan göz bebeklerine tuttu ve bir anda diğer duyuları da felç olmuş gibi oldu: Vücudunun pis kokusunu artık alamıyor, çıplak ayaklarının altındaki halıyı hissedemiyor ve sadece içindeki korkunun nasıl gittikçe büyüdüğünü ve etrafındaki karışık seslerin nasıl daha da sessizleştiğini duyuyordu.

Çünkü doktor kâğıttaki cümleyi okuduğunda, görünmez bir kuvvet onu ele geçirmişti.

"İnsan bu şeyi sadece hemen atmak için alır.”

Soğuk elini ona doğru uzatan ve onu aşağı, hayatında asla tekrar görmek istemediği ve daha birkaç dakika önce terk ettiği bir yere çeken bir kuvvet.

Bu bir rüya değildi, ya da öyle miydi?

Doktora bir işaret vermeye çalıştı ama doktorun silüeti yavaş yavaş dağılırken olan biteni kavramaya başladı ve saf bir dehşet onu ele geçirdi. Onu gerçekten duyamıyorlardı. Ne doktor ne kadın ne de polisler onunla konuşabilmişlerdi. Çünkü o iğrenç yerde hiç uyanmamıştı. Aksine. Üstündeki halojen lamba yine titremeye başladığında anlamıştı: İşkence başladığında bayılmış olmalıydı. Rüya olan şey o kaçık adam değil, yaşamakta olduğu korkunç gerçeklikten kaçmak için yaratmış olduğu otel odasıydı.

Ya da *yine mi yanılıyorum? İmdat. Yardım edin!* Artı/c *hiçbir şeyi ayırt edemiyorum! Hangisi gerçek? Hangisi değil?*

Ve yine her şey önceki gibi oldu. Islak bodrum katı, metal masa ve sıkıca bağlı olduğu jinekoloji masası. Çıplak, o kadar çıplaktı ki o zırdelinin nefesini bacaklarının arasında hissediyordu. Üzerine hohladı. En hassas olduğu yere. Sonra, yara izleriyle kaplı yüzü gözlerinin önüne geldi ve dudaksız bir ağız ona. “yeri sadece tekrar işaretledim. Şimdi başlayabilirim," diyerek havyaya uzandı.

Günümüz, saat 10.14 - Korkudan çok uzun yıllar sonra

CC T% ayanlar ve baylar, bu girişe ne diyorsunuz? Bir kadın .Ubir kâbustan uyanıyor ve kendini hemen bir sonrakinde buluyor? İlginç, değil mi?"

Profesör meşe ağacından yapılmış uzun masadan kalkarak öğrencilerin şaşkın yüzlerine baktı. Ancak şimdi dinleyicilerinin, bu sabah kıyafet seçimlerine kendisinden daha fazla özen göstermiş olduklarını fark etti. Her zamanki gibi gardırobuna hiç bakmadan, kırışık bir takım elbise çıkarmıştı. Bir zamanlar bir satıcı onu, ergenlik sonrası isyankârlığında biraz daha uzun kullandığı siyah saçlarıyla güya çok uyumlu olduğu için, koyu kruvaze bir ceket almaya ikna etmişti.

Bugün, yıllar sonra, yine saçlarına uyan bir şey almak isterse eğer, takım kül rengi olmalı, bazı yerlerinde kumaş seyrelmeli, sırtında da keşişlerin keline benzer bir delik olmalıydı. "Ne dediniz?"

Akılsızca yana doğru bir adım attığında, menisküsünde yanan bir çekme hissetti. Sadece altı kişi gönüllü omuştu. Dört kadın ve iki erkek. Tipik. Böyle deneylerde kadınlar hep çoğunlukta olurdu. Ya daha cesur oldukları için ya da duyuru

panosunda bu deney için söz verilen paraya daha çok ihtiyaç duydukları için.

"Özür dilerim ama doğru mu anladım?"

Sol taraf, ikinci koltuk. Profesör söz alan deneğin ismini öğrenmek için önündeki listeye göz attı: Florian Wessel, üçüncü dönem.

Giriş bölümünü okurken, öğrenci mükemmel açılmış kurşun kalemini satırların üzerinde gezdiriyordu. Sağ gözünün altındaki hilal şeklindeki yara izi bir çeteye üye olduğunu gösteriyordu. Şimdi yazı gerecini sayfaların arasına bıraktı ve dosyayı kapattı. "Bu tıbbi bir tedavi protokolü mü şimdi?"

"Evet, gerçekten öyle." Profesör iyi niyetli bir tebessümle şaşkınlığını anlayabildiğini anlatmaya çalıştı ona. Bu da deneyin bir parçasıydı.

"Lehim havyası mı? İşkence mi? Polis mi? Affınıza sığınıyorum ama, bu bir hastanın kayıtlarından ziyade bir psikolojik gerilim romanına benziyor."

"Affınıza sığınıyorum" mu? Bu eski cümleyi duymayalı çok olmuştu. Profesör saçını sıkıca ortadan ayıran öğrencinin her zaman mı böyle konuştuğunu, yoksa sadece bulundukları sıra dışı yerin melankolik yeşil küfünün mü dil kullanımına yansıdığını merak etti. Binanın korkunç tarihinin bazı katılımcılarını ürküttüğünü biliyordu. İki yüz avro olsun olmasın.

Çekici olan da buydu zaten. Deneyi başka bir yerde değil de burada gerçekleştirmek. Bütün kampüs küf koksa da ve eski şömineyi çöpten arındırıp çalıştırmayı düşünecek kadar soğuk olsa da bu deney için daha iyi bir yer yoktu. Yine de bugün aralık ayının yirmi üçüydü ve derece donma noktasının çok

altındaydı. Sonunda, yüksek salonu yeterince ısıtamayan, iki yağ radyatörü kiralamışlardı.

"Kulağa bir psikolojik gerilim romanı gibi mi geliyor diyorsunuz?" diye tekrarladı profesör. "Evet, bu konuda çok da haksız değilsiniz."

El tabanlarını birbirine bastırıp ellerini dua edermiş gibi tutarak pörsümüş parmak uçlarını kokladı. Parmakları ona dedesinin kaba ellerini hatırlattı. Fakat onun aksine, bütün hayatı boyunca dışarıda çalışmak zorunda kalmıştı. "Muayenehane dökümleri arasında bulunan ve şu an elinizde tuttuğunuz belgenin doktoru, meslektaşlarımdan biriydi, bir psikiyatr. Viktor Larenz. İsmine eğitiminiz sırasında zaten rastlamış olmanız gerekir."

"Larenz? Ölmemiş miydi o?" diye bilmek istedi, daha dün bu deney için kaydolan bir öğrenci.

Profesör tekrar listeye baktı ve saçlarını siyaha boyamış olan adamın adının Patrick Hayden olduğunu anladı. O ve sevgilisi Lydia dip dibe oturuyorlardı. Bedenleri arasındaki boşluk o kadar dardı ki diş ipiyle bile araya girmek zor olurdu, bu da özellikle Patrick'in inisiyatifine dayanıyordu. Ne zaman Lydia biraz daha hareket özgürlüğüne kavuşmak istese kolunu daha sıkı omzuna koyuyordu ve onu kendine sahiplenerek geri çekiyordu. Üstünde zekice "İsa seni seviyor" baskılı spor bir kazak vardı. Hemen altında neredeyse okunamayacak şekilde de "Diğer herkes ise bir pislik olduğunu düşünüyor" yazıyordu. Patrick daha önce de, bir sınav notu için kendisine şikâyete geldiğinde bunu giymişti.

"Viktor Larenz'in bu olayda bir önemi yok," diye itiraz etti profesör. "Hikâyesinin bu akşamki test ile bir alakası bulunmuyor."

"Konu ne o zaman?" diye bilmek istedi Patrick. Masanın altında bacaklarını üst üste attı. Deri botlarının ipleri bağlı değildi, yırtık alınmış kotu öylece, katlanmış ayakkabı dilinin üzerine düşmesin diye. Aksi halde kimse tasarımcının bilek kısmında bulunan etiketini göremezdi.

Profesör gülümsedi. Açık ayakkabılar, yırtık pantolonlar, dine hakaret eden kazaklar. Moda endüstrisinde biri muhafazakâr ebeveynlerinin kâbuslarını paraya çevirmeyi görev edinmiş olmalıydı.

"Yani, bilmeniz gerekiyor ki..." tekrar masanın baş ucundaki yerine oturdu ve bir evcil hayvan tarafından tırmalama ağacı olarak kullanılmış gibi yıpranmış deri çantasını açtı. "Biraz önce okuduklarınız, gerçekten yaşandı. Sizlere dağıttığım referans dosyaları, gerçek bir tespit tutanağının basit birer kopyaları." Profesör eski bir cep kitabı çıkardı. "Orijinali ise bu." İnce kitabı masaya koydu.

Yeşilimsi renkli kapağın üstünde kırmızı harflerle "Ruh Kırıcı" yazıyordu. Üzerinde sisli bir kar fırtınasından, karanlık bir binaya doğru kaçan bir adamın, karaltı gibi resmi dikkat çekiyordu.

"Dış şekli sizi sakın yanıltmasın. İlk bakışta alışılagelmiş bir romana benziyor. Ama içinde çok daha fazlası var." Parmağını kitabın yaklaşık üç yüz sayfasından arkadan öne doğru hızlıca geçirdi.

"Çoğu kişi bu tutanakların hastalarından birinin kaleminden çıktığını düşünüyor. Larenz eskiden çok sanatçı tedavi

etti, aralarında yazarlar da bulunuyordu." Profesör göz kırptı. Sonra sessizce ekledi: "Ama başka bir teori daha var."

Bütün öğrenciler onu dikkatlice izliyordu.

"Bir azınlık bunları kâğıda dökenin Viktor Larenz olduğunu düşünüyor."

"Ama neden?"

Bu defa Lydia söz aldı. Koyu sarı saçlı ve gri renkteki boğazlı kazaklı kız en iyi öğrencisiydi. Yanındaki tıraşsız ve uzatmalı okuyan öğrencide neyi çekici bulduğunu da kendine açıklayamıyordu. Aynı şekilde liseden yüksek notlarla mezun olmasına rağmen neden kendisine burs verilmediğini de.

"Bu Larenz, kayıtlarını bir gerilim romanına mı dönüştürdü? Neden böyle büyük bir zahmete girsin ki?"

"İşte bunu bu akşam bulmamız lazım. Bu deneyin hedefi tam da bu."

Profesör katılımcı listesinin yanındaki bloknota bir not yazdı ve sonra, şimdiye kadar tek bir söz bile söylememiş olan sağındaki kadın grubuna döndü:

"Şüpheniz varsa, bunu anlayışla karşılarım, hanımlar."

Kızıl saçlı kafasını kaldırdı ama diğer ikisi hâlâ önündeki dosyalara bakıyorlardı.

"Hepiniz bunu elbette tekrar düşünebilirsiniz. Asıl deney daha başlamadı. Fikir değiştirip şimdi eve gidebilirsiniz. Henüz vaktiniz var."

Kadınlar kararsızca başlarını salladı.

Florian öne doğru eğildi, sonra işaret parmağıyla tedirgin tedirgin, yandan saçını ayırdığı çizginin üzerinden geçti.

"Ama o zaman iki yüz avro ne olacak?" diye sordu.

“Sadece aktif katılımda geçerli. Ve sadece ilanda belirtildiği gibi akışa uyarsanız. Bütün dosyayı okuyup bunu yaparken sadece küçük molalar verebilirsiniz.”

“Ve sonra? Bitirince ne olacak?”

“Bu da deneyin bir parçası.”

Psikiyatr tekrar eğildi ve özel üniversitenin armasını taşıyan bir yığın formla tekrar belirdi. “Kalan herkesten bunları imzalamalarını rica ediyorum.”

Öğrencilerin, gönüllü katılımla deneyde oluşabilecek olası psikosomatik hasarlar konusunda üniversiteyi her türlü mesuliyetten muaf tutan rıza formlarını dağıttı.

Florian Wessel kâğıdı aldı, ışığa karşı tuttu ve tıp fakültesinin filigranına bakarak başını şiddetle salladı. “Bu bana tehlikeli geliyor.”

Kurşun kalemini tekrar dosyanın arasından çıkardı, sırt çantasını aldı ve ayağa kalktı.

“Galiba, bunun nereye varacağını biliyorum. Ve eğer tahmin ettiğim şeyse eğer, bundan çok korkuyorum.”

“Dürüstlüğünüz takdire şayan.” Profesör, Florian’ın formunu tekrar topladı ve dosyasını da aldı. Sonra kafalarını tokuşturmuş duran diğer üç öğrenciye baktı. “Neyin söz konusu olduğunu bilmiyoruz ama Florian vazgeçtiyse bizim de uzak durmamızda fayda var.”

Onunla iletişim kuran tek kişi yine kızıl saçlı olandı.

“Nasıl isterseniz. Sorun değil.”

Kadınlar sandalyelerin sırtından kışlık montlarını alırken, onların da plastik dosyalarını topladı. Florian kapüşonlu ceketini ve eldivenlerini giymişti ve çıkışta bekliyordu bile.

“Peki ya siz?”

Hâlâ kararsız, dosyanın sayfalarını karıştıran Lydia ve Patrick'e baktı. Sonunda ikisi de aynı anda omuzlarını salladılar.

"Her neyse. Mühim olan kanımın falan alınmaması," dedi Patrick.

"Tamam, neyse ya." Lydia erkek arkadaşının yanından biraz uzaklaşmayı başardı sonunda.

"Bütün süreç boyunca yanımızda olacaksınız, değil mi?"

"Evet."

"Ve okumaktan başka hiçbir şey yapmayacağız? Başka bir şey yok, değil mi?"

"Aynen öyle."

Arkalarındaki kapı kapandı. İptal edenler vedalaşmadan gitmişlerdi.

"Ben katılıyorum o zaman. Para işime yarayabilir."

Lydia, profesöre, asla dile getirmedikleri sessizlik yeminini yeniden mühürleyen bir bakış attı.

Biliyorum, dedi içinden ve başını onaylayarak salladı. *Sadece biraz. Çok dikkat çekici değil.*

Elbette paraya ihtiyacın var.

Kendine acıma dalgası, profesörü, kızın özel hayatına sürüklediğinde, bir nisan ayının çok sıcak hafta sonuydu.

Tek arkadaşı, ona geçmişi unutmak istiyorsa normal "tecrübe şemasından" çıkmak zorunda olduğunu önermişti. Hayatında hiç yapmadığı bir şeyi yapmak zorundaymış. Çok sıra dışı bir şey değildi. Sadece masum, sıkıcı bir şovdu. Kızların üstsüz dans etmesinin dışında, diskodaki çoğu ergenden daha sert hareket etmiyorlardı. Ve görebildiği kadarıyla bir arka oda da yoktu.

Yine de Lydia birden elinde bir kokteyl kartıyla önünde durduğunda kendini asosyal yaşlı bir adam gibi hissetti. Her zamanki boğazlı kazağı ve tacı değil, sadece bir öğrenci üniformasının eteği vardı üzerinde. Başka hiçbir şey giymemişti.

İçmeden kokteylinin parasını ödemişti, arkadaşını ekmişti ve bir sonraki derste onu yine ilk sırada gördüğünde sevinmişti. Bunun hakkında asla konuşmadılar ve Patrick'in de sevgilisinin ek işinden haberi olmadığına emindi. Halbuki Patrick, böyle kulüplerdeki barmenleri ismiyle tanıyor gibi dursa da kendi çıkarları söz konusu olduğunda çok da hoşgörülü biri değilmiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Lydia sessizce ofladı ve mesuliyet muafiyeti bölümüne imzasını attı.

"Ne olabilir ki zaten?" diye sordu yazarken. Profesör boğazını temizledi ama bir şey söylemedi. Onun yerine iki imzaya da kontrol edici bir bakış attı ve sonra saatine baktı.

"İyi, hazırız o zaman."

İçinden gelmese de gülümsedi. "Deney başlıyor. Lütfen hasta dosyasının sekizinci sayfasını açınız."

Saat 17.49, Noel arifesinden bir gün - Korkudan dokuz saat kırk dokuz dakika önce.

8. sayfa vd„ Hasta Dosyası No. I3I07I/VL

Devamını sadece tıbbi müşahade altında okuyunuz.

“Sıradaki durumu hayal edin...”

Caspar yanında dizleri üzerine çöktüğü yaşlı kadının sesini, sanki kilitli bir kapının ardındaymış gibi boğuk duyabiliyordu ancak.

“Baba ve oğul, gece karla kaplı bir yolda ormanın içinden geçiyorlarmış. Baba aracının kontrolünü kaybetmiş. Bir ağaca çarpmış ve baba hemen ölmüş. Çocuk ağır yaralı kurtulmuş ve bir hastaneye götürülmüş, orada da hemen acil cerrahiye sevk edilmiş. Cerrah, donmuş bir halde gelip panikle, ‘Aman Tanrım, bu çocuğu ameliyat edemem. Bu benim oğlum!’ demiş."

Yataktaki yaşlı kadın kısa bir ara verdi ve sonra çoşkuyla sordu: “İki babası yoksa eğer, bu nasıl mümkün olabilir?”

"Hiçbir fikrim yok.”

Caspar gözlerini kapalı tuttu ve televizyonu tamir etmeye çalışırken tamamen dokunma duyusuna güvendi. O yüzden sırtının arkasındaki muzip gülüşü sadece tahmin edebiliyordu.

“Hadi canım. Sizin gibi zeki bir adam için o kadar da zor bir bulmaca değil bu.”

Elini iri yarı televizyonun arkasından çıkardı ve başını sallayarak Greta Kaminsky'ye doğru döndü.

Yetmiş dokuz yaşındaki bankacının dul eşi daha beş dakika önce kapısını tıklatıp acaba “saçmalık kutusuna” bir göz atabilir mi diye rica etmişti. Teufelsberg Kliniği ndeki küçük çatı katı odasına göre çok büyük boyutlu olan devasa ayaklı televizyonunu böyle adlandırıyordu. Profesör RaBfeld ona bunu kesinlikle yasaklamasına rağmen, ricasını kabul etmişti. Klinik yöneticisi, Caspar’ın odasını gözetimsiz terk etmesini istemiyordu.

“Korkarım ki bilmeceler pek bana göre değil Greta.” Televizyonun arkasında birikmiş olan tozu teneffüs etti ve öksürmek zorunda kaldı.

“Ayrıca ben bir kadın değilim. İki işi aynı anda yapamam.”

Başını yine televizyonun yanına yasladı ve arka tarafta anten kablosunun ufacık prizini görmeden bulmaya çalıştı. İri yarı şey, bir milim bile duvardan ayrılmıyordu.

“Saçmalama!”

Greta iki kere avucuyla yatağa vurdu. “Böyle davranmayı bırakın, Caspar!” *Caspar.*

Bakıcılar ona bu lakabı takmıştı.

Gerçek adını bilmedikleri sürece, bir şekilde ona hitap etmek zorundalardı.

“Bir denesenize! Belki de bilmece kralı olduğunuz ortaya çıkar. Kim bilir, hiçbir şeyi hatırlayamıyorsunuz.”

"Yanlış,” diye inledi ve elini biraz daha televizyon ve kabartmalı duvar kâğıdı arasındaki boşluğa soktu.

“Kravatın nasıl bağlandığını, kitap okumayı ve bisiklet sürmeyi biliyorum. Sadece yaşanmışlıklarım artık yok.”

“Olgusal bilgi birikiminizin büyük bir kısmı hasar görmemiş,” diye açıklamıştı ona daha ilk seansında, onu tedavi eden Psikiyatr

Doktor Sophia Dom. “Ama sizi duygusal olarak tanımlayan her şey, yani kişiliğinizi ortaya koyan her şey maalesef kaybolmuş.” Retrograd amnezi. Hafıza kaybı.

Ne ismini ne ailesini ne de mesleğini hatırlayabiliyordu. Bu lüks özel hastaneye nasıl geldiğini dahi bilmiyordu. Teufelsberg Kliniğinin eski binası şehrin kenarında, Berlin’in, İkinci Dünya Savaşının bombalarına kurban giden binaların molozlarıyla yapay olarak inşa edilen, en büyük dağının üstündeydi. Bugün Teufelsberg, eskiden Birleşmiş Devletler ordusunun dinleme tesislerini kurduğu yeşil bir deponi alanıydı. Caspar’ın tedavi edildiği dört katlı hastane villası, gizli servis mensuplarının kumar odası olarak kullanılmıştı, ta ki Berlin Duvarının yıkılmasının ardından ünlü psikiyatr ve nöroradyolog Profesör Samuel RaBfeld tarafından açık artırmadan alınıp lüks bir şekilde modernleştirilerek, psikosomatik bozukluklar için önde gelen hastanelerden birine dönüştürülene kadar. Şimdi klinik açılır kapanır köprüler tarafından korunan bir kale gibi Grünewald’ın tepesinde duruyor ve sadece, Caspar’ın on gün önce üstünde bulunduğu, dar bir özel yol sayesinde ulaşabiliyordu. Casper kliniğe geldiğinde baygın, hafif bir kar tabakasıyla örtülü ve hipotermikti.

Teufelsberg Kliniğinin kapıcısı olan Dirk Bachmann, RaBfeld'i o akşam bir randevuya Westend Hastanesine götürüyordu. Bir saat bile geç geri dönmüş olsaydı eğer, Caspar yol kenarında donmuş olurdu. Bazen bunun bir fark yaratıp yaratmayacağını soruyordu kendine.

Çünkü kimliksiz bir hayat ölümle kıyasla nedir ki?

“Kendinize böyle eziyet etmemelisiniz,” diye uyardı onu Greta hafif sitem ederek, sanki kederli düşüncelerini okumuş gibi. Bunu söylerken sesi, çok fazla yalnız kaldığında kendisi de korku psikozları çeken bir hastanın değil de bir doktorunki gibiydi.

“Hatıra güzel bir kadın gibidir," diye açıkladı ona, o hâlâ anten kablosu için lanet olası prizi ararken.

“Peşinden koşarsanız sizden sıkılarak uzaklaşır. Ama başka bir şey ile uğraşırsanız kıskanç güzellik kendiliğinden size geri gelir.”

Tiz bir sesle kikirdedi.

“Aynı sizinle sevgi dolu ilgilenen güzel terapistimiz gibi.”

“Ne demek istiyorsunuz şimdi?” diye sordu Caspar şaşkın.

“yani, yaşlı bir nine bile bunu görebiliyor. Bence Sophia ve siz çok yakışıyorsunuz, Caspaarrr.” Caspaarrr.

Uzun uzadıya çekilmiş A ve yuvarlanmış R ile savaş sonrası film divalarını andırıyordu Greta'nın sesi. Kocası on yedi yıl önce bir golf sahasında kalp krizinden öldüğünden beri, her Noel bayramını özel klinikte geçiriyordu. Bayram depresyonu üzerine çöktüğünde yalnız kalmıyordu burada. O yüzden televizyonu çalışmadığında bu orta seviyeli bir felaketti onun için “saçmalık kutusunu” kendini yalnız hissetmemek için durmadan çalıştırıyordu.

“Yani, ben de daha genç olsaydım sizinle bir dans çayına randevulaşmak isterdim,” diye kikirdedi.

“İçten teşekkürler!” diye güldü.

“Ben ciddiyim. Kocam sizin yaşınızdayken, yani kırkların başında diye tahmin ediyorum, onun da koyu saçları alnına böyle cilveli cilveli düşerdi. Ayrıca onun da sizinki gibi düzgün elleri vardı, Caspar. Ve...” Greta yine kikirdemek zorunda kaldı, “ve bulmaca tutkumu paylaşırdı!”

Teneffüsü bitiren bir sınıf öğretmeni edasıyla iki kere ellerini birbirine vurdu.

“Tamam, bu yüzden şimdi tekrar deneyelim...” Greta bulmacasını tekrarladığında Caspar neşeyle ofladı. ’’Baba ve oğul bir araba kazası geçirir. Baba ölür, oğlan kurtulur.”

Aralıklı cama rağmen Caspar terlemeye başladı.

Öğleden önce karların arasına gömülmüş, öğlene doğru derece donma noktasının altına düşmüştü. Burada dışarda. Grünev/ald'ın ortasında, şehir merkezinden bir iki derece daha düşük olmalıydı. Ama bunları düşündüğünde şu an hiçbir şey hissetmiyordu.

Ha! İşaret parmağı plastik kaplamanın içinde yuvarlak bir metal yüzüğün üzerinden geçti. Şimdi sadece buraya kabloyu takmam lazım ve...

"Ağır yaralı çocuk acil cerrahiye sevk ediliyor. Ama cerrah onu oğlu olduğu için ameliyat etmek istemiyor."

Caspar kaba ekranın arkasından sürüklenerek çıkıp, ayağa kalkıp kumandaya uzandı.

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Greta muzipçe.

"Böyle olur," dedi Caspar ve televizyonu açtı.

Ekran önce parıldadı sonra haber spikerinin derin ve kalın sesi odayı doldurdu. Sonunda uygun resim de yerini bulduğunda Greta mutluluktan alkışladı.

"Çalışıyor tekrar. Müthiş, siz bir dâhisiniz,"

Ben ne olduğumu bilmiyorum, diye düşündü Caspar ve kotundaki tozu silkeledi. "Hemşire kızmadan tekrar odama dönüyorum ben..." diye başlıyordu ki Greta elini kaldırıp susmasını istedi.

...sırada haftalardır kadın nüfusunu korku ve dehşete düşüren sözde Ruh Kırıct'dan sarsıa haberler var yine...

Greta kumandayla haberlerin sesini yükseltti.

Saat 17.56

Biraz önce bize, ilk kurbanı yirmi altı yaşındaki oyunculuk öğrencisi Vanessa Strassmann'm bu öğleden sonra Westend Hastanesinin yoğun bakım ünitesinde vefat ettiği haberi ulaştı. Dersten sonra iki buçuk ay boyunca ortadan kaybolup tam bir hafta sonra pejmürde bir otoban motelinde bulunmuştu.

Çıplak, bakımsız ve felç bir halde.

Haber spikerinin dramatik sözleri trajedinin boyutlarını tarif etmeye yetmiyormuş gibi bir de parıl parıl bir güzelliğin fotoğrafını yayınladılar. Fotoğraftan sonra iki görüntü daha gösterildi. Burada da yine biri, aile albümünden özellikle cezbedici iki fotoğrafı seçmekte oldukça çaba göstermişti.

Sonraki kurbanlar, başarılı bir avukat olan Doreen Brandt ve ilkokul öğretmeni Katja Adesi gibi Vanessa Strassmann da dışarıdan bakılınca neredeyse sağlamdı. Onları tedavi eden doktorların ifadelerine göre ne tecavüze uğramışlar ne dayak yemişler ne de işkenceye uğramışlardı. Yine de içsel olarak parçalanmışlar ve ruhen de çökmüşlerdi. Vanessa bugünkü ölüm gününe kadar sadece aşırı ışık ve ses reflekslerine tepki vermişti ve onun dışında hep uyanık bir koma durumunda bulunmuştu.

Fotoğraflar kayboldu ve modern bir hastane kompleksinin dış görüntüsü ile yer değiştirdi.

Ölüm sebebi tıpçılar için âdeta bir bulmaca, hâlâ failin elinde kaldıkları sürede genç kadınlara neler olduğu açıklanamıyor. Bir ipucu ise üç kurbanın da ellerinde bulunan ve polisin içeriği hakkında sustuğu küçük kâğıtlar olabilir. Neyse ki yeni bir kayıp haberi yok ve bu korkunç cinayetlerin sadece bayram tatili boyunca

değil ebediyen durduğunu umut edebiliriz. Herhalde en büyük Noel hediyesi Ruh Kırıcının yakalandığı haberi olurdu, değil mi Sandra?

Haber spikeri, profesyonel bir gülüşle moderatör arkadaşına döndü ve bu sayede hava durumuna geçildi.

Aynen öyle Paul. Ama şimdi şans dileyelim ki diğer hediyeler de sağ salim ue zamanında ağacın altına yetişsin çünkü son yirmi yılın en yoğun kar yağışlarından sonra don birçok büyük şehirde trafiği durduracak. Ve çok şiddetli fırtınalar da bekleniyor....

Don. diye düşündü Caspar, hava durumu haritasında Berlin üzerindeki grafik uyarı işaretlerini izlediğinde. Ve sonra ilk defa gerçekleşti.

Hatıranın şiddeti onu doğrudan ve o kadar sert vurdu ki onu durduramadı.

Yankı Sesleri

"Yakında geri döneceksin, değil mi?"

"Evet. Korkma." Kramplar sırasında gözlerinin önüne düşen terli saçlarına dokundu.

"Beni uzun süre yalnız bırakmayacaksın, haklıyım, değil mir

"Hayır."

Elbette sözlerini duyamıyordu. Ufaklık uzun zamandır dilini hareket ettiremiyordu. Ama on bir yaşındaki kızın kelimesiz yalvarışını parmaklarının tok vuruşlarından anlayabiliyordu. Bunun bilinçli bir reaksiyon mu olduğunu ya da sağ göz kapağı gibi kontrol edilemeyen bir seğirmeye mi benzediğine dair ızdıraplı soruyu bastırdı.

"Çok korkuyorum. Lütfen bana yardım et."

Bütün kırılgan vücudu, "Yardım" diye inliyordu ve gözyaşlarını tutmak için kendini zorlamak zorunda kalıyordu. Dikkatini dağıtmak için, gözlerini elmacık kemiğinin üstünde bir ünlemin noktası gibi süzülen yuvarlak bir bene sabitledi.

"Seni buradan tekrar çıkaracağım," diye fısıldadı. "Çüven bana."

Sonra kızın alnından öptü ve henüz geç kalınmış olunmaması için dua etti.

"Tamam!" diye fısıldadı kız dudaklarını hareket ettirmeden.

"O kadar cesaretlisin ki tatlım. Yaşın için çok fazla cesaretli."

"Biliyorum." Parmakları elinden kaydı.

"Ama acele et," diye inledi sessizce.

"Tabii ki. Sana söz veriyorum. Seni kurtaracağım."

Korkuyorum. Çabuk dönecek misin babacığım?"

Evet döneceğim. Yakında tekrar geleceğim ve her şey iyi olacak canım. Her şey eskisi gibi olacak. Endişelenme sen tatlım, tamam mı? Bir hata yaptım ama seni buradan çıkaracağım ve sonra ..."

"...ya siz ne diyorsunuz?" diye sordu Greta ve böylece Caspar'ı ürkütücü gündüz rüyasından uyandırdı. Gözlerini telaşla kırptı ve ağzında biriken tükürüğü yutup sonunda gözlerini açtı. Televizyonun ışığı göz bebeklerine vurduğunda hemen yaşarmaya başladılar. Anlaşılan Greta kısa duraklamasını fark etmemişti bile.

"Pardon?"

Bu ilk hatıra parçasının gelişi sanki uzun ve ince bir duman bırakmış gibi burnunda yanık kâğıt kokusu vardı .

Neydi bu böyle? Gerçekten bir hatıra mı? Yoksa bir rüya mıydı? Hâlâ zihinsel gözünün önünden geçen görüntülerden dolayı şaşkın, göğsüne dokundu. Tişörtünün altındaki, klinikteki ilk duşunu aldığı zaman, kendi üzerinde fark ettiği ve sebebini aynen geçmişi kadar açıklayamadığı yeni iyileşmiş yanık izine dokundu.

"İlginç," dedi Greta heyecanla "Üstlerinde ne yazıyor acaba?"

Sesi kıstı ve burnundaki pis koku azaldı.

"Neyin üstünde?"

"Ya, şu not kâğıtlarının. Ruh Kırıcının kurbanlarında bulunan. Ne anlamı var acaba?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi biraz dalgın. Buradan mutlaka çıkması gerekiyordu. Kendini toplamalıydı. Biraz önce olanların ne anlama geldiğini düşünmeliydi ve doktoruyla görüşmeliydi.

Benim bir kızım mı var? Ve orada dışarıda beni mi bekliyor? Hasta? Ve yalnız?

"Belki de en iyisi siz şimdi televizyonu kapatın. Böyle korkunç haberlerden sonra uykunuz kaçabilir." Şaşkınlığını fark ettirmemeye çalışarak yavaşça kapıya doğru gitti.

Greta, "Ne demezsiniz. Ruh Kırıcı'nın gelip beni alacak hali yok ya," deyip kurnazca gülümsedi ve kenarları aşırı dişlenmiş okuma gözlüğünü komidinin üzerine bıraktı. "Bu gözlük olmasa bile avcı-

nın listesinde olmama imkân yok, değil mi? Kendiniz de duydunuz ya: Kurbanlarının hepsi yirmi ve kırk yaşları arasında, zayıf, sarışın ve bekâr. Yani belki elli yıl önce iddia edebileceğim şeyler bunlar hep." Güldü.

"Ama merak etme, canım. Bugün uyurken hoş bir hayvan belgeseli açık bırakacağım. *Kuzuların Sessizliğini* yayınlıyorlarmış..."

"Ama bu bir..." diye Caspar açıklamaya başlayacaktı ki gözlerinden onu aptal yerine koyduğunu gördü.

"Kazandın," dedi ve tuhaf ruh haline rağmen gülmesi geldi. "O zaman durum bir bir." Kapı koluna uzandı.

"Berabere mi? Nedenmiş o?" diye bağırdı Greta arkasından şaşırarak.

"Çünkü beni kandırdınız. Ama ben de bunun yerine bulmacanızı çözdüm."

"Yalancı, bunu yapamadınız."

"Yaptım, cerrah bir kadın," dedi Caspar gülümseyerek. "Hastanedeki cerrah oğlanın annesi. Bu yüzden oğlunu ameliyat etmek istemiyor."

"Bu inanılmaz." Greta kikirdedi ve yine bir ilkokul öğrencisi gibi elleriyle alkışladı. "Nereden biliyorsunuz bunu?"

Hiçbir fikrim yok, diye düşündü Caspar ve belirsiz bir gülümsemeyle veda etti.

Çerçekten de hiçbir fikrim yok.

Ardından kapıyı kapatıp koridora adım attığı anda gülümsemesi dondu. Kısa bir süre acaba dışarıda yakalanmadan tekrar Greta'nın yanına dönse mi diye düşündü. Fakat sonra ismini duydu ve odasından sinirli bakışlarla çıkan iki doktoru dikkat çekmeden takip etmeye karar verdi.

Saat 18.07

RaBfeld ve Sophia tartışmalarına o kadar çok dalmıştı ki sadece birkaç metre arkalarında durmasına rağmen onu fark etmediler. Caspar onları anlamakta güçlük çekiyordu.

"...ben çok erken olduğunu düşünüyorum," diye tısladı RaBfeld dumanlı sesiyle. "Caspar'ı çok fazla sarsabilir."

Klinik yöneticisi boğazına sarılı olan yün atkıyla oynuyordu. Her zamanki gibi başhekimin görüntüsü tam bir tezattı. Yazın ortasında bile soğuk algınlığına karşı atkı takardı ama bu onu kışın kapı önüne deri sandaletle çıkmaktan alıkoymazdı. Profesör manikürlü tırnaklara ve saçlarının ortasından kusursuz bir şekilde ayrılmasına dikkat eder ama yüz kıllarını hiç önemsemezdi. Sakalı, kulakları ve burnunda yeşeren tüyler gibi düzensiz bir şekilde çıkma eğilimi gösterirdi. Ve doçentlik tezini psikolojik kaynaklı şişmanlık üzerine yazmış olmasına rağmen, ofisinde kitap ve dosya yığınları arasında boş fastfood yemek kutuları birikirdi. Henüz Bachmann'ın genişliğine ulaşmamıştı fakat göbeğinin çapı yine de Sophia'yı yanında anoreksik bir hasta gibi göstermeye yetiyordu.

"Ona gösteremezsiniz!" diye emretti. Bu sözlerle psikiyatrı tutup çıktığı hasta odasından koridorun aşağısına çekti.

"Asla. Anlaşıldı mı? Size bunu yasaklıyorum." Caspar onları dikkatlice takip etti.

"Ben farklı görüşteyim," diye fısıldadı Sophia daha sakin. İnce bir hasta dosyası tuttuğu elini kaldırdı.

"Onun bunu görmeye hakkı var..."

Başhekim aniden durdu ve bir an için arkasına dönecekmiş gibi oldu. Caspar hemen dizleriyle yere çöktü ve bağcıklarını çözdü. Ama sonra RaBfeld kahve odasının kapısını açtı ve Sophia'yı da oyuk odanın içine çekti, kapı biraz aralıklı kaldı. Koridordaki diz çökmüş

pozisyonundan Caspar kapı aralığından içeri bakabiliyordu. RaBfeld görüş alanının dışında kalıyordu.

"Peki tamam, özür dilerim Sophia," dediğini duydu profesörün. “Sesimi yükselttim ve aşırı tepki verdim. Ama bu bilgilerin onda ne tür hasarlara yol açabileceğini gerçekten bilmiyoruz.”

“Ya da hangi hatıralara...” Sophia, avucuyla eviyenin yanındaki tezgâha yaslandı. Her zamanki gibi makyajsızdı ve bundan dolayı yönetici bir doktoru değil de üçüncü dönemde okuyan bir tıp öğrencisini andırıyordu. Caspar onu neden, şimdi de arkasından gizlice takip edecek kadar ilgi çekici bulduğuna şaşırıyordu. Mükemmel hiçbir yanı yoktu. Her bir detayında bir kusuru da vardı üstelik: gözleri çok büyük, teni çok soluk, kulakları biraz kepçeydi ve burnu da kesinlikle hiçbir estetik cerrahının katalogunda bulunmayan cinsteydi. Yine de resmin bütününü izlemeye doyamıyordu. Her terapi seansında, kadında onu büyüleyen yeni bir şey keşfediyordu. Şu an bu mesela şakağının altında duran tek bir lüleydi.

"Çok sabırsızsınız Sophia,” diye söylendiğini duydu RaBfeld’in.

Başhekimin benlerle lekeli elinin Sophia'nınkine yaklaştığını görünce, Caspar birden soğuktan ürperdi. Adamın ses tonu sadece komplocu gibi değil, aynı zamanda da baştan çıkarıcı bir hal alıyormuş gibi oldu. “Her şeyin zamanı var,” dedi sessizce,

“Her şey...”

RaBfeld tüylü işaret parmağının sırtıyla Sophia’nın el bileğini okşadığında, Caspar içgüdüsel olarak hareket etti. Ayağa zıpladı, kapıyı açtı ve sözde şaşırmış gibi hemen geri koridora fırladı.

“Ne... sizin burada ne işiniz var?” diye çıkıştı RaBfeld ve bir an korktuktan sonra tekrar kendine geldi.

"Kendime bir kahve alacaktım," diye açıkladı ve Sophia'nın yanındaki gümüş termosu işaret etti. "Size odanızı terk etmeyi yasaklamadım mı ben?"

"Hımm, doğru. Unutmuş olmalıyım herhalde." Caspar başına dokundu. "Özür dilerim. Ama böyle şeyler son zamanlarda çok başıma geliyor."

"Ha, öyle mi? Bunu komik buluyorsunuz yani? Ya nüksederse ve fark edilmeden klinikten dışarı çıkarsanız? Dışarıya hiç göz attınız mı?" Caspar, RaBfeld'in mutfak penceresine doğru yaptığı el hareketini takip etti.

"Dışarıda iki metre yüksekliğinde kar yığınları birikmiş. Bachmann sizi ikinci bir sefer kurtaramayacaktır." Caspar, şaşkınlıkla bakakalmışken Sophia yardımına koştu. "Bu benim suçum," dedi kesin bir sesle. Hasta dosyasını aldı ve mutfaktan çıktı. "Ben ona izin vermiştim, sayın profesör..."

Caspar şaşkınlığını belli etmemeye çalışıyordu. Aslında tam tersini ondan istemişti. Sadece tuvalete bile gitmek istediğinde hemşirelere haber vermek zorundaydı. "Eğer bu doğruysa..." RaBfeld önlüğünden bez bir peçete çıkardı ve sinirle anlını sildi "...o zaman bu izni tekrar kaldırıyorum."

Kabaca ikisinin yanından geçti.

Profesör bir şey söylemeden asansöre doğru gittiğinde, "Bunun hesabı sorulacak!" cümlesi daha dile getirilmeden havada asılı kaldı. Sophia'nın yüz ifadesi, onun her adım uzaklaşmasıyla birlikte rahatlıyordu. Nihayet köşeyi döndüğünde derin bir nefes verdi.

"Gelin. Acele etmemiz lazım," dedi kısa bir aradan sonra.

"Neden?" Caspar onu koridorun aşağısına, odasına doğru takip etti. "Bugün seansımızı tamamlamıştık zaten."

"Evet ama misafiriniz geldi."

“Kim?”

Sophia ona doğru döndü.

"Belki de gerçekten kim olduğunuzu bilen biri.” Caspar’ın karnına bir kramp girdi ve birden durdu.

“Kim?”

"Göreceksiniz.”

Yavaş yürümesine rağmen nabzı hızlandı, “RaBfeld’in bundan haberi var mı?”

Doktor şaşkın kaşlarını çattı ve onu şüpheyle inceledi. Keskin inceleyici bakışları, ona yoğun bakımdaki ilk bilinçli saniyelerini hatırlattı. Uyanıp Sophia'nın su mavisi gözlerinde yansıyan yabancı birinin görüntüsünü görmüştü. Önce, berrak bir gölün dibindeki çakıl taşları gibi duran ve göz bebeklerine daha çok derinlik kazandıran, kehribar taşı rengindeki darbelerle meşgul olmuştu.

“Kimsiniz siz?” Bütün profesyonelliğine rağmen endişesini duyabildiğiniz sıcak bir sesle sormuştu bu soruyu. İlk hatırası buydu. O andan beri sadece şimdiki zamanda yaşıyordu.

“Profesörün beni gerçekle çok erken yüzleştirmenizi istemediğini düşünüyordum?” diye sordu. Sophia başını hafif yana eğdi ve onu dikkatlice inceledi.

“Ben de kahvenizi unuttuğunuzu düşünüyorum Caspar,” dedi sonunda ve gülmesini bastırdı. Bunu başaramadığında tekrar döndü ve odasının kapısını açtı.

Saat 18.17

“Evet, ne oluyor?”

Rahat tekli koltuktan öne doğru eğildi. Yatak, değerli döşeme ve açık renkli perdeler gibi, bu mobilya parçasını da bir psikoloji kliniğinden ziyade bir İngiliz şato otelinde görmeyi beklerdiniz.

“Onu tanıyabildiniz mi?”

Çok istedi. Caspar o kadar çok istedi ki neredeyse yalan söyleyip sırf, sadece biraz daha yalnız kalabilmek için evet diyecekti. Tuhaf misafirinin sağ gözünün içine bakarken çaresizce ortak bir anıyı hatırlamaya çalıştı. Sol gözü artık yoktu. Yara izini doğru yorumladıysa eğer, oyulmuş olmalıydı.

Onun aksine köpeğin ise hiç şüphesi yoktu. Saçı dağınık melez köpek, kavuşma sevincinden neredeyse hızlı hızlı solumaktan boğulacaktı. “Bilmiyorum,” diye iç çekti Caspar ve dizinde duran şişko patiyi ellerinin arasına aldı. Önündeki kum renkli tüy yumağı, kuyruğunu aşırı salladığından arka bacaklarıyla dengede durmakta zorlanıyordu.

“Hiç mi?”

Sophia hemen yanında duruyordu, iki elleriyle hasta dosyasına sarılmış, yukarıdan ona ve köpeğe soru işaretleriyle bakıyordu. Gömleğinin en üst düğmesi çözülmüş, gümüş bir kolyenin madenî para boyutundaki kolye ucu görünüyordu.

“Gerçekten bilmiyorum,” diye tekrarladı Caspar ve bakışlarını yanlış anlamaması için sedef renkli tılsıma bakmaya çalıştı.

Her gün geçmişinden bir kıymıkla yüzleştiriyorlardı onu. Düşünceleri, sabit kalabileceği ya da boşa çıkabileceği yanlış bir yola sapmasın diye aceleye getirmek istemiyorlardı. O buna “yapboz terapisi” diyordu. Sırayla parçaları tek tek uzatıyorlardı ve o ken-

dini resmin bütününü bir araya getiremediği için başarısız biri gibi hissediyordu.

Önce kirli kıyafetlerini önüne koydular.

Sonra geçen yılın 13 Ekim tarihine ait iki kişi için birinci sınıf, gidiş dönüş Hamburg-Berlin tren bileti. Boş cüzdanında bulunan tek belge. Bu ve sağ şakağının üzerinde bulunan şişi inmiş morluk, gasp kurbanı olduğuna işaret ediyordu.

"Onu nerede buldunuz ki?" diye sordu.

"Rampada. Hayatınızı muhtemelen ona borçlusunuz. RaBfeld kurumda olmayınca Bachmann ciple hız yapmayı çok sever. Hayvan havlayarak yolunu kesmeseydi, asla yarı yolda inmezdi ve sizi fark etmeyebilirdi. Zaten hava da kararmıştı ve siz de yolun kenarında yatıyordunuz."

Sophia dizleri üzerine çöktü ve önlüğündeki isimliği yalayan köpeği okşadı. "Peki son günlerde neredeydi?" Beraber köpeğin yumuşak postunu okşamaya başladılar. Köpeğin en fazla bir yaşında olduğunu tahmin etti. "Kapıcının yanında," Sophia güldü. "Bachmann neyi hatırladığınızı umursamadığını söyledi. Bay Ed'i size geri vermeyeceğini iletmemi istedi. Onun yerine eşini alıp eve götürebilirmişsiniz. "

"Bay Ed mi?"

Omuzlarını silkti. "Bir zamanlar konuşan atlı bir televizyon dizisi vardı, onun da adı böyleydi. Bachmann'a göre köpekte de aynı üzgün bakış varmış. Ve daha akıllıymış." Tekrar ayağa kalktı. "Bay Ed sizde hiç mi bir duygu uyandırmıyor?"

"Yok, hayır elbette. Tatlı. Ama belki de bütün hayvanları seviyorumdur? Emin değilim."

"Tamam o zaman..." Sophia hasta dosyasının sayfalarını karıştırdı. "Peki buna baktığınızda kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Fotoğrafı ona uzattığında, kendini tokat yemiş gibi hissetti. Yanakları yanıyordu ve birden yüzünün bütün sağ tarafı uyuştu.

“Nereden?..”

Gözlerini kırptı ama yine de, burnunun kenarından bir yaşın akmasına engel olamadı. “Sizde var mıydı... yani...” Duraksadı ve burnunu çekti.

“Evet,” diye sorusunu tamamlamadan cevapladı Sophia. “Bachmann bunu daha bu sabah kar kürerken buldu. Cebinizden düşmüş olmalı ve biz de o zaman gözden kaçırmışız herhalde.”

Ona büyütülmüş renkli çıktıyı uzattı. “Ne oldu? Onu tanıyabildiniz mi?”

Kâğıt Caspar'ın ellerinde titremeye başladı. “Evet,” diye nefes aldı ve gözünü ayırmadan ekledi, “maalesef.”

“Kim bu?” diye sordu Sophia.

“Ben... ben emin değilim.” Caspar parmak ucuyla küçük kızın elmacık kemiğinin üstündeki beni okşadı.

"Adını bilmiyorum.” Yüzünü kaldırdı ve Sophia’nın gözlerinin içine bakmaya zorladı kendini. “Ama galiba, dışarıda bir yerlerde beni bekliyor.”

Saat 18.23

Bay Ed kafasını tombik patilerinin arasına koydu ve karnının üstüne uzanarak küçük bir kilimi andırdı. Dikilmiş kulaklarıyla dikkatli bir dinleyici gibiydi.

“Kızınız mı? Bunu bana neden ancak şimdi anlatıyorsunuz?” diye sordu Sophia, Greta’nın odasında başına gelen gizemli halüsinasyonu anlatmayı bitirince.

Küçük kız. Titreyen gözleri. Sessiz yalvarışı.

“İlk defa oldu. Ben de bunun bir hatıra olup olmadığına emin değilim. Belki de bir kâbustur.”

Yakında geri döneceksin, değil mi?

Caspar yorgun gözlerini ovaladı.

“Ve hasta mı görünüyordu?” diye sordu Sophia.

Hayır. Daha kötü.

"Belki de sadece uyuyordu,” dedi ümitsizce. “Hareketleri dürtüsel, kontrolsüz ve huzursuz rüya gören biri gibiydi. Ama ...”

"Ama ne?” diye bilmek istedi.

“O kadar hafif geldi ki gözüme, helyum balonu gibi tavana uçmasın diye sıkı sıkı tutmam gerekiyor diye düşündüm. Sanki biri kişiliğine ağırlık veren şeyi ondan almış da sadece ruhsuz kılıfı geriye kalmıştı. Anlıyor musunuz?”

"Bunu sık söylüyorsunuz,” diye tespitte bulundu Sophia.

“Neyi?”

“Anlıyor musunuz?’ Bu sözü sohbet etiğimizde sık kullanıyorsunuz. Büyük ihtimalle acemilere karmaşık olguları aktarmanız gereken bir meslekte çalışıyorsunuz, mesela bir öğretmen, bilirkişi, avukat ya da benzeri olarak. Fakat sizi bölmek istemedim. Kızın tam olarak nerede yattığını hatırlayabiliyor musunuz?”

“Bir yatak ya da sedye gibi bir yerde. Onun gibi bir şeyin üzerinde.”

“Oda nasıl görünüyordu?”

“Aydınlıktı, iki büyük penceresi vardı. İçeri güneş giriyordu.”

“yalnız mıydınız?”

"Söylemesi zor. Başka kimsenin varlığını hissetmedim, ona...”

Ona ne? Ona işkence, tecavüz eden ya da zehirleyen biri mi?

"Orada sadece siz ve o kız mı vardınız?" diye sordu Sophia.

"Evet. Önümde uzanıyordu. Nefesi düzensiz, saçları terli gibi, ve göz kapakları seğiriyordu."

"Büyük ihtimalle bir epilepsi atağının artçı sancıları gibi mi?"

"Belki."

Ya da zehir, şok, işkence...

"Ve buna rağmen sizinle konuşuyor muydu?"

"Hayır, doğrudan bir iletişim yoktu. Onu duyamıyordum, yalnızca hissedebiliyordum."

"Telepati mi?"

Caspar ısrarla başını salladı.

"Ne demek istediğinizi biliyorum. Ama bu duyular ötesi unsurlar barındıran bir rüya değildi, ebeveyn sevgisini dışında tutarsanız eğer. Kızımın eline uzandım ve bana demek istediği şeyleri hissettim."

Çok korkuyorum. Lütfen bana yardım et...

"Galiba orada bir yerde, ona kötü bir şey yapan biri tarafından tutuluyor ve durumu daha da kötüleşmeden yardım çağırmam gerekiyor."

"Orada parmaklık var mıydı?" diye sordu Sophia ve aklını karıştırdı.

"Nasıl yani?"

"Parmaklık? Camların önünde? Dediniz ya güneş vuruyordu içeriye diye."

Caspar gözlerini yumdu ve hatırayı tekrar gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Çok korkuyorum. Lütfen bana yardım et...

Sonra düşününce de bir hapishane ya da güvenli bir gizli yer gibi gelmiyordu ona.

"Söylemesi zor." Omuzlarını silkti.

'Tani bu kız her kimse...” dedi Sophia sessizce, “...onun hakkında çok endişelenmemeniz gerekir, Caspar.”

“Neden?”

“Küçük kızın fotoğrafını davanıza bakan memurlara gönderdik. Uyan kayıp ilanlarının olmadığını söylediler.”

Sophia, soru işaretine benzeyen buklesini kulağının arkasına aldı. Caspar neşesiz gülümsedi.

“Peki neyi kanıtlar ki bu? Polise inanmak gerekirse beni arayan da kimse yok. Ve yine de burada yatıyorum. Yani bana garanti veremiyorsunuz, kızımın...” tereddüt etti ve doğru kelimeleri aradı, "...bu kızın tehlikede olmadığına dair. Demek istiyorum ki o... ona geri döneceğime söz verdim.”

Bir süre sonra kısık sesle devam etti: “Artık geri’ her neresiyse.”

“Tamam o zaman.” Sophia elindeki dosyayı çevirdi. “O zaman bu konuyu kamuya danışmamız gerekiyor artık.”

“Basını mı kastediyorsunuz?" Başıyla onayladı.

“Evet. RaBfeld gizlenmeyi yeğlese de. Size kızın fotoğrafını bile göstermemi istemedi. Ama bence zamanı çoktan geldi bile.”

"Anlaştık,” dedi Caspar tereddüt etmeden. Bu gerçekle parça parça yüzleşme taktiği ve RaBfeld tarafından uygulanan klinik tecridi zaten ona şüpheli geliyordu. Profesör için faydalı bir deney numunesiydi çünkü Sophia'nın deyişine göre tam amnezi vakaları pratikte çok nadirdi. Sırf o yüzden bu lüks klinikte kalmasına izin verilmişti. RaBfeld durumunu bilimsel olarak belgelemek istiyordu ve bu da fark ediş sürecinin dış etkenlerle manipüle edilmesini değil de içten gerçekleşmesini gerektiriyordu. Psikiyatr sırf bu yüzden polisle görüşmesini bile engellemişti.

"Bana kalırsa haberciler her zaman gelebilir,” dedi Caspar fotoğrafı bütün gazetelerde çıkınca, hemen başka bir yere nakledileceğini

bilerek. Çünkü uyuşturucu ve depresyon sorunları nedeniyle Teufelsberg Kliniğine sığınan ünlü hastalar, anonimliklerine ve huzura büyük önem veriyordu. Buna da ana girişte bir kamera ordusu hiç uymuyordu.

“İyi, ben bunu hallederim. Ama bir şey daha var..." Sophia gözlerini kaçırdı.

"Ne?”

"Basın curcunası başladığında, artık sizinle olamayacağım. Yarından itibaren RaBfeld sizinle şahsen ilgilenecektir.”

Caspar biraz düşündü, sonra gülümsedi. “Doğal olarak, evet anlıyorum. Size mutlu bir Noel bayramı diliyorum, Sophia.”

Yukarı doğru baktı ve üzgünce başını salladı.

"Hayır. Bayramdan dolayı değil. Bugün benim son günüm.”

“Öyle mi?”

“İşi bırakıyorum.”

“Hımm.”

Birden kendini, eksiksiz cümleler halinde konuşamayan bir aptal gibi hissetti. O yüzden demek ki korkusuzca başhekimin talimatlarını görmezden geliyordu.

Onu terk etmek istiyordu.

“Neden diye sorabilir miyim?..”

“Lütfen sormayın,” dedi ve elini sıktı, bu her şeyi daha da kötü yapmıştı.

Caspar tam o anda, çoktan eşyalarını toplayıp kendi kimliğini aramaya çıkmadığının sebebinin o olduğunu fark etti. Sophia birkaç seansta bilincinin derinliklerinin demiri olmuştu. Şimdi de halatı koparmak istiyordu.

“Profesör RaBfeld ile mi alakalı?” diye sordu, bu soruyla tedavisel ilişkiyi aşıp özel alana girdiğini bilmesine rağmen.

"Yok, yok.”

Kızın fotoğrafını tekrar dosyanın içine koydu ve çatı eğikliğinin altındaki pencerenin oradaki küçük yazı masasına oturdu.

"Peki o zaman.”

Son tedavi notlarını tuttuktan sonra Sophia sessiz bir inlemeyle dosyayı kapattı ve tekrar ayağa kalktı. Caspar veda için elini mi uzatsa yoksa sarılsa mı diye emin olamadığını hissediyordu. Utanarak sağ elinin işaret parmağını çekiyordu, bakışları da komodinine takılmıştı.

“Ama bana söz vermelisiniz, yarından itibaren artık kontrol etmesem de göz damlalarınızı almayı ihmal etmeyin, olur mu?”

Küçük bir plastik şişe aldı ve çalkaladı. Caspar kontak lens kullanıyordu. Onu bulduklarında lensler kurumuş sakız gibi göz bebeklerine yapışıktı hipotermiyle birlikte, uzun bir süre dışarıda kaldığına dair bir kanıt daha.

"Onlara artık ihtiyacım yok sanırım,” diye reddetmeye çalıştı.

“Yok hayır, bu da merhemler gibi. Tahriş geçti diye bırakmamak gerekir.” Sophia yatağın kenarına vurdu ve o da yanına oturma talebini karşıladı.

Nezaketin gerektirdiği mesafeyi korudu fakat o ona daha fazla yaklaştı. Şimdi kendi bakışlarını kaçırıyordu. Birkaç gün önceki yeniden doğuşunun ardında, gözlerinde yansıyan yabancıya alışamamıştı.

“Ne diyorsunuz? Fotoğraftaki küçük kızın benim kızım olduğuna inanıyor musunuz?” diye sordu, Sophia göz damlasının kapağını açarken.

"Bana hiç benziyor mu ki?”

Nefesini tuttu ve sonra iç çekti.

"Bu yaştalarken söylemesi çok zor."

Caspar, nasıl ilk hatırasını ve son umudunu yok etmek istemediği için çabaladığını hissediyordu.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Herkes böyle tatlı bir çocuk ister. Ama minik kızın şu an babasını beklediği düşüncesi bir anne olarak kalbimi burkuyor."

Bakışları ellerine gitti.

"Bir anne olarak mı?" Alyans göremiyordu. Taşıdığı tek takı narin boynundaki sedef uçlu ve ince dokulu zincir kolyeydi.

'Tani, şöyle diyelim, Marie'de bu görevi denedim ama feci şekilde başarısız oldum." Sesi üzgün bir alt ton aldı, seanslar sırasında da ara sıra hissetmişti bunu. Ama hiçbir zaman şimdiki kadar belirgin olmamıştı.

"Çok fazla çalıştım ve kızımı ihmal ettim. O yüzden onu benden alması çok kolay oldu."

Demek ki bu, diye düşündü Caspar. Bu yüzden kendimi ona bu kadar yakın hissediyorum. Ortak bir noktamız var.

"Kim onu elinizden aldı?" diye sordu nazikçe.

"Eski eşim. Marie'ye yaklaşamamamı sağladı."

"Nasıl?" Dudaklarını ısırdı ama çok geçti. Kısa sorusu çok talepkâr ve sıkıştırıcı olmuştu ve ona özel hayatını sorgulamaya hakkı olmadığını hatırlattı.

"Bazı yöntemleri vardı diyelim," dedi kısa ve koluyla yanağını sildi.

"Lanet olsun," deyip boğazını temizledi Sophia. "Sonunda dilimi tutamadım."

"Bunun hakkında memnuniyetle konuşabiliriz," diye tekrar denedi Caspar.

Sophia göz damlasından bir damla aldı.

“Hayır. Hatalar konuşarak düzeltilemez. Müdahale etmek gerekir. Bu yüzden de burayı bırakıyorum. Kendimi hazırlamak için.”

“Ne yapacaksınız?”

“Mücadele edeceğim. Yakında önemli bir mahkemem var. Bana şans dileyin.”

“Bunu yapacağım.” Caspar ona cesaret vererek göz kırptı. “Ve kim bilir, belki de velayet sorunlarında uzman avukat olarak ortaya çıkarım, anlıyor musunuz?” Güldü. “O zaman, bana uyguladığınız iyi tedavinin karşılığını verebilirim.”

“Evet, kim bilir,” dedi Sophia ve üzülerek gülümsedi. “Ama şimdi lütfen başınızı biraz geriye yaslayın.”

Onu dinledi. Sophia onun üzerine eğilirken, saçının arkasındaki lüle çözüldü ve Caspar, zarif parfümünün bir süredir yaptığı gibi, ona okşayarak dokunmasını diledi.

Şimdiki kadar yakın olmamıştık asla, diye düşündü, bakışı ona odaklandığında ve göz damlası aparatının sonunda ilk damla oluştuğunda.

O an Bay Ed tehlikeyi hissetti. Köpek dikkat kesildi ve yatağın üzerinden açık pencereye doğru havladı. İçgüdüleri onu ses dalgaları gelmeden uyarmıştı. Ancak şimdi bir şeyin parçalandığını duyabildi. Bunu metal bir çığlık takip etti. Ve sonra korkunç bir an için Caspar’a sanki girişte canlı bir şey ikiye bölünmüş gibi geldi.

Caspar, alelacele tasmasından tutup Bay Ed ile odadan çıkan Sophia'nın peşinden gidip gitmemeyi düşündü bir an. Dışarıda bir şey olmuştu. Büyük ihtimalle bir kaza.

Çatı katı penceresine yaklaştı ama bu kadar yukarıdan hiçbir şey çıkaramadı. Gündüzleri villanın üst katından villaların olduğu bu asil muhiti çevreleyen ormanla kaplı koruma altına alınmış, doğal bölgenin nefes kesici manzarasının tadını çıkarabiliyordunuz. Karanlık ve tipi, beton gri kış öğleden sonrasını yutmuştu ve bu, doğal olmayan ışık kaynağını daha da tehditkâr kılıyordu: Durumun aciliyetini belli eden kırmızı mavi sinyaller belirli aralıklarla, vadiden Teufelsberg Kliniğinin girişine kadar kıvrak yol boyunca uzanan, buz tutmuş iğne yapraklı ağaçların arasından parlıyordu. Caspar camı sonuna kadar açtı ve dışarı eğildi. Kar yağışı artmıştı. Belirli bir mesafeden monoton bir uğultu duyabiliyordu, sonra dört kat altındaki ağır giriş kapısı açıldı ve iki erkek soğuğa adım attı.

Klinik yöneticisinin, "Nasıl olduğunu gördünüz mü?" diye sorduğunu duydu. Giriş bölümünden dışarıya vuran zayıf ışık halkasının dışında duruyordu ama RaBfeld, dumanlı sesinden kolayca tanınıyordu.

"Hayır, mola vermiştim o sırada," diye cevap verdi Bachmann. "Kütüphanedeydim. Biliyorsunuz ya. Bana tavsiye ettiğiniz belagat kitabını geri verdim."

Belagat mi, diye şaşırdı Caspar.

Normalde kapıcı her fırsatta, hastaları saçma bir espiriyle neşelendirmeye çalışırdı. RaBfeld'in varlığında ise, ebeveyninden özür kâğıdı olmadan derse geç kalan tedirgin bir öğrenci gibi geliyordu sesi. "Lanet olası don," diye homurdandı profesör kabaca. "Yaralı olan var mı?"

“Söylemesi zor. O şey girişin ortasında yan yatıyor. Güvenlik kameraları her şeyi yakalayamamış.” Rüzgâr bir sürü ıslak kar tanesini odaya sürükledi ve sonunda Caspar'ın görüşünü kapattı.

"Peki şimdi nasıl aşağıya ineceğiz?”

O an pencere şiddetli bir gürültüyle burnunun ucunda kapandı.

Caspar arkasını döndü ve Linus’un, odasında olduğunu gördü. Müzisyen sanki pençeleri kapatabildiği telekinet güçlere sahip olduğunu öğrenmiş gibi aynı anda, ödü kopmuş, şaşırmış ve meraklı bir ifadeyle ona bakıyordu.

“Sadece rüzgârdı,” diye endişelerini kovdu Caspar. “Ne oldu?”

“Kötü za...” diye mırıldandı Linus sessiz, “...ka devir!” Kliniğin sürekli hastası olan Linus, sadece kendi dünyasında yaşamıyor, ayrıca kendi uydurduğu dilde iletişim kuruyordu. Uzun yıllar kafasını çeşitli uyuşturucu kokteylleri karıştıran bir miksere çevirmiş, ağız ya da burundan seçeneklere göre sınırsız bir stok hap, içecek ve tozlarla doyurulmak zorunda kalmıştı. Kimse hangi uyuşturucunun sonunda karıştırıcıyı tam tur dönmeye ayarladığını net söyleyemiyordu, ama ilk yardımcılar şarkıcıyı sahnenin arkasında tekrar yaşama döndürdükten sonra, cümlelerinin kelimelerini doğru sıralamada söylemeyi beceremediği. Harfler bile karışıyordu.

“Za bok, evetsalam” diye bağırdı gülerek. Caspar “kötü za’nın “kötü kaza” olduğunu tahmin etmişti ama bu yeni yaratıcı kelimeler karşısında çaresiz kaldı.

Sırıtmasına bakılırsa, Linus beklenmedik bu oyalamaya seviniyor gibi görünüyordu ama dış görünüşüne bakıp ruh hali hakkında yorum yapmamak gerekiyordu. Caspar en son müzisyenin güldüğünü duyduğunda, elleri yatağa bağlanıyordu. Psikotik bir krizden doğan güçle tekrar onları yemek için saçlarını yolmasın diye.

“Bir gidip bakalım mı?” diye sordu Caspar ve bunun üzerine Linus bir an ona, sanki hayatında hiç daha fazla hakarete uğramamış gibi baktı. Sonra yine güldü ve coşkulu bir çocuk gibi odadan çıktı. Caspar omuzlarını silkti ve onu takip etti.

Saat 18.39

Linus burnunun ucunda asansörü kapmıştı, o yüzden aşağı inmek için, asansör şaftının etrafında aşağı doğru sarmaşık gibi dolanan, eski tip merdiveni seçti. Basılmaktan eskimiş basamaklar her adımda gıcırdıyordu ve Caspar çoraplarıyla yürüdüğü için kendini gece ebeveyninin dairesinden kaçan bir genç gibi hissediyordu. Eskiden ben de mi böyle yapmıştım? Yoksa hep eve vaktinde gelen uslu bir inek miydim? Günlerdir her boş dakikada, hafızasının katedral gibi boşluğunda en önemsiz sorulara cevap bulmaya çalışıyordu. İlk pelüş hayvanının isminin ne olduğu, okulda sevilen yoksa dışlanan biri mi olduğunu hatırlamak için uğraşıyordu. Garajında nasıl bir araba duruyordu? En sevdiği kitap neydi? Sadece belirli vesilelerde dinlediği bir şarkı var mıydı? İlk aşkı kimdi? En büyük düşmanı? Söyleyemiyordu. Hatıraları boş duran bir evde, önceki sahibi tarafından ağır çarşaflarla örtülmüş mobilyalar gibiydi. Düne kadar soru işaretlerinin üzerindeki toz koruyucuları çekip atmak istiyordu. Bugün ise, altında korkunç bir gerçeğin yatabileceğinden korkmaya başlamıştı.

Korkuyorum. Çabuk dönecek misin babacığım?

Caspar bulanık düşünceleriyle giriş katına vardığında Linus kaybolmuştu. Onun yerine Yasinin Schiller karşısına çıktı.

"Tamam, tamam, ben yaparım. Başka kim var ki?" diye yorum yaptı genç hemşire, Bachmann'ın giriş kulübesinden birkaç adım uzakta duran RaBfeld'in dediği bir şeye.

Patron tarafından bir kez daha ayakçı olarak aşağılanmanın yarattığı duygu yasmin'in yüzünden okunuyordu. Sonra açık mavi bir sakız balonu yüzünün üçte ikisini örttü, Caspar'ın yanında ona selam vermeden geçerken.

"Bunu sadece geçici olarak yapıyorum. Aslında şarkıcıyım, psikopat bakıcısı değil," diye aydınlatmıştı onu hemen ikinci günden, Caspar işerken yardıma ihtiyaç duymadığına sevindiği çok aşikârdı. Ve gerçekten de parlak kırmızıya boyanmış kâkülü, başparmağının etrafındaki dikenli telli yüzüğü ve sürekli bozuk moraliyle tamamen yanlış yerdeymiş gibi duruyordu. Fakat Caspar, RaBfeld'in dil piercingi ve dövmelerine rağmen bu elit ortamda ona neden göz yumduğunu tahmin edebiliyordu. Yasinin işini seviyordu. Bu işte çok iyiydi ama başkalarının bunu fark etmesini istemiyordu.

Girişe doğru giderken Caspar'ın ayakları, bütün giriş alanını kaplayan halıya gömüldü. Döşeme halı yeni gelenlerde diğer hastanelerin antiseptik linolyum döşemesinden farklı olarak ev havası yaratıyordu. Aynısı kapıcının kulübesi için de geçerliydi. Dirk Bachmann, Noel'i çok seviyordu. Evliliği çocuksuz kalmış olmasına rağmen, bu aile bayramını öyle itinalı bir detaycılıkla kutluyordu ki sanki bunun için ödül kazanacaktı. Ana girişin yanındaki yarı camla kaplı karşılama kulübesi o kadar çok Noel Baba, altın melek, ışık zinciri, beşik figürü ve zencefilli kurabiyeden ev ile doldurulmuştu ki metal çalışma masası ve anahtar dolabının arasında duran ve simli iplerle kaplı olan cam ağacı neredeyse görünmüyordu.

"Profesör bey?.." diye sessizce seslendi Caspar klinik yöneticisini korkutmamak için. Yine de başhekim sıçradı.

‘Tine mi siz?” RaBfeld’in bakışında suçluluk duygusu vardı ama hemen kayboldu. “Biraz önce kendimi gayet açık ifade ettiğimi düşünüyorum. Yatakta olmanız gerekiyor.”

7\ynen sizin gibi, diye düşündü Caspar ve yöneticinin gece karanlığı gibi duran göz altı halkalarına bakmamaya çalıştı.

“Diğerleri çok heyecanlı,” diye yalan söyledi Caspar. Aslında hasta olarak onun dışında sadece Greta ve Linus vardı. Ve yaşlı kadın son ses tekrar yayını yapılan akşam programını takip ederken, müzisyen son yaşanan olaylara ilgisini şimdiden kaybetmiş görünüyordu. Her halükârda ortalarda görünmüyordu.

“Dışarıda neler oluyor?”

RaBfeld tereddüt etti, sonra isteksizce başını salladı ve ekranı işaret etti. En azından sorularından birine cevap vererek Caspar’dan daha hızlı kurtulmayı umuyordu anlaşılan.

“Ambulansın biri bizim girişte yoldan çıkmış, bir telefon kulübesine çarpmış ve sonra devrilmiş.”

Caspar titreyen ekrana kaçak bir bakış attı. Demek ki ağaçların arasından gelen ışıklar bunlardı. Ambulansın mavi ışığı hâlâ çatının üzerinde dönüyordu.

Çiriş kamerayla çekiliyorsa, o zaman benim buraya nasıl geldiğimin de bir kaydı olmalı, diye düşündü ama sonra şu an bunu RaBfeld’e sormak için doğru zaman olmadığına karar verdi.

"Size bir şekilde yardımcı olabilir miyim?” dedi onun yerine. Klinik bugün doluluk oranınının altındaydı. Klinikte sadece üç hasta olduğundan, Sophia dışındaki bütün doktorlar izin almıştı. Bayram depresiflerinin hücumu yarın öğleden sonraya bekleniyordu. Son saniyede. Noel arefesini yine yalnız geçirme düşüncesi dayanılmaz gerçeğe dönüştüğü anda. "Yok, teşekkürler. Asla.” RaBfeld dalga

geçici gülüşünü bastırdı. "Başımızın çaresine kendimiz bakarız. Bayan Dorn ve Bay Bachmann kar küreme aracıyla aşağı gittiler bile."

Söylediklerini kanıtlarmış gibi kapıcı ve Sophia güvenlik kamerasında göründü. “Başka türlü yokuştan inilemiyor zaten, yukarı geri çıkmaktan bahsetmeye gerek bile yok.” Ekranın yanındaki şarj istasyonunun yanındaki telsiz cihazı çatırdadı ve Bachmann'ın sesi duyuldu.

“Galiba sadece bir kişi."

RaBfeld ışığı yanıp sönen telsizi yuvasından çıkardı.

“Yaralı mı?”

“Söylemesi zor.” Şimdi Sophia konuşmuştu. “Şoförün şok altında olduğunu tahmin ediyorum. Adam yıkılmış telefon kulübesinin yanında oturuyor. Bir dakika.”

RaBfeld’in sırtı bütün alanı kapladığından Caspar ekranda hiçbir şey göremiyordu. “Lanet olsun burada biri daha var,” diye çatırdadı telsiz. “Bu bir hasta transferiymiş.” Caspar parmak uçlarına yükseldi.

Panelvanın yandaki buzlu camı parçalanmıştı ve eğer yanılmıyorsa, biraz önce, çaresizce dışarıya el sallayan kanlı bir el görmüştü.

RaBfeld korkarak bir adım geriye attı. “İkisini de yukarı getirin,” diye emretti telsize.

“Öhm, bilmiyorum. Aslında en iyisi?..”

"Ne?” diye bağırdı Sophia'ya. “Bir helikopter mi çağırsak? İtfaiyeyi mi arasak? Aracın telefon sistemini bozduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Ve klinik alanında cep telefonları da çalışmıyordu. Caspar’ın ağzı kurudu ve birden öksürmesi geldi, sanki bu düşünceden boğulacaktı. Bu bölge GSM operatörlerinin haritalarındaki son beyaz noktalardan biriydi. RaBfeld’in gözlerinde bu konumsal bir avantajdı

çünkü psikolojik tedavinin önemli bir kısmı, hastaları olumsuz dış etkenlerden korumaktı. Telsiz yine yanıp sönmeye başladı.

“Dirk kapıları zorla açtı, şimdi hastanın yanındayım ve, yok, hayır... aman Tanrım!”

“Ne? Ne oldu?" RaBfeld gözlerini ekrana dikti ve bir şey görmeye çalıştı.

“Kusura bakmayın, hastanın boğazına bir bıçak saplı.”

“Ölmüş mü?”

“Hayır, nefes borusu delinmiş ama bilinci hâlâ yerinde ve düzenli nefes alıyor ama ..."

“Ama ne?” diye sordu RaBfeld artık tamamen bıkkın bir şekilde Caspar'a artık kaybolması için kaba bir el işareti yaptı.

“Buradaki kişinin kim olduğunda inanamayacaksınız.”

Saat 18.56

Yasinin geri dönmüştü ve RaBfeld'in sert talimatının ardından, Caspar'a çalışma masasında onu hazır bekleyen akşam yemeği tepsisinin olduğu odasına eşlik etmişti. Aşçı Sybille Patzwalk her zamanki gibi, yemeğin kendisinden ziyade, süslemesine daha çok emek harcamıştı. Sanatsal bir şekilde bir kuğu gibi katlanmış kumaş peçete, gümüş çatal bıçak takımını öne çıkarıyordu, çorba tabağı maydanoz ile süslenmişti ve su bardağının yanına beyaz bir orkide konmuştu. Caspar ekmek sepetinin üstündeki bezi kaldırdı ve içindeki açlık, tehdit hisseden bir bekçi köpeği gibi tepki vermeye başladı. Saatlerdir bir şey yememişti. Tam ağzına ilk lokmayı atarken, dışarıda pencerenin önünde çim biçme makinesi gibi bir ses giderek arttı ve midesinin gurultusunu bastırdı. Baget ekmeğini geri yerine koydu ve

çatı eğikliğindeki pencereye doğru gitti. Tipi büyük kar tanelerine dönüşmüştü ve pencerenin alt köşesinde birikmeye başlamıştı bile. Yakında camdan dışarıyı göremeyecekti. Zaten şimdiden Sophia ve Bachmann'ın kazazedeleri kliniğe taşıdığı kar aracını çıkaramıyordu.

Caspar pencereyi biraz araladı. Ona çarpan soğuk o kadar sertti ki gözündeki gözyaşının donacağına inandı. *Ben burada ne yapıyorum,* diye sordu kendine. Sigara dumanı gibi ağzından çıkan nefesi, Greta'nın odasında aklına birden hasta kız geldiğinde kokladığını sandığı dumanı hatırlattı ona.

Yakında geri döneceksin, değil mi?

Pencereyi kapattı, odanın ortasına gitti, bir kere kendi etrafında döndü ve içindeki huzursuzluğun nasıl kritik noktayı aştığını hissetti. Ve böylece net bir hatıradan ziyade kendiyle ilgili neredeyse daha önemli bir şeyi keşfetti: Doğasında boş boş beklemek diye bir kavram yoktu. Bu bulgu, kendiyle ilgili fark ettiği diğer küçük olgulardan daha önemliydi: örneğin saatini sağ kolunda taşıdığını, yemeğini daha tadına bakmadan tuzladığını ya da kendi el yazısını okumakta zorluk çektiğini.

İçindeki her şeyin bir an önce bu kliniği terk etmek istediği gerçeği, aynı zamanda kendini kandırabildiği anlamına da geliyordu. Olayları kendi eline almaktansa bir tedavi mucizesini beklemeyi tercih etmişti ama gerçekte kendini saklamıştı, burada kliniğe değil, fakat onu kimsenin bulamayacağı bir yere: kendi içine.

Caspar dolabını açtı. Sekiz tane askıdan sadece dördü doluydu. O da ceket ve takım elbise pantolonunu ayrı ayrı astığı için. Bu akşam ortadan kaybolduğunda yanında çok fazla yükü olmayacaktı yani. Azıcık eşyasını yatağa sererken içini çekti.

Çoğu, hastane tarafından ödünç verilmişti ya da Sophia tarafından şehirden alınmıştı, en azından değiştirmek için bir şeylere

sahip olsun diye: yarım düzine çorap ve iç çamaşırı, iki pijama, bir eşofman ve banyo terlikleri, birçok banyo malzemesi ve ayrıca Peter Prange'nin yazdığı ve aslında hastane kütüphanesine geri vermesi gereken tarihî bir roman. *Hayatım bir plastik poşete sığıyor,* diye düşündü Caspar kendi üzerinde taşımak istemediği her şeyi sağlam bir plastik poşete doldurduktan sonra. Bir sırt çantası ya da başka bir çantaya sahip değildi, bu yüzden de çöp kutusundaki poşeti kullanmak zorunda kalmıştı. Sonra buraya geldiğinde üstünde olan siyah takım elbiseyi giydi. Astarlı kışlık montunu, poşeti taşıdığı kolunun üzerine koydu. Diğer eliyle ağır bağcıklı botlarını taşıdı. Onları ahşap merdiveni geçtikten sonra giymek istedi.

Hadi o zaman.

Caspar rahat odasına son bir bakış atmaktan kaçındı. Işığı kapattı ve bir daha asla geri dönmeme niyetli bir şekilde sessiz koridora çıktı.

Saat 19.06

Kliniğin bu kadar az hastası olduğundan ve neredeyse kimseyle karşılaşmayacağından mutlu, merdivenlerden gizlice indi. Ama birinci katta, karşılama alanından fark edilmeden elini kolunu sallayarak çıkmak için en kötü zamanı seçtiğini anladı. Caspar merdivenin tırabzanından aşağı eğildi. Aşağıdan yüksek sesle konuşan tanımadığı bir ses duydu. Bir ilk yardımcı olduğu aşikârdı, Sophia'nın tahminine göre şokta değildi çünkü bunun için çok akıcı konuşuyordu.

"Jonathan Bruck, kırk yedi yaşında, bir seksen beş boyunda, yaklaşık doksan kilo," diye arka arkaya sıraladı adam. Hoş bariton ses tonu, ona eşlik eden ve Casparî kahve makinesinin takırdamasını hatırlatan parazit sesler dışında bir haber spikerinin sesi gibi

ciddiydi. “Büyük ihtimalle alkol ya da uyuşturucu etkisi altında. Temizlikçi, Bruck’u odasında baygın bulunca Teufelsee Motelinin sahibi ambulans çağırdı.”

Caspar, kilitlenmiş tekerleri şu an krem rengi döşemede derin izler bırakan, metal sedyenin demirlerinin titreyişini duydu, sonra birden gurul gurul ses çıkaran takırtının ne olduğunu anladı. Hastanın boğazından geliyordu. “Peki ya trakeostomi?” diye sordu RaBfeld, Caspar’ın gözlemini onaylarmışçasına.

“Kendine zarar verme. Bilinçsiz olduğunu sanıyordum. Son turumdu, onu hemen Westend’e götürmek istiyordum. Tam sizin aşağıdaki girişten geçerken arka aynaya baktım ve gözlerime inanamadım. O kaçık ayağa kalkmıştı, deli gibi bağırıp elindeki çakıyı boğazına batırdı. Frene bastım, savruldum ve o sizin trafo kutusu mu her neyse ona çarptım. Yani, sonunu siz de biliyorsunuz.”

Özet sırasında RaBfeld ve ilk yardımcı asansöre ulaşmıştı ve tırabzanın tam altında duruyorlardı. Caspar sadece birkaç metre kafalarının üstünde duruyordu, o kadar yakındı ki Bruck'un kulağa sanki bir pipetle bardaktaki son damlalarını çekermiş gibi gelen nefesini duyabiliyordu.

“Sizden hastaya kaçık diye hitap etmemenizi rica ediyorum,” dedi RaBfeld, sesi sanki bizzat hakarete uğramış gibiydi. Caspar yakın çevresinde bir hareket hissettiği için irkildi. Sonra, birkaç basamak altında merdiven basamağının altında dış cepheye oyulan, büyük panoramik pencerede bir yansıma olduğunu fark etti. Dışarıdaki kar yağışı birkaç dakikada resmen bir fırtınaya dönüşmüştü. Kliniğin bahçe lambalarının zayıf ışıkları, bozuk para büyüklüğündeki kar tanelerine karşı koyamıyordu. Kar yığınlarına çarpıp dağılıyorlardı ve Caspar kısa süreliğine karşısında tek parça bir maddeye dönüşmüş beyaz bir arı sürüsü görür gibi oldu. Sonrasında pencere camındaki yansımaya

konsantre olduğunda ise bir saniye için aynada ürkütücü bir grup resmi gördü: İki güçlü adam, kıpırdamayan ve boğazında bir İsviçre çakısı olan bir figüre her iki yandan eşlik ediyordu. Asansör kapıları öfkeli bir gıcırdamayla açıldı ve görüntü, Caspar'ın burnuna kokunun hızla dolmasıyla ortadan kayboldu. Ateş kokusu. Yanık kokusu.

Duman.

Yoksa bunlar yine bir hatıranın alametleri mi?

Caspar istemsiz bir şekilde asansörden bir adım geriye gitti, sanki o anı kendisine asansör kabininde saldırmak için asansörde Caspar'la yukarıya çıkabilecekti. Soğuktan titredi. Ve sonra çığlık attı, tam gerileyip onu belirli bir süre boyunca karanlıktan gizlice izleyen, sıska biçime çarparken.

Saat 19.10

Adam sakız çiğniyordu ve ellerine ince deri eldivenler giymişti ama yeni yıkanmış saçları onu ele veriyordu. Sigarayı açık pencerede içmiş olsa bile, bir işe yaramıyordu. Sahip olduğu son birkaç saç tutamına yapışık kalmıştı duman ve şimdi başını telaşlı sallarken, bayat kokuyu da hafifçe etrafına savuruyordu.

"Tamam, bir şey yok, seni gammazlamam." Bütün klinikte istisnasız sigara içme yasağı vardı ve Unusun villanın özellikle spor ve *wellness* katında bir sigara yakmış olması oldukça ironikti.

O zaman bu bir alamet değildi. Başka hatıra yoktu.

"Genimle, saşey gster!" Unusun ağız kenarları titriyordu ve sesi de korku doluydu. Sadece kliniğin kurallarını çiğnediği için bu kadar korkmazdı. Elleri endişeli endişeli hareket ediyordu, demek ki işaret

dilini deniyordu, Caspar'a göre sınırlı iletişim yeteneğinden dolayı kötü bir fikir değildi bu aslında.

“Ne oldu?” diye sordu.

Linus bir cevaptan ziyade poşeti taşıdığı eline uzandı ve onu peşinden sürükledi. Karşıda, ciddi ciddi üzerinde “Fitness Çenter" yazan kapıyı açtı. Hastanelerin çoğunda hastalar için bu tanıdık, basit spor salonlarından olurdu.

Caspar’ın yolu buraya daha hiç düşmemişti ve bu yüzden, aynalı spor salonunda duran modern yüksek teknoloji cihazlarını görünce şaşırdı. Koşu bantları, kürek ve ağırlık sehpaları üzerinde bir göz gezdirdi ve köşedeki yanıp sönen plastik merdivenin ne işe yaradığını düşündüğü sırada Linus parmağını dudağına koyup ışığı kapattı. Sonra, dışarı çıkan bir cam kapıyı açtı. Birden içerisi daha aydınlık oldu fakat bu, kar tanelerinden kaynaklı bir göz yanılmasıydı ve ayaklarının etrafında uçup elektronik spor aletlerinin yanıp sönen ışıklarını yansıtıyorlardı.

Tamam, demek ki burada bir sigara içtin, diye düşündü Caspar ve durdu. Linus yine kollarını sallıyordu. Onu takip etmeye devam etmesini istiyordu besbelli. Kar çamuru ve buzlu yağmur damlalarıyla kaplı balkonun ahşap zeminine doğru. “Hey, dostum, bunu görüyor musun?” Caspar başını sallayarak ayaklarını gösterdi. “Çoraplarla dışarıda yürüyecek halim yok ya.”

“Saşey gster,” diye tısladı Linus. Bu sefer daha sabırsız ve korku doluydu. Sonra bir adım attı, Caspar’ı yine başını sallayarak onayladı ve bir saniye sonra karanlıkta kayboldu.

“Geri gel,” diye bağırdı Caspar. *Öldüreceksin kendini.* Bu düşünce daha telafuz etmeden onu dehşete düşürdü.

Peki ya şimdi?

Kaybedecek zamanı yoktu. Şu an RaBfeld ve geri kalan görevliler, yeni gelenler tarafından oyalanıyordu. Klinikten kaçmak için uygun bir zamandı. Diğer yandan da Caspar, Unusun Babil saçmalığını çevirebileceğine inandı.

Genimle, Saşey gster - Gel benimle. Sana bir şey göstermeliyim.

Lanet olsun. Şimdi pes etmezse, Linus büyük ihtimalle gürültüyle peşinden koşacaktı ve bu şekilde dikkat çekmekten vazgeçmesi daha iyi olurdu.

Botlarını giydi ve montunu üzerine geçirdi. Pencerenin önündeki panjurlar üçte birine kadar indirilmişti ve Caspar, Linus'tan iki kafa daha uzundu, bu yüzden onun peşinden gidebilmek için eğildi. Buz gibi rüzgâr karşısına soğuklar diyarına kaçakların girmesini engellemek isteyen, görünmez bir muhafız gibi dikildi. Caspar daha çok eğildi ve kollarıyla üst bedenine sarıldı. Rüzgâr solundaki cumba çıkıntısı sayesinde biraz hafifledi ve onu kar kümelerinden korudu fakat Sibirya'ya layık derecelerden değil. Linus da rüzgârın estiği bölgede duruyordu ve yine parmağını dudağına götürdü.

"Orşağı," diye fısıldayarak giriş kapısının önünde yan park etmiş kırmızı kar aracını gösterdi. Aracın büyük bir kısmı giriş alanının korunaklı gölgeliğinin altında duruyordu. Sadece sivri ön burnu karlı yola doğru uzanmıştı. Henüz üzeri sıcaktı, taneler üzerine düştüğü gibi sıvıya dönüşüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Caspar öne doğru eğildi ama rüzgârın estiği yöne doğru çıktığı için eskisinden de az görüyordu. Kar doğrudan gözlerine uçuyordu. Caspar gözlerini kırptı, başını yana eğdi ve akılsızlığına sinirlendi. Bachmann'ın yanından gizlice klinikten çıkmaktansa psikozlu bir hastayla karanlıkla buzlanmış bir balkonda duruyordu.

Tam geri dönecekken rüzgâr döndü. Ve onunla birlikte Caspar'ın algısı da değişti. Birden görmeye başladı.

Lekeyi. Karda. Kaynağı aracın sağ arka tekerinin hemen yanındaydı ve oradan kliniğe doğru uzanıyordu. Kapıcının kulübesinden vuran ışıkta altın sarısı bir idrar birikintisine benziyordu ama Caspar bunun aslında ne olduğunu hemen anladı.

Benzin.

Ya tankın hortumu kendiliğinden çözülmüştü ya da biri buna yardımcı olmuştu.

Ama neden? Biri neden, bu kötü havaya karşı koyabilecek tek ulaşım aracını devreden çıkarsın ki?

Tam Linus'a kimin araçla uğraştığını bilip bilmediğini soracaktı ki müzisyen onu tekrar cumbanın gölgesine çekti. Tam zamanında, Bachmann kar aracının arkasından aniden çıktıktan sonra, yukarı, onlara doğru bakmadan.

Saat 19.18

Aslında, kapıcının nihayet giriş alanını bırakıp devriyeye başlamasını bekleyene kadar odasına geri dönmüştü. Ama bugün hiçbir şey normal akışına göre gitmiyordu ve Caspar, eğer yaptığına böyle denebilirse, kaçışının gittikçe zorlaştığını anladı. Burada bütün iletişim imkânlarından yoksun tutulmuştu, şimdi de kapıcı herhangi bir sebepten dolayı bu kötü havada aşağı inmek için ödünç almak istediği tek ulaşım aracını manipüle etmişti. Neyse. Yine de aşağı ulaşabilirdi, gerekirse plastik poşetinin üzerine oturarak.

Hiçbir koşulda burada bir gece daha geçirmeyecekti. Ve bu, sadece bir yerde yardıma muhtaç kızını yarı yolda bıraktığına dair korkunç düşüncesi yüzünden değildi. Bunun dışında, yeni gelenler o gizemli insanlarla birlikte, kaçınması gerektiği başka bir şeyin daha kliniğe girdiğini hissediyordu. Bir virüs kadar görünmez bir tehlike.

Yayılıyordu, küçük hastanenin alışılmış akşam rutinini bozuyordu ve şimdi fark ettiği üzere, tek kişilik odasına kadar yolunu bulmuştu.

Burada neler oluyor?

Caspar kapıya yaklaştıkça adımlarını yavaşlattı. Kapı açıkta duruyordu ve birkaç dakika önce kapatılmasına rağmen ışık da yanıyordu.

Lanet olsun, burada neler oluyor?

İki telaşlı ses koridora yayılıyordu. Biri Sophia'ya aitti ve "Bu ne cüret?" sorusuyla tam da Caspar'ın içinden geçenleri söylüyordu. Odasının kapısına ulaştığında, kendini ona sunan manzara hakkında da bir yorum yapamıyordu. Bu adam kirli botlarıyla neden çalışma masasının üstünde duruyordu ve elini pencereye uzatıyordu?

"Biraz önce galiba bir pompa yakaladım," diye güldü genç adam.

Caspar ilk yardımcıyı, dış görünümüyle hiç de uyum sağlamayan sesinden tanıdı. Nedense sürücüyü çok farklı hayal etmişti. Daha lümpen ve bütün gece süren acil durumlardan dolayı daha yorgun ve gözleri torbalı. Ama önünde bir ambulanstan ziyade narsist kişiliklere uygun iki kişilik bir spor arabanın direksiyonu arkasında hayal edilebilecek, şımarık bir yuppfnin prototipi gibi duruyordu.

''Pompa mı?" diye sordu Sophia.

"Yani, ya da ekrandaki şu çizgilere ne deniyorsa." İlk yardımcı masadan zıpladı ve Sophia'ya küçücük cep telefonunu gösterdi. "Burada, çatının altında belki bir sinyal yakalarım diye düşündüm. Pardon." Caspar'a dostça bir bakış bahşetti ama gözleri hemen tekrar doktora kaydı.

"Kapı açıktı, sadece burada çekiyor mu diye baktım hemen."

Sophia neredeyse fark ettirmeden dilini şaklattı ve çalışma masasının üstündeki botun kirini hoşnutsuz elleriyle temizledi.

"Cep telefonları bütün klinik alanında çalışmıyor. Hangi şekilde kendinizi yamultursanız yamultun." Sophia'nın gergin vücut duruşu,

ilk yardımcı hakkında ne düşündüğünü belli ediyordu. Caspar da adamı boks maçında rakibiymişçesine inceliyordu. Halbuki ince ve uzun boylu adam, düzensiz ve sakalı ve karışık saçları öne doğru jölelenmiş, saç stilinden dolayı çok masum duruyordu. Normalde Caspar genç adamı dikkate bile almazdı fakat Sophia'ya aralıksız yaptığı, arsız göz kırpışı hoşuna gitmiyordu.

"Lütfen tekrar aşağıya inin de Bay Bachmann size odanızı göstersin," dedi. Genç adam gülümsedi. "Gerçekten de bu geceyi burada, birlikte geçirmemizi mi istiyorsunuz doktor hanım?"

Doktor zar zor gözlerini devirdi. "Bay Schadeck, şu an istekler mevzubahis bile olamaz. Ne yazık ki burada mahsur durumdayız."

İlk yardımcı, Sophia'dan onu "Tom" diye çağırmasını istemesine rağmen kadının bu ricayı görmezden gelmesi Caspar'ı sevindirdi.

"Ama operasyon şefiniz, bugün zamanında geri dönüş yapmadığınızda ambulans için birini yollayacaktır herhalde?"

"Sanmam." Schadeck başını salladı. "Bu son turumdu ve bundan sonra bu ambulansla beraber eve gidecektim. Ancak yarın öğleden sonra tekrar merkezde olmam bekleniyor."

Sophia endişeyle omuzlarını silkeledi.

"Artık, her neyse. Karanlıkta tek başına kar fırtınasında yola çıkmak pek mantıklı değil. Tahminlere göre, yarın sabah hava koşulları da iyileşecekmiş ve sokaklar da temizlenip tuzlanmış olur. Gün ışığında beraber aşağıya doğru yola koyulabiliriz."

Aşağıya doğru, diye düşündü Caspar ve plastik poşeti yatağın yanına koydu.

Sophia'nın ağzından çıkanlara bakılacak olursa, sanki ayağında koyu okyanusun dalgalarının çarpıştığı, engebeli sarp bir kıyının baş döndürücü sivri tepesindelerdi sanki.

“Bu bir şaka değil mi yani? Gerçekten geceyi burada mı geçireceğim? Burada bu...” Tom'un ağzından kaçırmamaya çalıştığı "tımarhane” kelimesini tekrar yutmakta ne kadar zorlandığı belli oluyordu.

“Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz,” diye çıkıştı Sophia. “Deneyebilirsiniz isterseniz. En yakın evden yarım saat yürüme mesafesindeyiz ama yolu sanırım ormanın içinden dört ayak üstünde gitmeniz gerekecek. Eksi yedi derecede. Daha da düşecekmiş gibi görünüyor.”

“Ya bir şey olursa?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bruck’un durumu kötüleşirse. O zaman nasıl yardım çağıracağız?”

Schadeck’in sorusu mantıklıydı fakat Caspar, ilk yardımcının aslında başka bir şeyi ima etmek istediğini tahmin ediyordu.

“Merak etmeyin. En iyi şekilde donanımlıyız,” diye cevap verdi Sophia. “Görünüşe bakılırsa bıçak hiçbir iç yaralanmaya yol açmamış. En kötü ihtimalle ses telleri zedelenmiştir. Şu an profesör yarayı tedavi ediyor ve Doktor Bruck’a nefes borusu şişip kapanmasın diye ilaçlar da verilecek. Uyandığında ağrıları olacaktır ve büyük ihtimalle konuşamayacaktır ama bunu atlatacak.” Doktor Bruck mu?

"Şimdi rica etsem...”

Sophia başıyla kapıyı işaret etti ve Tom sanki onu bir randevuya davet etmiş gibi gülümsedi. “Memnuniyetle.” İlk yardımcı veda için alnına dokundu. “Ama belki de kar temizleme aracını ödünç alırım ve en azından telsiz cihazıma giderim.”

“Bol şans,” diledi Caspar ona ve biraz önce Unusun ona gösterdiği benzin birikintisini dile getirebilecekken susmayı tercih etti.

“Rahatsızlık nedeniyle üzgünüm,” diye fısıldadı ve ona üzgün bir gülücük attı.

Melankolik morali kaybolmuştu, çok kısa bir süreliğine olsa da, çünkü Tom kapıda tekrar arkasını döndüğünde melankolisi de anında tekrar geri döndü.

“Ya da belki sizin yanınıza taşınabilirim doktor hanım. Karanlıkta yalnız olmaktan korkarım çünkü.” Sonra güldü ve iki elini sanki bir banka soygunundaki gibi havaya kaldırdı.

“Hey, sadece bir şakaydı.”

Caspar uygun bir şey ile karşılık vermek istedi fakat Tom'un sağ elinin içindeki yanık izlerinden dolayı dikkati çok dağılmıştı. Kendi üst bedenini örten izlere benziyorlardı. Göğsündeki rastgele yaraların karşısında onunkiler geometrik bir şekil oluşturuyordu. Caspar emin değildi ama ona göre Tom’unkiler eski bir gamalı haç dövmesini beceriksizce eline yaktırmaya çalışmış gibi duruyordu.

Saat 19.24

Sophia tekrar kafasını kapıdan içeri soktuğunda, onu daha sadece bir dakikadır yalnız bırakmışlardı.

“Ayrıca, bu sizin için de geçerli!”

"Ne?” diye sordu ve ayağıyla plastik poşeti yatağın altına itti. Çok geç. Sophia içeri girdi ve önce botlarını sonra, dolaba geri asmayı unuttuğu kışlık montunu işaret etti.

“Bu akşam lütfen herhangi bir aptallık etmeyin.” Caspar niyetini inkâr etmeyi denemedi bile.

“Yapmak zorundayım Sophia. Burada zaten uzun bile kaldım.”

“Peki nereye gitmek istiyorsunuz? Bu havada? Bu kılığınızla? Beş parasız?”

“Polise gideceğim,” diyerek daha o saniyede tasarladığı planını açıkladı. Öngörülü düşünmenin büyük ihtimalle en belirgin karakter özelliklerinden biri olmadığını kendi de kabul etmek zorundaydı.

"Ama bunu bugün konuştuk ya. RaBfeld de kabul etti, polisle ve basınla şahsen konuşmanızı.”

"Ne zaman?” Caspar yatağından kalktı ve tişörtünün altındaki yanık izini kaşıdı, “yarın? Yarından sonra? Noel'den sonra? Bunların hepsi benim için çok geç. O kadar zamanım kalmadı belki.”

Sophia başını o kadar kuvvetli iki yana salladı ki saçları alnına düştü.

“Bakın, ben de RaBfeld’in uzatma taktiğinin bir hayranı değilim. Ama bir konuda değerlendirmesine katılıyorum: Bu vaziyetinizde, kliniği gözetimsiz terk etmeniz hâlâ çok tehlikeli.”

"Olabilir. Ama sadece kendimi düşünmemem lazım..”

“Kızdan mı bahsediyorsunuz?”

Caspar başıyla onayladı. "Üzgünüm ama onun fotoğrafını gördüğümden beri, burada boğulacağıma inanıyorum. Buradan derhal çıkmam lazım.”

“Gerçekten de sizin kızınız olup olmadığını bilmiyoruz bile. Belki gerçek bile değildir?”

“Muhtemelen, ama...” Caspar bir sonraki cümlesiyle, bir sınırı aşıp aşmadığını düşündü.

“Ama yarın gittiğinizde, zaten yalnız olacağım. O zaman burada güvenebileceğim hiç kimse kalmayacak.” Sophia ona uzun süre baktı ve sonra üzgün bir şekilde tebessüm etti.

Önlük cebindeki telefon dâhili bir çağrı sinyali verdi ama doktor bunu dikkate almadı. Anlaşılan binanın hattı hâlâ çalışıyordu.

“Anlıyorum,” dedi zil sesi sustuğunda. “Buna rağmen sizden bir ricam olacak Caspar.”

Çatı eğikliğindeki eğimli pencereyi gösterdi. Kar opak bir panjur gibi camın üzerini örtmüştü.

“Bir gece daha uyuyun, hava fırtınalı. Ben gitmeden önce, yarın son bir defa görüşelim.''

“Bunun ne faydası olacak peki?”

‘'Yarın sabah hâlâ kesin kararlıysanız, sizi engellemeyeceğim.”

“Ama?..”

“Ama size bir bilgi vereceğim ve bu bilgi olmadan katiyen kliniği terk etmemeniz gerekiyor. Özellikle de polise gitmek istiyorsanız eğer.” Caspar’ın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Aynı anda, sanki kulağında ufacık bir kan hücresi patlamış gibi bir ıslık sesi duymaya başladı. Birden kendini tamamen çaresiz hissetti. Sanki bir doktor ona daha fazla yaşamayacağını söylemiş gibiydi.

“Nasıl bir bilgi?” diye fısıldadı. Sophia tekrar başını salladı ve yine ısrarla çalan telefona baktı.

“yarın sabah Caspar, şimdi değil.”

Kulağındaki ses daha da yükseldi, kendi sesi de öyle.

“Hemen bilmek istiyorum!”

“Biliyorum ama bu mümkün değil.”

“Neden değil?”

“Önce emin olmam gerekiyor.”

“Neden?”

Kapıda üçüncü bir ses duyulduğunda hem Caspar hem de Sophia korkudan sıçradılar.

Telefonun zil sesi yüzünden RaBfeld’in geldiğini duymadılar.

“Neden emin olmanız gerekiyor?” diye sordu başhekim tekrar. Onlara kablosuz bir telefon uzatıyordu. Caspar, kurumuş boğazıyla yutkunmaya çalışırken Sophia kendine gelmişti bile.

"Ee... eem ... yani hasta bu gece için bir uyku ilacı istedi ama ben önce size danışmam gerektiğini söylüyordum.”

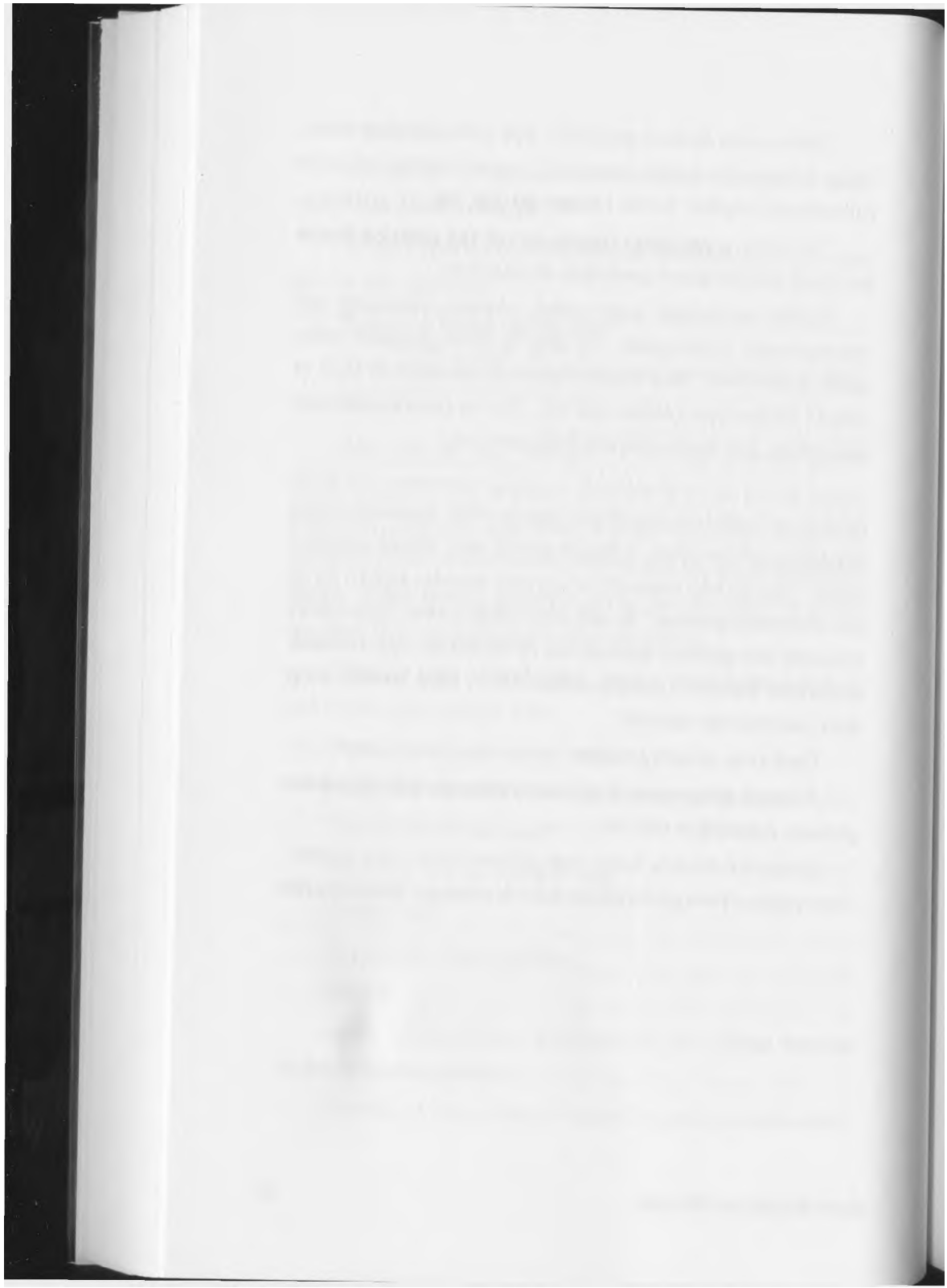
RaBfeld onaylayarak başını salladı, otoritesi atlanmadığı için memnuniyetini saklamıyordu. “İyi, ama bu şimdi gerçekten bekleyebilir, Bayan Dom.” dedi itiraza tahammülü olamayan bir sesle ve doktora odadan dışarı çıkarken eşlik etti. “Size ne zamandır ulaşmaya çalışıyorum. Size ameliyathanede ihtiyacımız var.”

RaBfeld ve Sophia onu kendisine işkence eden sorularıyla yalnız bıraktıktan çok sonra bile, doktorun gizemli sözü aklında yankılanıyordu: “Size bir bilgi vereceğim ve bu bilgi olmadan katiyen kliniği terk etmemeniz gerekiyor.” İki saat sonra yatağa uzanıp düşüncelerini toplamak için gözlerini kapattığında da Sophia'nın sesi kısılmadı. Dosyasında RaBfeld’in içeriğini açıklamakta bu kadar tereddüt ettiği daha nasıl bir bilgi olabilirdi?

Önce emin olmam gerekiyor.

Klinikte Sophia'yı aramak için tam tekrar ayağa kalkmak isterken gözlerini açamadığını fark etti.

Caspar son bir defa, bütün irade gücüyle denedi. Ama nafileydi. Zaten yorgun zihnini günün olayları daha da yormuştu. Uyumuştu bile.

Saat 00.26, Noel arifesi -
Korkudan üç saat on iki dakika önce

Duman canlı bir varlıktı. Cildinden geçip onu içten çürütmek için ilerleyen mikroskobik küçük bir hücreler sürüsü gibiydi.

Nefes borusundan bronşlarına kadar inen partiküller özellikle de akciğerlerini hedefliyordu. Öksürdü.

Normalde bu kâbustan uyanıp hatıraları sadece son on günü kapsayan bir dünyaya uyanıyordu. Ama bugün uyumaya devam etti, sanki içinde hapis olduğu yanan araba onu bu gece serbest bırakmayacakmış gibiydi.

Yolcu koltuğunda duran fotoğrafa bir göz atmadan önce olmaz.

Şişenin yanında. Sıcaklık artık o kadar dayanılmazdı ki fotoğrafın kenarları kıvrıldı ve fotoğraftaki adamın yüzü bundan dolayı daha zor tanınıyordu.

Caspar huzursuz bir şekilde tepindi. Uyuma ve uyanma arasındaki tatsız durumdaydı. Katı kıvamlı iradenin, gerçekliğe ancak yavaşça kaydığı bir durum. Metamorfozu hızlandırıp kendini kâbustan kurtarmak istiyordu.

O yüzden kemerini çözdü ve alevleri izledi. Hemen önünde göğüs yüksekliğinde gösterge panelinden ona dil uzatıyorlardı ve gömleğini yalamaya başlamışlardı. Bu yapışkan uykudan uyanmak için ateşe dokunmak istediğinde, bir an için Tom'un yara izli avucu zihninde belirdi.

Ama sonunda onu uyandıran, şiddetli bir sarsma, gerçek bir baskı oldu.

Caspar gözlerini açtı, yanan araba kaybolmuştu, onun yerine Linus korkudan fırlamış gözleriyle üzerine eğiliyordu. Burnunun ucu o kadar yakındı ki diliyle ona dokunabilirdi.

"Sopyar," dedi. Hırlama gibiydi sesi, çığlık atmak isterken fısıldayınca sesi garip bir biçim aldı.

"Yine mi?" diye esnedi Caspar yorgunca. Linus'un uyku bozukluğu vardı ve uyuyamadığında klinikte dolanıp dururdu.

"Sopyarhaölm." Müzisyen şimdi de kolundan çekiyor ve onu yataktan kaldırmak istiyordu. Yarı çıplak olması ve sıska kalça kemiklerinde neredeyse duramayan lekeli pijama altı giymiş olması ise durumu daha da absürt kılıyordu.

"Baksana, böyle yapamazsın..." diye anlatmaya başlamak istiyordu Caspar. Ama sonra o da duydu: Alt katlardan boğuk bir patırtı geliyordu. Sanki biri ağır bir masayı sürekli kaldırıp tekrar parkenin üstüne atıyormuş gibi. Caspar saate baktı.

Saat gece yarısı on ikiyi yirmi yedi geçiyordu. Mobilyaların yerini değiştirmek için en iyi zaman değildi.

"Orada ne oluyor?" diye sordu ve aynı anda bir alt katlarında neyin olduğunu düşündü, "...ölm ...ölm..." Linus kelimeyi birçok defa tekrarladı ve nihayet Caspar'ın kolunu ancak ayağa kalkmak için dağınık örtüyü kaldırmaya başlayınca bıraktı.

"Gebenim."

"Tamam, tamam, geliyorum ya seninle."

Caspar ev terliklerini aradı. Ama sonra altlarındaki gümbürtü boğuk bir sürükleme sesine dönüştü, sanki biri büyük bir çabayla ıslak bir halıyı bir odadan diğerine çekmeye uğraşıyordu. Bu yüzden daha fazla zaman kaybetmemeye karar verdi. Linus gümbürtüyle merdivenleri inerken Caspar bu gece gece gelen sesler için masum bir açıklama varsa diğerlerini rahatsız etmemek için çok fazla ses

çıkarmamaya uğraşıyordu. Ama son saatlerde yaşananlardan sonra kendi de buna pek inanamıyordu, özellikle de ilk basamakta Linus'un onu uyandırırken söylediği kelime yine aklından geçtikten sonra.

Sopyar.

Şimdi daha hızlı koşuyordu. Sophia... yardım. Köşeyi döndü karanlık koridora doğru ve hareket sensörlerinin neden çalışmadığını sordu kendine. Normalde biri koridora adım attığında tavan aydınlatması hemen çalışırdı. Ama şimdi tek ışık kaynağı, sonuna kadar açılmış kapısının önünde Unusun başını tutarak şiddetle titrediği, arka odalardan birinden geliyordu.

Ve sonra, tam odadan koridora giren keskin soğuğu hissettiğinde, şifreli bozuk ifadeyi çevirebildi: "Haölm."

Hasta. Öldürmek.

Odaya baktı. Elbette. Burada, üçüncü katta "ağır" vakalar yatıyordu. Yoğun bakım. Hidrolik yataklar ve komodinin yanında elektronik ölçüm cihazları ile kilitlenebilir odalar.

Sophia. Yardım. Hasta. Öldürmek.

Sarkan hortumlarıyla, yetim kalmış yatağın yanında, dilsiz bir hizmetkâr gibi duran serum askısını görünce ürperdi.

Nefesinin buharlı çıktığını fark etti ve sonra her şey yavaşladı. Kendini gözü bir fotoğraf albümüne bakan ve beynine yeni korkunç bir fotoğraf ulaştırmadan önce sayfayı çevirmesi gereken, uzaktan bir izleyici gibi hissetti:

Açık pencere... adam... bir bacağı kaloriferde, diğeri çoktan dışarıda... Caspar'ın yanından geçmeye çalışan Linus... Bir daha arkasını dönen, bir adamın, ağrılı sırıtışından bozulmuş yüzü... Boğazındaki sargıyı gösteren... Başını sallayan... Ve sonra kendini derinliğe bırakan adam.

Kar kümeleri altındaki karanlık, kaçan hastayı yuttuğunda, her şey yine hızlandı ve ilk dokunabildiği hatıra beyninin delikli hafıza ağında takılı kaldı. Caspar biraz önce pencereden atlayan kişiyi tanıyordu. Yüzü ona, şimdi tekrar burnuna gelen yanık kâğıt kokusu kadar tanıdıktı. Jonathan Bruck'u daha önce çok görmüştü. En son birkaç dakika önce, Linus onu uykusundan koparmadan önce. Yüzü, her gece kâbuslarında, yolcu koltuğunda yanan fotoğrafın ön yüzünde parlıyordu.

"Burada neler oluyor?" diye pencere eşiğinden sarkan Linus'a sordu. Caspar, Linus'un titreyişinin, soğuğun bir yan etkisi mi yoksa korkudan mı olduğuna emin değildi.

"Sopyarhasölm," şeklindeydi artık alıştığı cevap ama Caspar doktoru hiçbir yerde bulamıyordu. Sophia'ya ne olmuştu? Ne Linus'u ne de kendini anlayabiliyordu. Bu adamı nereden tanıyordu? Bruck neden ince bir hastane geceliğiyle kar fırtınasının ortasına doğru kaçmıştı? Ve Linus şimdi yine neden, gözlerinde ölüm korkusuyla odadan kaçıyordu?

Cevabı duyana kadar biraz zaman geçti. Banyodaki musluğun bütün bu zaman boyunca şarıldadığına inanamamıştı. Ama kapının ardındaki boğuk, düzensiz gümbürtü tam bu saniyede başladı.

Saat 00.34

Her şeye rağmen güzeldi. İlk başta Caspar, yeteneksiz ve ruh hastası bir sanatçı tarafından küçük banyoda sahnelenmiş, ruhsuz bir heykel izler gibi oldu.

Ama sonra gördü. Yüzü ifadesiz bir maske gibi donmasına ve sağ bacağının küvette kontrolsüz seğirmesine rağmen, Sophia'nın

güzelliğini görebiliyordu ve işte acılarının görüntüsünü bu kadar dayanılmaz kılan da buydu.

"Sophia?" diye sordu Caspar oldukça kısık bir sesle. Kırılgan sesi, şarıldayan suyla birlikte gidere aktı. Terapist ne onu ne de uzuvlarının altında bir birikinti oluşturan, buz gibi suyu hissediyor gibi görünüyordu.

"Neyiniz var?" diye çığlık atar gibi bir sesle sordu Caspar ama Sophia göz bile kırpmıyordu. Sadece başı tehlikeli bir şekilde yan pozisyona düştü. Gözleri banyo fayanslarının ardında hayalî bir noktaya odaklanmış gibiydi. Üst bedeni, göğüs uçlarını belli eden, yukarı kaymış beyaz bir geceliğin içindeydi. Mahrem bölgesi yırtık bir külotla yetersiz bir şekilde örtülüydü.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu Caspar. Sanki bir cesetle iletişim kuruyor gibiydi. Aslında hiçbir yerde kan yoktu, herhangi bir dış yaralama da göremiyordu ve kadın hâlâ nefes alıyordu. Buna rağmen ölü gibi görünüyordu. Ayağının düzensiz aralıklarla emaye musluğa çarpması da güvenilebilir bir yaşam belirtisi değildi, daha çok beyin ve omurilik arasındaki sinirleri kopmuş bir kazazedenin refleks seğirmeleri gibiydi.

Şu an banyodaki acımasız gerçeklik arasındaki paralelliği fark edince aklından korkunç bir düşünce geçti.

Yakında geri döneceksin, değil mi?

Evet. Korkma.

Birden psikopat sanatçının burada sergilediği korku tablosu için bir başlık buldu: Diri Diri Gömülen...

O da aynen öyleydi. Kendi bedeninde ölmek üzere hapsedilmek. Caspar, ona daha birkaç saat önce nazikçe dokunan ve şimdi sarı deniz yosunu gibi solgun boğazına yapışan saçlarına uzandı. Ama sonra kendini topladı. Şok içinde çok fazla zaman harcamıştı.

"Yardım getireceğim," diye fısıldadı ve tam uzaklaşmak isterken mucize gerçekleşti. Hayat tekrar Sophia'nın bedenine döndü ve bu, biraz önceki idaresiz duygusuzluktan çok daha korkunçtu. Bütün bedeni vurulmuş bir diyapazon gibi titriyordu ve sağ kolunu havaya fırlattığında, Caspar içgüdüsel bir şekilde bir adım geri attı. Başta ona bir şey göstermek istediğini sandı.

Önce emin olmam gerekiyor.

Açık duran banyo kapısına doğru döndü. Ama orada hiçbir şey yoktu.

Sonra küvetin kenarından neredeyse şehvetli biçimde sallanan sol kolu dikkatini çekti. Elinin kar beyazı eklemlerini gördü. Narin parmağını yumruğuna o kadar şiddetli bastırıyordu ki avucunda akan kanını sıkıyordu sanki. Caspar, "Orada ne var?.." diye sormaya başlarken kadının bedeninden ikinci bir titreşim dalgası daha geçti ve avucunu açtığında parmaklarını kenetlediği cisim, nihayet ağır çekimdeki gibi acımasız bir yavaşlıkla yere düştü.

Caspar içindeki ürkütücü şüpheyi teyit edemeden arkadan iki omzundan tutuldu ve yüzü fayanslı yere bastırıldı.

Saat 00.36

Beyaz sağlık ayakkabıları dar görüş alanına giren RaBfeld'in, "Neler oluyor burada?" diye sorduğunu duydu.

"Ona ne yaptığını bilmiyorum," diye cevap verdi, sırtında oturan bir döküm fırın ağırlığındaki kapıcı. "Hiçbir şey," diye bağırmak istedi Caspar ama bunun için ihtiyaç duyduğu hava, artık akciğerlerinde yoktu.

“Yüce Tanrım, Bayan Dorn?” RaBfeld’in parmaklarını şıklattığını duydu, sonra su kesildi ve birden oda o kadar sessiz oldu ki başlarının üstündeki halojen lambanın sesi duyulabiliyordu.

"Felç şüphesi var. Yasmin, hemen MR cihazını hazırlayın," diye talimat verdi RaBfeld profesyonel bir sakinlikle. “Ve bana bir kan tahlili lazım.” Caspar'ın arkasında bir yerde, gıcırdayan lastik tabanlar her adımla daha da hızlı uzaklaştı. Bachmann onu yukarı çekip başını koltuk altına sıkıştırdığında, kürek kemikleri arasında keskin bir acı hisseti. Kapıcının devasa üst kolu şimdi yüzünü enine örtüyordu, yine de, biraz önce kendi durduğu yerde, şimdi küvetin önünde diz çöken başhekimle göz teması kurmaya çalışıyordu. RaBfeld küçük bir el feneriyle Sophia'nın gözlerine ışık tutuyordu.

“Göz bebeklerinde refleks var,” diye mırıldandı. “Bu da nedir böyle?”

RaBfeld başını salladı ve elini Sophia'nın şah damarından kaldırmadan, Caspar'a döndü.

“Ona ne verdiniz?”

“Hiçbir şey,” diye öksürerek cevap verdi Caspar.

Bachmann tutuşunu gevşetti ve Caspar nihayet ıslıklı bir sesle nefes alabildi.

“Bruck yaptı,” diye konuşabildi sonunda.

“Bruck mu?”

"Yatağı boş,” diye onayladı Bachmann.

“Pencereden kaçtı.”

RaBfeld gözlerini kısarak ayağa kalktı. Bachmann’a görünmez bir işaret vermiş olmalıydı çünkü Caspar sırtından tutulup banyonun dışına çekildi.

Aynı anda yanından tıraş kolonyası kokan bir karartı geçti.

“Siz burada ne arıyorsunuz?”

"yardım!” diye gölgenin cevap verdiğini duydu Caspar. Eski moda bir slayt gösterisinde olduğu gibi Tom Schadeck’in görüntüsü gözünün önünde belirdi. Anlaşılan gürültüden bütün klinik ayağa kalkmıştı. RaBfeld ilk yardımcının desteğini geri çevirmek istemiyor gibiydi. Şakır şakır bir ses duydular ve ıslak doktoru birlikte küvetten çıkarmaya çalışmalarını hayal ederken, Caspar'ın midesi bulandı. ’’Bakın, şu an çok değerli saniyeler kaybediyoruz,” diye açıklamaya çalıştı, boş yatağa oturmasına izin veren Bachmann’a. Büyük ihtimalle, şimdiye kadar Bruck’un yatağının yanında duran tekerlekli sandalyeyi doğrudan banyonun önüne iterken kapıcının iki eli boşta olsun diye oraya konulmuştu.

“Acele edersek onu hâlâ yakalayabiliriz belki.”

“Kimi?”

Bachmann favorilerini kaşıdı. Şimdiye kadarki enerjik beden diline kıyasla yüz ifadesi artık korkmuş gibiydi.

“Bruck işte,” diye tekrar etti Caspar ve başıyla açık pencereye doğru işaret etti. Bachmann onu üşüyerek kapattı, yine de oda birden daha soğuk olmuştu sanki.

Çünkü şimdi gördükleri resim korkunçtu:

RaBfeld’in şu an ilk yardımcıyla birlikte tekerlekli sandalyeye taşıdıkları, etten oluşan ıslak yığın, insandan ziyade bir çuvala benziyordu.

“Hadi, hadi, bodruma,” diye bağırdı RaBfeld, ve Tom neredeyse rahat bir yüz ifadesiyle harekete geçti. Sanki önünde, bir hastayı değil de bir alışveriş arabasını itiyordu.

Başhekim onu takip etti ama sonra sanki bir şey unutmuş gibi, kapının ortasında durdu.

“Bruck mu?” diye sordu Caspar’a doğru inanmayarak.

"Evet."

RaBfeld tekrar geri döndü, Caspar'a üç adım kala durdu. Endişeden buruşmuş alnının kırışıkları ya banyo suyu ya da terle dolmuştu.

"Linus bunu onaylayabilir," diye cevap verdi Caspar ve daha nefesini vermeden, bunun kulağa ne kadar gülünç geldiğini fark etti. Aynı şekilde kör birini de görgü tanığı olarak gösterebilirdi.

RaBfeld nefesini derince verdi.

"Tamam, beni iyi dinleyin. Herhangi bir dış yaralanma bulamadım ama buna rağmen Bayan Dorn ağır travma altında gibi görünüyor. Gereksiz incelemelerle boşa zaman harcamak istemiyorum. Yani, bir şey biliyorsanız, bir şey gördüyseniz eğer, bana bunu hemen söylemek zorundasınız ya da..."

"Hayır, hiçbir şey görmedim." Acele radyolojiye gitmek için doktor tekrar dönmek istediğinde Caspar daha hızlı konuşmaya başladı.

"Ama bir şey buldum."

Elini açtı ve Bachmann onu etkisiz hale getirmeden önce, aldığı nesneyi RaBfeld'e gösterdi.

"Önemli mi bilmiyorum ama Sophia bunu elinde tutuyordu..."

"Ah hayır, lütfen bu olamaz."

RaBfeld bir adım ileri attı ve küçük kâğıt parçasına neredeyse gönülsüz bir şekilde uzandı.

Sanki çocukların sınıfta fırlatmak için lastiğin arasına gerdikleri kâğıt parçaları gibi masum duruyordu. İki kere ortadan katlanmış not kâğıdını açtığında psikiyatrın deneyimli parmakları titremeye başladı,.

"İsim yalan söylese de gerçek budur," diye okudu fısıldayarak. Sonra gözleri kapalı tavana baktı. O an Caspar dehşetin boyutunun farkına vardı. Belki de Bachmann'ın boyunduruğuna girmesi hafızasını canlandırmıştı. Ama RaBfeld'in biraz önce okuduğu ve ona

Greta Kaminsky ve ayrıca haber spikerinin sesinin hatırlattığı şeyin, o gizemli cümle olması da oldukça mümkündü.

Bir ipucu ise üç kurbanın da ellerinde bulunan ve polisin içeriği hakkında sustuğu, küçük kâğıtlar olabilir.

"Ruh Kırıcı," diye dile getirdi RaBfeld, Caspar'ın aklında sesli çınlayan düşünceyi. Başhekim artık kapanmış pencereye doğru bir bakış attı.

"Şimdi ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?" Bachmann başını yavaşça sallayarak onayladı.

"Duvar."

"Korkarım, başka bir seçeneğimiz kalmadı." Başhekim kırışık alnını tekrar sildi, bu sefer önlüğüne bulaşan şeyin ter olduğu barizdi.

"Derhal indirmemiz lazım."

Saat 00.41

Birkaç saaten daha az bir sürede, Caspar ikinci kez kapıcının kulübesinde duruyor ve Bachmann'ın çalışma masasına dik dik bakıyordu. Ama bu sefer ayakları çıplaktı ve devrilmiş ambulans bu arada, görüntü yoğunlaştırıcı sayesinde güvenlik kameraları tarafından yeşil yeşil parlayarak yansıyan, bir kol kalınlığında kar örtüsünün altına gömülmüştü.

"Mutlu bayramlar," diye homurdadı kapıcı.

Bütün dikkatini, ancak önündeki ağır çam ağacı kenara itildikten sonra görülebilen, duvardaki sigorta kutusuna veriyordu.

"Duvar mı? RaBfeld bununla neyi kastetti?" diye sordu Caspar, başhekim ona kapıcının yanından ayrılmamayı emrettiğinden beri

ikinci defa. Bachmann homurdandı. Bilgi vermeye şaşırtıcı derecede hazırdı.

“Duvar bir güvenlik önlemi. Dünya çapında sadece üç kuruluşta var; Teufelsberg Kliniği Almanya'da tek. Burada, şuradaki şeyi görüyor musunuz?” Ağır ağır soluyarak, kutunun plastik kaplamasını söktü ve çok sayıda birbirinin aynı gri şalter ortaya çıkardı. Caspar, sırada sırıtan yeşil kolu görebilsin diye dolgun karnını içine çekti.

“GINA" diye yazmıştı biri siyah keçeli kalemle büyük harflerle altındaki metal alana.

“Bir hareket ve GINA bütün çıkışları otomatik kilitler. Bütün pencere ve girişler önüne iki düzine kepenk iner.”

Linus’u balkonda takip etmek isterken altından sürünmesi gerektiği kalın panjurları hatırladı Caspar.

“Gina mı?” diye sordu.

“Eşimin ismi,” dedi Bachmann. “Sorun çıktığında o da kepenkleri indirir.” Zoraki bir şekilde güldü.

“Ama bu ne işe yarayacak?” diye sordu Caspar.

"Tehlikeli hastaların ya da intihar adaylarının kaçmalarını engellemek için. Tabii daha önce hiç böyle bir şey yaşanmadı. Ama ne olur ne olmaz, her yeni gelenden onu hapsedebileceğimize dair imza alıyoruz.” Caspar onda da mı aynı şeyin geçerli olduğunu düşündü ve bir eliyle çalışma masasına dayandı. Parmak uçlarının altında sessiz bir titreşim hissetti.

“İyi ama Bruck zaten kaçtı bile. Yani bir sonraki yerleşim yerine kadar ulaşıp kendine orada yeni bir kurban aramasını önleyemeyiz artık.”

“Söz konusu bu değil ki.” Bachmann’ın koca göbeği mavi iş tulumunun altından yine öne doğru şişti ve Caspar’ın sigorta kutusuna olan görüşünü engelledi.

“Ne peki?”

“Ruh Kırıcıyı duydunuz herhalde?” Caspar dikkatlice başını salladı.

Onu belki de şahsen tanıyorum, diye düşündü ve aynı anda bu bilgiyi kendine saklamanın en iyisi olacağına karar verdi. En azından, Bruck'un fotoğrafının onu rüyalarında bile rahatsız etmesinin nasıl bir sebebi olduğunu öğrenene kadar.

“Polis profesöre danıştı. Bayan Dorn da psikiyatrik uzman olarak kurbanları inceledi. Bugün vefat eden kadını da. Yani Ruh Kırıcının neler yapabileceğini hepimizden çok o biliyor. Ve tam da bu sebepten duvarı indirmem gerekiyor. RaBfeld onu buraya hapsetmek istemiyor. Kaçığın buraya geri dönmesini önlemek istiyor. Bize dönmesini!” Caspar hafifçe öksürdü. Bachmann’ın sözlerinden tedirgin olduğu gibi, etrafındaki titreşimin yoğunluğu da aynı ölçüde artmaya başlıyordu. Kapıcı sigorta kutusundan bir adım kenara çekildi ve Caspar yeşil şalterin zaten indirildiğini gördü.

“İmdat!”

Kadının çığlığı giriş bölümünde tiz tiz çınlıyordu. Ancak ikinci yardım çağrısında Caspar genç hemşirenin sesini tanıdı. Yasmin girişteki salondan doğrudan onlara doğru koşuyordu.

"Ne oldu?” diye sordu Bachmann korkarak. Tavan aydınlatmasının kısılmış ışığında Yasmin’in yüzü, kırmızıya boyanmış kâküllerinden dolayı, kana bulanmış gibi duruyordu.

“Profesör,” diye soludu kesik kesik.

“RaBfeld yok.”

“Yok mu?”

“Evet. Kulak tıkaçları bitmişti ve RaBfeld beni, yenilerini almak için depoya yollamıştı.”

Sağ elini açtı ve onlara, besbelli Sophia'nın kulaklarını MR cihazının gürültüsünden korumak için düşünülen, iki sarı köpüklü plastiği gösterdi.

"Geri geldiğimde, ortadan yok olmuştu."

"Lanet olsun." Bachmann kenara bir adım attı, eğildi ve çalışma masasının üç çekmecesinden ortadakini açtı. Elinde, biraz büyük şeffaf bir oyuncak silaha benzeyen bir şey belirdi.

"Lanet olsun," diye inledi kapıcı tekrar ve sonra koşmaya başladı.

Caspar onu takip etti ve giriş salonundan hızla geçtiklerinde, etraflarındaki ışık değişti. Daha aydınlık olmaya başlıyordu ama aslında dışarıdaki karanlık dışarıda bırakılıyordu. Tavan aydınlatması birden daha güçlü yansıtılmaya başladı, çünkü yavaşça giriş bölümündeki panoramik pencerenin önüne gelen dirence çarpıyordu. Ve Teufelsberg Kliniğinin diğer bütün pencerelerine de..

Duvar.

Sophia bodrumda bağırmaya başladığında, henüz daha yarıya inmişti.

Saat 00.43

Kaygılı ve panikle tekrarlanan seslere dayanmak zordu. Daha dehşet verici olan ise, bir çığlığın doruğundayken, sanki biri Sophia'nın ses tellerini makasla kesmiş gibi birden başlayan sessizlikti.

Aşağıya koştular. Bachmann önde, Caspar hemen arkasında. Çıplak ayakları, kliniğin alt eksi birinci katına giden devasa taş basamaklara çarpıyordu.

“Merhaba?” Yasinin yukarıda durmuştu ama ürkek çağrısı onu geçti ve merdivenin ayaklarında iki yana uzanan dar koridorda bir yankı yarattı. Hortuma benzer koridorun iki ucu da ardında duvarın son milimetreleri kendini aşağı doğru iterken, iki acil çıkış kapısının cam kapılarından oluşuyordu. Sonra bir patırtı sesi geldi ve panjurlar camlardan dışarıya bakışı tamamen kesmeden önce, plaklar son bir kez aksi yönlere doğru yelpazelendi.

“Ah hayır!" Bachmann yerde kanlı bir ayak izine işaret etti. Sağa doğru koridorun ilerisine koştular, üzerinde sarı siyah ışıklı “Röntgen, Giriş Yasaktır” diye bir tabela asılı olan, sondan bir önceki kapıya kadar.

Bachmann’ın ağır iş botları metalle kaplı tahta kapıya çarptı ve kendini nöroradyolojinin teknik odasına resmen attı.

Caspar onu takip etti.

"Neredesiniz?”

RaBfeld, Sophia!

Arayan gözlerle kendi eksenleri etrafında birbirinden bağımsız dönerken, heyecanlı bakışları bir an için çarpıştı. Burada kimse yoktu. Yorgun yüzlerinin yansıdığı, büyük camdan başka hiçbir şey. Cam!

Kapıcı duvara doğru gitti ve tek eliyle bütün ışıkları açtı. Yansımaları kayboldu ve camın arkasında karanlıkta neyin yattığını ortaya çıkardı.

Bacakları. Dönen ayakları.

"Bu o mu?” diye sordu Caspar boş yere. Sophia’nın güzel bedeni MR cihazının içinde, sanki görünmez bir elektrik akımına kapılmış gibi titriyordu.

Caspar yine önden koşan kapıcıyı takip etti.

İkisi de bakışlarını başka yere çevirmemek için kendilerini zorlamak zorunda kaldı. Doktorun kırılgan görünen uzuvları hareket edilebilir bir sedye üzerine sabitlenmişti.

Bachmann, Sophia'yı makinenin içinden çekti ve spastik çırpıntılardan dolayı bileklerinden birinin zaten çözüldüğünü gördü. RaBfeld'in muayene için ayaklarına bağladığı manşetleri çözmek istedi. Ama sol ayağını serbest bıraktıktan sonra, daha da kontrolsüz şekilde seğirmeye başladı. O kadar hiddetliydi ki Caspar yarattığı rüzgârı hissettiğine inanıyordu. Aynı anda sızlanmaya başladı, havada da eski bakır para kokusu vardı. Caspar aşağı doğru baktığında sırada ne göreceğini tahmin edebiliyordu. Tahminleri doğru çıktı.

"Burada da kan var."

"Ne?"

"Burada."

Önündeki yere işaret etti. MR odasından birçok kalın damla dışarı doğru serilmişti. İkisi ise sanki biri çıplak ayakla üstlerine basmış gibi silinmişti.

"Tamam, ben yanında kalıyorum." Bachmann'ın köşeli kafasından ter damlıyordu. "Sen RaBfeld ve Linus'u ara. Ve diğerlerini de bana getir. Yasmin'i ve bakıcıyı, hatta aşçıyı bile. Şu an her türlü yardıma ihtiyacımız var..." Duraksadı.

"Neyin var?"

"Bunu duyuyor musun?" Caspar başını yana doğru eğdi.

Bu da neydi?

Yeni bir ses Sophia'nın çırpıntılarını aştı. Caspar'ın kulağında sanki hemen başlarının üstlerinde kocaman bir zincir geriliyor gibiydi.

"Acaba bu?.." Caspar, Bachmann'ın sorusunun devamını beklemedi. Odadan geri koridora koştu ve patırtı, kalın alüminyum kapıya yaklaştıkça daha da sesli hale geldi.

Sahiden. Asansör.

Caspar asansörün önünde durdu ve elektronik kat göstergesini izledi. Biri şu an asansörle bodrumdan yukarı doğru çıkıyordu.

Saat 00.47

Batın sancısı birinci ve ikinci kat arasındaki merdiven basamağından geçerken başladı. Yine de kendini dayanmaya zorladı.

Asansör Tai-chi hareketlerinin yavaşlığıyla asansör boşluğundan yukarı doğru tırmanıyordu fakat Caspar şimdi son hız koşsa da devasa kutu yine de ondan önce varacaktı. Kendini zorladı ve iki basamak birden çıktı.

Dirig.

Caspar, asansör kapısının tiz sesli zili duyulduğunda tam ikinci katın merdiveninin köşesini dönüyordu.

Başarmıştı. Kıl payı kazandığı yarışın sevinci yerini korkuya bıraktı. Çünkü alüminyum kapıların arasındaki aralık ışıkla dolduğu anda, birkaç saniye içinde Ruh Kırıcının karşısına silahsız çıkacağının farkına vardı.

Son bir kez sallandı. Ve kapılar açıldı. Kabinin arka tarafında bulunan büyük aynayı parça parça göz önüne serdiler. Caspar kaçış reflekslerini bastırdı, ellerini yüzünü korumak için kaldırdı ve gördüğü şey...

“Sen ne arıyorsun burada?’’

Hiçbir şey!

O kadar telaşlı hareket ediyordu ki çoğu insan içgüdüsel olarak ondan bir adım uzaklaşırdı.

Ama Tom Schadeck hiç hareket etmeden durdu ve gözünü bile kırpmadı.

“Söyle bakalım, burada ne arıyorsun?" İlk yardımcı üstünü değiştirmiş olmalıydı. Biraz önce Sophia’yı tekerlekli sandalyede dışarı ittiğinde daha bornozuylaydı. Şimdi yine önceki günden kalma beyaz bir jean ve siyah bir boğazlı kazak vardı üstünde.

Saçları yeni jölelenmiş gibi duruyordu.

"Aynısını ben de sana sorabilirim,” diye cevap verdi Caspar. “Asansöre binen biraz önce sen miydin?”

“Ne?” İlk yardımcı, Caspar’ın etrafından boş kabine baktı.

‘Tani demek istiyorum ki sen yoksa...” Caspar doğru kelimeleri aradı ve kulağa ne kadar aptalca geleceğini fark etti. Üstelik bu kılığıyla. Ayakları çıplak, tıraşsız, sadece nane yeşili bir pijama altı ve yıkamadan rengi solmuş bir tişört ile koridorda akşam hap dağıtımında gözden kaçmış birinin sergileyebileceği örnek çıldırma oyununu sergiliyordu.

“Önemli değil, sana daha sonra açıklarım. Şimdi önce RaBfeld’i bulmamız lazım.”

“RaBfeld mi?”

“Evet, ortadan kayboldu.” Caspar üşüdü.

Tabanlarını artık neredeyse hissetmediği çıplak ayaklarına baktı ve yanıldığını anladı, ince pijamaları yüzünden üşümüyordu. Burada, Teufelsberg Kliniğinde ısıtma iyiydi. Buzlu bir hava kanalında gibi bileklerini saran, hava akımından dolayı donuyordu.

“Bu ne şimdi peki?”

Caspar aşağı baktı ve cevap vermeyi unuttu. Parlatılmış linolyumun üzerindeki kan lekeleri bütün dikkatini dağıttı.

“Hey psikopat, seninle konuşuyorum.”

Tom’u asansörün önünde bıraktı ve yirmi büyük adım sonra sağa doğru bükülen, pas rengi izleri koridorun aşağısına doğru takip etti.

İlk yardımcının öfkeli sesli arkasında gittikçe sessizleşirken, köşeyi döndüğünde soğukluk arttı. Aynı zamanda yine bir çatırtı duydu. Bu sefer metal bir tınısı yoktu ama bir kemik sesi geldi. Ve sonra gördü. Koridorun en arka ucunda acil çıkış kapısında duvar tam inmemişti. Zaten panjur yüz kere cama karşı uçtuğunu iki saniyede bir unutan bir sinek gibi çaresiz denemelerini tekrarlıyordu fakat ince bir metal çubuk kapının patlatılmış camı önündeki son iki santimi kapatmasını engelliyordu.

Caspar arkasını dönüp Tom'u çağırmak istedi ama zaten arkasında durduğundan buna gerek kalmadı. Aynı şekilde herhalde merdivenleri koşarak çıkmış olan Bachmann ile birlikte.

Peki Sophia, diye bilmek istedi Caspar ama kapıcı sorusuyla daha erken davrandı.

“RaBfeld'i buldunuz mu?”

“Hayır, ama baksanıza.”

Caspar dış panjurun takıldığı çelik çubuğa işaret etti. “Herhalde bununla camı kırdı.”

"Ve cam parçalarından yaralandı.”

Schadeck diz çöktü ve burada da tekrar çok sayıda bulunan kan damlalarını inceledi.

“Kahretsin.” Ambulans sürücüsü herkesin düşündüğü şeyi dile getirdi.

Lekelerin şekli ve gidişatı sadece bir sonuca varıyordu. Ruh Kırıcı odadan atlayıp bir kat aşağıdaki balkona inmişti. Bu acil çıkış kapısını kırmıştı ve kepenk tam kapanmadan oraya çelik bir çubuk yerleştirmişti. Kliniğe geri girdiğinde, çubuğu itmiş ve kepenk son iki santime kadar aşağı inmişti.

"Bu ne anlama geliyor, yoksa biz?..”

“Evet,” diye cevap verdi Caspar, Bachmann’ın tamamlanmamış sorusuna.

"O zaman geri yukarı kaldırın! Hemen!” diye talep etti Tom ve duvarı işaret etti. Önce, panjuru çubukla yukarı doğru eğmeye çalıştı.

"Hayır.” Kapıcı başını salladı.

“Nasıl hayır? Görmüyor musun ya? Kan pencereden uzaklaşıyor. Ruh Kırıcıyı dışarıda bırakmadık, içeriye hapsettik.”

Buraya. Bizimle birlikte.

“Hayır,” diye tekrarladı Bachmann tekrar, sesi gibi çaresiz duruyordu. “Bu imkânsız.” Ağır nefes verdi. “Duvarı hemen öyle geri kaldıramam.”

Saat 01.12 -
Korkudan iki saat yirmi altı dakika önce

Caspar, Teufelsberg Kliniğinin barikatlarla kapalı camlarına vuran kar kristallerinin uzun yoldan geldiklerini biliyordu. Çok yukarılarda, eksi elli derece buz gibi havada, ufacık su damlaları bir toz partikülüne yapışıp donmuştu. Bulutların arasından düşerken parçacıklar başlangıçta sadece milimetrenin onda bir büyüklüğündeydi ve bu yüzden ufacık yüzeyleri, sürtünme ısısından dolayı erimelerine yetmiyordu. Ancak üç bin metre yükseklikte, eksi on beş derece bir hava katmanından geçtiklerinde ve yoğunlaştırma merkezinin etrafında daha fazla su baharı donduktan sonra, tipik yıldız şeklini alırlardı. Caspar her bir yıldızın bütün altı ucunun da aynı olduğunu biliyordu. Düşerken üzerlerine tesir eden her türlü türbülans ve düşme açısına rağmen. Ve yine de insanlığın başlangıcından bu yana asla birbirinin eşi iki tane yere düşmemişti. Her biri farklıydı. Aristo'yu bile meşgul eden bir doğa harikasıydı bu. Caspar bütün bu gereksiz bilgileri hatırlayabiliyordu. Sadece kaynağı onun için bir gizemdi. Bu klinikte ne işi vardı? Neden biraz önce Sophia'yı öldürmeye çalışan adamı tanıyordu? Ve kimi yardım çağıracağı sözüyle dışarıda yalnız bırakmıştı?

Caspar, dışarıdaki durumun içindeki durumun yansımasına dönüştüğünün farkına vardığında göğsünde bir gerilme hissetti. Bir duvar hapis kaldığı yerden kaçıp isimsiz kızını aramasını engelliyordu.

"Yani, sizin nasıl hissettiğinizi bilmiyorum."

Caspar, rahat bir ses tonu takınmaya çalışan kapıcının konuşmasına konsantre olmaya çalışıyordu.

"En son Noel'de bu kadar erken ayakta olduğumda, anne babamdan Carrera'nın araba yarış pisti oyuncağını dilemek için kalkmıştım." Bachmann'ın dayanılmaz durumu bir espiriyle çözme niyeti işe yaramadı. Kimse gülmedi. Tam aksine, sekiz şüpheli göz onu izliyordu. Schadeck ona aşağılayıcı bir bakış atarken Caspar aşçının her an bir ağlama krizine girmesini bekliyordu, yasmin de normalde alışılmış kayıtsızlığını bırakmış, tedirgin bir şekilde bileğindeki atardamarlarının üzerini kaşıyordu. "Bırak bu saçmalıkları Bachi ve bize planının ne olduğunu söyle," diye talep etti hemşire.

"Sakin ol Yasmin. Şu an için kütüphanede güvendeyiz."

Bachmann tulumunun ön cebinden çerçevesiz bir okuma gözlüğü çıkardı ve geniş gözenekli burnunun üzerine yerleştirdi. Büyük ihtimalle biraz daha entelektüel bir genel izlenimin kriz yöneticisi yeteneklerini vurgulayacağını düşünüyordu. Aslında tıraş edilmiş kafasında gözlük, çöldeki bir trafik lambası kadar abes duruyordu. Ve karşısındakilerin dikkatini kapıcının ürkmüş tedirginliğinden çekmeyi de başaramıyordu. Parmaklarının titremesini kontrol altına alabilmek için terli ellerini Sophia'nın tekerlekli sandalyesinin plastik kulplarına daha da sert doluyordu ve onu birkaç santim öne doğru itiyordu.

"Kütüphane ağır bir meşe kapıyla korunuyor. Öyle kimse hemen geçemez buradan. Yani paniğe gerek yok."

"Paniğe gerek yok mu?" diye taklit etti onu hemşire ve ardından dalga geçerek güldü.

"Doktor Dorn uyanık halde komada, RaBfeld kayboldu ve yukarıdaki hastaları, dışarıda bir psikopat kanlar içinde klinikte dolaştığı için odalarına kilitlemek zorunda kaldım. Bana abartıyor diyebilirsiniz ama bu endişelenmek için bir sebep değilse eğer, neden kendimizi buraya kapattığımızı merak ediyorum."

Yasmin'in öfkeli bakışları bir kızıl ötesi alarm sisteminin görünmez ışınları gibi etrafını tarıyordu. Toplandıkları oda, kliniğin yemekhanesi olarak öngörülmüştü. Gerçekten de sağlık durumları elveren bütün hastalar yemeklerini burada zemin katında yiyordu. Ama yüksek tavana kadar uzanan merdivenli, dolu raflar, daha çok erkeklere özel bir İngiliz kulübünün sigara odasına benziyordu, bu yüzden de herkes orayı "kütüphane" olarak adlandırıyordu. Her köşede farklı oturma imkânları vardı, isteğinize göre rahat edebileceğiniz kapitone bir kanepe, şarap kırmızısı tekli deri koltuklar ya da krem rengi kaplamalı sandalyeler de vardı ama hastaların çoğu açık şöminenin önündeki çizgili berjerleri tercih ediyordu.

Şu an hepsi, son akşam yemeğinin sahnesinin canlandırılabileceği kadar uzun olan masif ahşap bir masanın önünde duruyorlardı.

"Hangi kan içinde psikopat?" diye söz aldı aşçı. Sybille Patzwalk bir uyku hapı aldığı için tüm bu kargaşalı olayları uyuyarak atlatmıştı. Şimdiye kadar kimse ona neden gecenin ortasında yatağından çekilip sonra da geceliğiyle makyajsız kütüphaneye koşmak zorunda kaldığını açıklamamıştı. Ve Schadeck konuşmayı kendine çektiğinde yine dikkate alınmamıştı. "Bunu hâlâ anlayamıyorum. Neden duvarları tekrar kaldırıp yardım çağırmıyoruz?"

Tom ağır ayakkabılarıyla yere sert basarak odanın baş ucuna gitti. Daha sıcak günlerde iki kanatlı cam kapı bahçeye açılıyordu. Şimdi duvarın gri renkli metal plakaları karla kaplı parka bakışı engelliyordu.

Bachmann öksürdü ve farkında olmadan pantolonunun cebinde duran ve biraz önce bürosunda üstüne aldığı silahına uzandı. Sadece dokuz milimetre kurusıkı kurşunlarla doldurulmuştu ama kapıcı, yakından ateşlendiği zaman, ağır, hatta ölümcül yaralara yol açabileceğini garanti etmişti. "Kodu bilmiyorum."

"Ne? Ben sadece bir şalter indirmen gerektiğini düşünüyordum?"

Caspar, Tom'un muhtemelen muhabbet ettiği herkesle senli benli konuştuğunu yeni fark ediyordu.

"Evet. Aşağı indirmesi çabuk olmalı, örneğin bir intihar adayının kaçmasını hemen engelleyebilmek için. Ama tekrar kaldırmak farklı bir durum. Onu biz sakinleştirmeden önce, hastanın kendini kurtaramaması gerekiyor. O yüzden duvar bir kodla etkinsizleştirilmeli."

"O da sende yok mu? Bu bütün yangın koruma mevzuatlarına aykırı olmalı!"

Schadeck donakalmış bir halde kapıcıya bakıyordu. "Elbette bir acil durum planı var. Güvenlik nedenleriyle her vardiyada hep iki doktor güncel kombinasyonu bilmek zorunda. Sadece..." Bachmann tekrar öksürdü.

"Biri kayboldu, diğeri de artık tepki veremiyor."

Caspar başı biraz yana kaymış Sophia'ya doğru baktı. Sonsuz, rüyasız bir uykuya dalmış gibi duruyordu.

"Ama uyansa bile ne olacak sanki? Kod ne işimize yarayacak?" diye sordu Bachmann. "Dışarıda yüzyılın en şiddetli fırtınası kopuyor."

"Bu, buraya sıkışıp kaldık anlamına mı geliyor?" diye sordu Yasmin.

"Sadece altı saat için. Sonra sabah vardiyası başlıyor. Çalışanlar, burada içeride bir şeyin yolunda olmadığını anladıklarında yardım çağıracaklardır."

"Çok kötü bir plan," dedi Schadeck ve başını kuvvetle salladı. "En iyisi dışarı çıkıp kaçıktan hesap soralım, her halükârda patron adamın elinde."

"Ve Linus," diye tamamladı Yasmin.

"Linus mu?" diye sordu Caspar.

Müzisyeni düşünürken başka bir şeyi de çok özlediğine dair belirsiz bir duygu kapladı onu.

“Evet onu kilitlemek istediğimde odasında değildi. Greta'dan farklı olarak. Şanslı kadın uyumuştu bile."

Yasmin, Caspar’a öfkeli bir bakış attı, sanki tekrar, onun buradaki varlığına karşı olduğunu hissettirmek için. Odasında yalnız kalmayı reddetmişti ve sonunda Bachmann ona gruba katılması için izin vermişti. Bu da büyük ihtimalle, bu gece söz sahibi rolünde kalmak istiyorsa, Schadeck'e karşı erkek bir karşı kutba ihtiyaç duyduğu içindi.

“Tamam o zaman. RaBfeld ve Linus ortadan kayboldu,” dedi Bachmann. “Ama eğer onları şimdi ararsak, kendimizi sadece Ruh Kırıcının hedefi yapmış oluruz.”

“Ruh Kırıcı mı?” diye hırıldayarak sordu aşçı kadın.

Geceliğinden izi belli olan devasa göğüslerinin üzerinde üşüyerek kollarını kavuşturdu.

Sürekli tekrarlayan sorularına rağmen klinikteki dehşet hakkında gerçekten aydınlatılmak istediği izlenimini uyandırmıyordu. Caspar, sadece Sophia'yı tekerlekli sandalyede görmenin bile ne kadar kendini zorlamasına neden olduğunu hissediyordu.

“Bu yoksa şu anlama mı geliyor, yani?..”

“Evet, maalesef.”

Bachmann omuzlarını kaldırdı ve ağır bir nefes aldı. Sonra rastgele, Noel süslemeli şöminenin önündeki ağır orta sehpadan bir gazete aldı. Sayfaları çok çevirmesine gerek kalmadı.

“İşte burada: üç kadın. Hepsi hayatın tam ortasında duruyor, genç ve güzeller.”

Aynen *Sophia gibi,* diye tamamladı Caspar içinden, diğerleri gibi yemek masasından eğilip kurbanların fotoğraflarına bakarken.

“Hepsi arka arkaya kaçırılıyor ve sonra birkaç gün sonra hiçbir şey olmamış gibi yine ortaya çıkıyor. Herhangi bir yaralanma görünmeden. Ama içsel olarak tamamen parçalanmışlar. Kimse, failin

kadınlara ne yaptığını, onları hangi ruhsal işkencelere maruz bıraktığını bilmiyor, Ama şimdi bu kayda bir baksanıza.”

Altında Vanessa Strassmann yazan, solmuş bir siyah beyaz fotoğrafın üzerine dokundu. Bugün ölen ilk kurban.

“Doktor Dorn’da da olduğu gibi aynı kayıtsız ifade.”

"Bunu Bruck mu yapmış yani? Hayatta olamaz.”

Tüm gözler o anda sırtıyla yemek masasına yaslanan ve ayaklarını üst üste atmış olan Schadeck’e çevrildi. Gelişmeler onu tedirgin ettiğinde, bunu mükemmel bir şekilde saklayabiliyordu. Hatta ince dudaklarının kenarında, bir gülümsemenin işaretleri belirdi.

"Neden olamaz?" Bachmann tedirgin bir şekilde avucuna öksürdü.

“Motele vardığımda yatağının yanında bir votka birikintisinde yatıyordu. O bir alkolik. Bir serseri, yönetici onu daha bayramdan önce müessesesinden atmak istiyordu. Nadir değildir. Noel’den önce insani çöp toplama hizmeti gibi bir şeyizdir zaten.” Schadeck’in dudaklarının etrafındaki gülümseme genişliyordu fakat kapıcı başını salladı.

“Bu birbirine uymuyor. Profesör RaBfeld ondan Doktor Jonathan Bruck diye bahsetti ve Doktor Dorn da onu tanıyor gibiydi.”

“Baksanıza, ikisinin de ne hoş bir meslektaşı varmış," diye alay etti Schadeck.

“Kabul ediyorum, ben de bunların hepsini anlamıyorum. Bruck’un o motelde sarhoş halde ne işi vardı? Neden boğazına bir bıçak soktu? Peki neden önce kaçıp sonra geri döndü?” Kapıcı etli işaret parmağıyla havaya bir soru işareti çizdi.

“Bilmiyorum. Ama bir noktadan çok eminim: Doktor Dorn, Ruh Kırıcının dördüncü kurbanı.”

Caspar sırada neyin olduğunu biliyordu. Kimse duymak istemese bile, Bachmann iddiasını ikna edici bir kanıtla sonlandıracaktı.

‘‘Bütün kadınlarda bir kâğıt parçası bulunmuş.”

Pantolonunun cebine dokundu. "Bunun gibi bir tane.” Kapıcı onu Schadeck’e uzattı.

“İsim yalan söylese de gerçek budur,” diye okudu.

“Evet. Bir bulmaca."

"Onu biraz önce küvette buduğumda, Sophia’nın elinden düştü," diye tamamladı onun sözlerini Caspar.

"Aman Tanrım!” Sybille'nin sesi kısıldı. Büyük ihtimalle o da dün öğleden sonra Caspar'ın Greta'nın odasında izlediği özel yayını izlemişti. Kırmızı damarlı yanaklarından aşağıya doğru akan göz-yaşlarını siliyordu ve Caspar'ın şaşkınlığına tekerlekli sandalyenin tam önüne çöktü.

“Zavallı çocuk," diye ağladı ve Sophia’nın hareketsiz elini tuttu. “Özellikle de siz. Neden ki? Neden?”

“Evet. Bizden ne istiyor?” diye sordu Yasinin.

“Bizden mi? Hiçbir şey.” Caspar fısıldadığı sözlerle bütün dikkati üzerine çekti. İki parmağıyla hâlâ önlerinde yemek masasının üstünde açıkta duran gazeteye vurdu ve boğazını temizledi.

“Burada şimdiye kadarki kurbanların sadece aşırı dış uyaranlara tepki verdikleri yazıyor. Ama reaksiyon gösteremiyorlar. Tamamen sessizler. Doktor Dorn'da bu farklı. Biraz önce titriyordu. Hatta ba-ğırdığını duyduk. Her halükârda RaBfeld en azından göz bebeklerinde bir refleks tespit edebildi, bu yoruma göre ise bu diğer üç kadında aşırı derecede sınırlanmıştı.”

“O zaman belki Ruh Kırıcı değildir, sadece bir kazadır?” diye umutlanmak istedi Sybille.

“Hayır, bu Ruh Kırıcının henüz işini tamamlayamadığı anlamına gelir. Linus onu rahatsız etti. Sophia ile tekrar yalnız kalabilmek için

bizi ortadan kaldırmak istediğine inanıyorum. Bu yüzden tekrar geri döndü. Başladığı şeyi bitirmek için. Bu her neyse artık."

Caspar, bu korkunç şüpheyi bu kadar sakin bir sesle dile getirmeye gücü olduğuna şaşırıyordu. Çünkü eğer haklı çıkarsa ve bu gece Sophia'yı Ruh Kırıcfdan korumayı başaramazlarsa, kendi kendilerini kilitledikleri hapiste, sadece bilmedikleri kod değil daha çok fazla şey cevapsız kalacaktı. Asla Sophia'nın, kimliği hakkında ne bulduğunu öğrenemeyecekti. Ve kızı hakkında.

Önce emin olmam gerekiyor.

Sanki Sophia ürpertici düşüncelerine fon müziği eklemek istermiş gibi, birden, şiddetle titreyen vücudunun altındaki tekerlekli sandalyesinin metal parçalarından şangırtı sesi gelmeye başladı. Ve sonra çok daha dehşet verici bir şey, bu ürkütücü şangırtıya karıştı: Sophia ağzını açtı ve konuşmaya başladı.

Saat 01.22

Nopor. Tek bir kelime. Kısa olduğu gibi de anlaşılmaz. Belki de Şopor ya da Ropor demişti.

Anlayamamıştı. Ve kaderin zorunlu bir şekilde bir araya getirdiği bu topluluğun geri kalanları da kafalarında soru işaretleriyle birbirlerine bakıyordu. Caspar onun önüne eğildi ve nazikçe Sophia'nın yanağına dokundu. Temkinli iletişim kuruşuna, çenesini eline yaslayarak karşılık verdi. Sonra da kesici dişlerinin üzerinde biraz yırtılmış, kuru dudaklarını araladı.

"Doktor Dom?"

Caspar'ın sesi ilk defa ona ulaşıyor gibiydi. Yine de bunun sevinmeye değer mi olduğuna emin değildi. Koma hastalarında her

tepki, iyileşme yolunda bir kilometre taşı sayılırdı. Peki ya bu sadece kısa bir şahlanma ya da yaşama ruhunun son bir çırpınışıysa eğer?

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu sessizce.

Sophia'nın kapalı göz kapaklarının ardındaki göz bebekleri, lastikli bir çarşafın altında dolanan böcekler gibi oradan oraya fırlıyordu.

Bachmann endişeli bir yüz ifadesiyle yanına geldi.

"Üşüyor," diye fark etti Caspar.

Herhangi biri, büyük ihtimalle Yasinin, Sophia'nın iş önlüğünü alıp ince geceliğinin üzerine geçirmişti. Buna rağmen titriyordu. Kapıcı sessizce başını salladı ve tekrar yana çekildi.

"Bize ne demek istediğini anlayabildin mi?" diye sordu Schadeck kulağının hemen dibinde. Caspar ilk yardımcının birden yanında diz çöktüğünü fark etmemişti bile.

"Yok, sanki..." İrkildi ve neredeyse dengesini kaybedecekti.

Sophia başını doğrudan ona dönmüştü, sanki barda, sürekli kendi bardağına bakan, sonra da yanındaki kişiyle bir sohbet başlatmak için tüm cesaretini toplamış bir misafir gibi.

Bana ne demek istiyor?

Caspar kaşlarını çattı, Bruck'un odasındaki olaydan sonra ilk defa bir odak noktasına sahip olan Sophia'nın gözlerine bakarken: Ona odaklanıyordu.. Şimdiye kadar gözlerine hâkim olan boşluktan sonra bakışı birden sanki duvara çivi çakacak kadar yoğunlaşmıştı.

"Sophia?" diye sordu Caspar yine yavaşça. Tom yüzlerinin arasında eliyle bir sileceği taklit etti, dikkati üstüne çekmek için. "Şb... nnnhn... ştopoohr..." diye hırıldadı doktor gırtlağından. Söyledikleri yine önceki gibi anlaşılmaz kaldı. Caspar bir an, Sophia'nın gizemli seslerinin ağzından çıkıp tam kendi yüzüne varmadan dumana dönüştüğü duygusuna kapıldı. Kayın ağacı gibi kokan bir duman.

Sonra alevlerin yansımasını gördü göz bebeklerinde. Bachmann bir ateş yakmıştı.

"İyi fikir." Caspar ayağa kalktı, kapıcıya teşekkür ederek başını salladı ve tekerlekli sandalyeyi açık şöminenin önüne doğru itti. Yasmin kahverengi bir pike bulup itinayla Sophia'nın omuzlarına örttü. Bunu yaparken sessizce üzgün bir melodi mırıldandı ve bu şarkı Caspar'a acayip tanıdık geldi. Şarkının hangi gruba ait olduğunu hatırlamıyordu ama sözlerini ezbere söyleyebilirdi.

Yesterday I got so old I felt like I could die

Yesterday I got so old

It made me want to cry[1]

Şarkı Sophia üzerinde dinlendirici bir etki yapıyor gibiydi. Gözlerini kapattı.

"Umarım ağrıları yoktur?" diye sordu Yasmin ve sessizce şarkı söylemeye devam etti.

Ço on go on

Just walk away

Ço on go on

Your choice is made[2]

Manzara gittikçe gerçek dışı olmaya başladı. Şarkı söyleyen hemşire, yanan ateş, çam ağacı dalları ve koyu yeşil Noel ağacı toplarıyla süslenmiş şömine pervazı, önünde de battaniyelere sarılı bir kadın. Her şey birden sonsuz huzurlu gibi görünüyordu, tam da bu, Caspar'da tehdit iç duygusunu güçlendirdi.

Parmak uçlarıyla dikkatlice Sophia'nın kuru dudaklarına dokundu. "Susuz kalıyor," dedi.

1 (İng.) Dün o kadar yaşlandım ki (ilebilirmişim gibi hissettim/ Dün o kadar yaşlandım ki/ Ağlamak istedim, (ç. n.)

2 (tng.) Hadi, hadi/ Sadece git/ Hadi hadi/ Seçimin çoktan yapıldı, (ç. n.)

“Ama burada suyumuz yok,” dedi aşçı net bir sesle. Gözyaşları şimdilik dinmiş ve yine kendine hâkim olmuşa benziyordu. Ya da bir kazadan sonra şokta olan insanlar gibi artık sadece mekanik tepki veriyordu.

“Yalnızca su da bir işe yaramayacaktır. Tek başına su içemeyecek vaziyette, seruma ihtiyacı var,” diye tespitte bulundu Yasmin.

“Çok mantıklı,” diye onayladı Tom. “Hatta en iyisi bir elektrolit infüzyonu.”

"Emin değilim.” Bachmann endişeli bir şekilde kel arka kafasına masaj yapıyordu. “Bu gerçekten gerekli mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Bruck’un ona ne yaptığını bilmediğimiz sürece söylemesi zor.”

Caspar, Sophia’nın alnına dokundu. “Fizyolojik bir tuzlu su çözeltisi olsa iyi olur aslında. Ama toksik bir şok altındaysa eğer acilen kortizon alması gerekir.”

“Hayır, risk almamamız gerektiğini düşünüyorum.” Bachmann gözlüğünün altındaki gözlerini ovalamaya başladı. "Önce burada kalıp bekleyelim.”

“Bu nasıl bir saçmalık!” dedi Schadeck yüksek sesle. "Korkak bir ibne gibi kaçmam ben.”

Caspar kapıcının, neredeyse fark edilmeyecek şekilde ürperdiğini fark etti, sanki o kaba küfür doğrudan ona söylenmişti. Bir ihtimalle de öyleydi zaten.

Okuma gözlüğü, söylediklerini seçerek ifade etme çabası, sorunlu evliliğiyle ilgili kapalı imalar, bunların hepsi kendiyle barışık olmayan birine işaret ediyordu. Büyük ihtimalle kendini inkâr eden birine.

Schadeck, Bachmann'a doğru bir adım attı.

“Baksana, sana şimdi babamdan ne öğrendiğimi anlatacağım. Mesleği boksörlüktü.”

"Ne geleceğini tahmin edebiliyorum."

"Sabret. Babam asla bir kavgayı kaybetmedi. Neden, biliyor musun? "

"Hayır, ama şu an anekdotlar için iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü her zaman kendine daha zayıf rakipler seçti," diye duymazlıktan geldi Schadeck, Bachmann'ın sorusunu.

"Çoğu zaman anneme karşı oynadı." Tom zirveden önce son kez gerilimi artıran biri gibi gülümsedi. "Bir defasında, ben on iki yaşımdayken, abarttı. Patates püresinin yeterince tuzlu olmadığını düşündü. Ve bu yüzden masanın karşısına uzandı ve annemin kafasıyla bilek güreşi oynamaya başladı. Bamm." Schadeck koluyla ilgili hareketi gösteriyordu.

"O kadar kuvvetli bir çat sesi geldi ki annemin asla bir daha kafasını kaldıramayacağına inandım. Patates püresi mutfağın her bir yanına sıçradı. İki metre uzaklıktaki eviyenin orada durmama rağmen hâlâ saçlarımda sarı kırıntılar vardı." Schadeck'in ironik sırıtması kayboldu.

"Fakat sonra annem yukarı baktı. Burnundan kan sıçradı ve patates püresinin geri kalanına bulandı. Neyin daha çok parçalara ayrıldığını bilmiyorum. Tabak mı yoksa çenesi mi. Babam sadece gülüyordu ve bu sefer de abarttığını söylüyordu. Püre şimdi gerçekten fazla tuzluydu. Sonra yine, telefon rehberinden daha önce gitmediğimiz bir hastanenin adresini bulmam gerekti." Schadeck etrafındakilere baktı. "Bilirsiniz ya, eşiniz arka arkaya ikinci kez bir kaza yaşadığında, sorulabilecek aptal sorulardan dolayı."

"Tamam, bu gerçekten çok kötü," diye yorum yaptı Bachmann. "Ama, Tanrı aşkına bunun bizim buradaki durumumuzla ne alakası var?"

“O akşam kendime, asla bir daha seyirci kalmayacağıma yemin ettim. Yani, sadece çocuktuk ama annemle birlikte dört kişiydik. Ve o tek başınaydı. Anlıyor musunuz?"

“Siz ne yaptınız?” diye sordu Sybille sessizce.

“Herkesin karanlık sırları vardır,” diye alaylı bir ifadeyle güldü Schadeck, birden bakışlarını Caspar’a doğrultarak.

“Güzel hikâye,” dedi Bachmann. “Yine de yarına kadar beklememiz gerekir...”

Birden tedirgin bir şekilde odanın tavanına baktılar ve kapıcı da duraksamaya başladı.

“...yarın sabah vardiyası gelene kadar... Lanet olsun, bu da ne?”

Şimdi Caspar da duyuyordu. Duman dedektörü olduğunu sandığı, tavandaki plastik kutudan geliyordu şangırdayan sesler. Metalik seslerden dolayı, boğuk tıslama Sophia'nın çıkardığı acıklı seslerden daha da anlaşılmazdı. Sanki biri kahve makinesinin son aşamasını taklit ediyordu.

“Nereden geliyor bu?” diye sordu Schadeck.

“Dahilî hoparlör sisteminden. Her kamuya açık alanda bir hoparlörümüz var.”

“Aman Tanrım, yoksa bu, o mu?..” diye bağırdı aşçı ve Caspar refleks olarak hemen başıyla onayladı. Elbette oydu. Ses telleri zarar görmüştü. Demek ki ses tellerini bir bıçakla kesen birinin sesi böyleydi.

“Ruh Kırıcı bizimle konuşuyor,” dedi Yasmin gittikçe daha da yükselen sesiyle.

“Hişşşt, çenenizi bir kapatsanıza artık!” Schadeck sinirle elini sallıyordu ve döşemeli koltuklardan birinin üstüne çıkıp başını yana eğdi. “Orada başka bir şey daha var,” dedi sonunda. Aşağı doğru diğerlerine baktı. "Arka planda."

Lanet olsun. Ben de duyuyorum şimdi, diye düşündü Caspar ve midesi bulandı. Şimdi bu hengâmede kimi unuttuğunu biliyordu. Ve acılı sesleri ses sisteminden gittikçe daha da net yankılanıyordu.

Daha önce, o kadar yakınında otururken onu tanımamıştı. Şimdi, havlaması çok uzaktan ve bir hoparlörden ona biraz değiştirilmiş geldiğinden emindi. Bu ızdırap çeken sesleri daha önce de duymuştu ama bir hoparlörden değil, bir bitpazarının kenarında kaza yapmış çarpık bir arabadan geliyordu. Caspar gözlerini yumdu ve sızlanma daha da sesli hale geldi.

Yine yaz aylarıydı ve gümüş enkaz kavrulan güneşi o kadar sert yansıtıyordu ki o yöne doğru baktığında eliyle gözünü koruması gerekmişti. Tekerlerin hepsi çalınmıştı ve çürüyen limuzinin geri kalan acınası parçaları çıplak jantların üzerinde duruyordu. Kırılmamış hiçbir şey kalmamıştı. Farlar, ön ve arka camlar, yan pencereler, bagaj kapağı bile sanki biri üzerine buzdolabı fırlatmış gibi duruyordu. Caspar arka planda yabancı dildeki ses karmaşasını duyuyordu, bir genç kadının başarılı pazarlıktan sonra attığı kahkaha ve nakliye araçlarının sürekli kornaları. İki pis çocuk yağmur oluklarında oynuyordu ve onlara, bagajı tamponla bağlı tutan kaba ipi incelemek için yaklaştığında hemen ortadan tüydüler. Telleri çakmağıyla yaktı, kapak yukarı fırladı ve sonra ölümle karşılaştı. Dört köpek. Yavrular. Kurumuş, susamış ve içten yanmışlardı. Dışarısı otuz derece civarıydı. Bagaj da en az iki katı kadar sıcak olmalıydı. Çok yavaş, korkunç bir şekilde ölmüşlerdi. Hepsi, sol gözü oyulmuş biri hariç.

Burada herkesin Bay Ed diye seslendiği ve şu an ses sisteminden, Caspar'ın onu geçmişte kurtarmasından önceki son dakikalarda da olduğu ızdırap dolu sızlama sesleri gelen köpek.

Saat 01.31

Karanlığın berraklaştırıcı, neredeyse temizleyici bir etkisi vardı. Birkaç saniyedir gizlice geçtikleri yerde göremediği çevresini, duyabiliyor, koklayabiliyor ve hissedebiliyordu, o kadar yoğundu ki sanki biri giriş salonunu sis lambasıyla aydınlatmıştı. Ruh Kırıcı zemin katın bu kısmındaki bütün ışık kaynaklarını tahrip etmişti.

“Solda kal,” diye fısıldadı Schadeck hemen arkasında, başlarının üzerindeki uluma bir an için kesildiğinde, ilk yardımcı klinik eczanesine giderken ona eşlik etmekte ısrar etmişti.

“yazzie'nin söyledikleri doğru mu? Sen bir *blackout* musun?” Karanlıkta yönlerini kaybetmemek için bir elleriyle hep boyalı duvardan destek alarak dikkatlice ilerlediler ve Caspar hangisine daha çok şaşıracağını bilemedi. Tom’un kütüphane dışındaki ürkütücü gezintilerini bir sohbet için fırsat bilmesini mi ya da patavatsız hemşireye şimdiden sevimli bir takma isimle hitap etmesine mi.

“Kopuk film, amnezi, *blackout.* Buradaki duruma uyuyor sanki, değil mi?” Schadeck kısa bir kahkaha attı. “Neyse, umarım psikopatın gece görüş cihazı yoktur, yoksa buradaki müthiş planımızı başlamadan bitirebiliriz."

“Doktor hanım için en gerekli olanları alıp. Bay Ed’i arayıp lanet olası hoparlör sistemini kapatacağız,” diye açıklamıştı Caspar kapıcıya. Bachmann sadece öfkeyle başıyla onaylamıştı onlar yola çıktığında ama onları uyarmadan bırakmadı. “RaBfeld’in bürosunun klinik eczanesine doğrudan bir girişi var. Ve dahilî ses sisteminin en az iki mikrofonundan biri de çalışma masasının üzerinde duruyor. Yani yan tarafta Bruck’un sizi bekliyor olması şansınız yüzde elli.”

Caspar yavaş yavaş ilerlemeye devam etti ve neredeyse bir su sebiline çarpacaktı. Yanlış hatırlamıyorsa plastik kutu, hedeflerinin

çok yakınında duruyordu. Sadece iki kapı ileride. Giriş salonundaki hoparlörden uzaklaştıklarından, başlarının üzerindeki sesler burada biraz daha sessizdi.

Yine de Caspar içgörüsünde, aşırı sıcak bir bagajın içinde boğulan hayvanın resmini gittikçe daha net görüyordu.

“Baksana.” Tom'un kolu birden omzuna bastırdı.

“Ne var?”

“Şu karşıdaki de ne?”

Tamam. O zaman demek ki o da görüyor.

İlk gördüğünde Caspar kırmızı uyarı ışığını bir yanılgı sanmıştı. Karanlıkta gözlerini çok sert kıstığında oluşan bir yansıma. Ama anlaşılan gerçekti. RaBfeld’in bürosunun kapısının altındaki açıklıktan düzenli aralıklarla ufacık kırmızı bir nokta yanıp sönüyordu. Sanki biri yere uzanmış, bir kumandanın LED göstergesini kapının altından dışarı Mors işareti aracı olarak kullanıyor gibiydi.

"Bu daha biraz önce yoktu, değil mi?” diye sordu Tom. Caspar başıyla onayladı ve heyecandan Schadeck'in bu tepkisini karanlıkta göremeyeceğini unuttu.

“Peki ya şimdi ne yapacağız?” diye bilmek istedi ama ilk yardımcının cevabını biliyordu bile.

“Ne olabilir sence? İçeri gireceğiz.”

Saat 01.33

Kumanda değil. El feneri değil. Mors işaretleri değil. İlk dehşet anında Caspar, RaBfeld’in masasının ortasında, patlatılmayı bekleyen, yanıp

sönen tetikleyicisi olan bir bombanın olduğunu düşünmüştü. Sonra masum cismi teşhis edebildi.

“Lanet olası pislik herif,” diye bağırdı Schadeck ve kapının yanındaki ışık düğmesine basarak bütün güvenlik tedbirlerini devre dışı bıraktı. Caspar'ın gözleri, başhekimin geniş olduğu kadar dağınık da olan odasını da aydınlatan, tavan aydınlatmasının güçlü ışığına çabuk alıştı. Hasta dosyaları, sağlam durmayan kitap kuleleri, bir boş pizza kutusu ve iki tıka basa doldurulmuş rafın dışında sıra dışı bir şey görünmüyordu. En azından canlı olan bir şey. Onların dışında kimse yoktu.

Ne RaBfeld ne de Ruh Kırıcı.

“Bizimle dalga geçiyor.” Schadeck mikrofonun yanındaki birçok kayıttan biri rastgele çalmaya başladığında yanıp sönen LED göstergeli, ses kayıt cihazını eline almıştı. “Al..." diye Caspar’a cihazı attı. “Köpeğe işkence edip bu alçaklığı banda kaydetmiş olmalı.”

Caspar cep telefonu büyüklüğündeki diktafonu inceliyordu. Düşünmeden, yan tarafta yıpranmış bir düğmeye bastı ve Bay Ed sustu. Başı döndü ve iki eliyle çalışma masasına yaslanmak zorunda kaldı. Bu sırada ses kayıt cihazı yere düştü.

“Senin neyin var?” diye sordu Schadeck.

“Ben...” Caspar tereddüt etti, buna ne cevap vereceğini bilemedi ve sonra gerçeği tercih etti:

“Bilmiyorum.”

Bu odayı tanımıyordu, daha önce burada hiç bulunmamıştı. Buna rağmen ona her şey o kadar aşina, o kadar tanıdık geliyordu ki. Kliniğin diğer bütün büyük odalarında da olduğu gibi, Caspar'a hem yabancı hem aynı zamanda bilindik gelen çok sayıda çerçeveli sertifika ve aile fotoğraflarının asılı olduğu başhekimin odası da bir

şömineyle donatılmıştı. Şömineye doğru yürümek istedi, derin nefes aldı ve sonra yine vakit geldi.

Önceden uyarı vermeden gerçekleşiyordu. Birden biyokimyasal bir demir yolu bekçisi, hafızasının üzerindeki manevra için kullanılan yan hattının yönünü değiştirdi. Hatıra treni bu kez hızlı geldi. Bilincinden geçmeye çalışmak için kullandığı boş raylar için çok fazla hızlıydı ve Caspar şimdiden bu düşünceye inanamayacağını tahmin ediyordu. Fakat sonra, bacasından yoğun, yanık kâğıt gibi kokan bir duman çıkan makine yavaşladı. Üstü yıkıntılarla örtülmüş uzun süreli belleğinin derinliklerinden, yukarı doğru, sürekli yükseğe doğru... ta ki Caspar'ın iç gözü önünde bir şekle dönüşene kadar. *Bir çalışma masası! Kendini başında oturduğunu gördüğü bir masa. Elinde, biraz önce Tom'un ona fırlattığına benzer bir ses kayıt cihazıyla.*

"Başlayabiliriz. Kızınız hazır şimdi." diye bir kadın sesinin karşılıklı konuşma sisteminden ona seslendiğini duydu. Ve ayağa kalkıp çalışma masasından sandalyeyi geriye çektiğini ve kapatmak istediği dosyadaki fotoğrafa son bir bakış attığını gördü. Sarışın bukleleri olan bir kızın fotoğrafı. Kızının mı?

"Her şeyi hazırladık. Bay..."

"Alo, kime diyorum?"

"Ne, nasıl?.. Ee... Evet. Her şey yolunda." diye ikna edici olmadan kekeledi Caspar ve kulağındaki karşılıklı konuşma sisteminin sesi kesildi.

Tom onu şüpheyle inceliyordu.

"Sen yoksa biraz önce bir şey mi hatırladın?"

"Hayır, sadece ben... ben sadece biraz tedirginim, hepsi bu."

Yavaş yavaş geri dönen hafızasına kendisi de bir anlam veremeden, kimsenin güvenini sarsmak istemiyordu. En az da ona karşı bilinçaltında bir düşmanlık hissi yansıtan birine.

“Sen bir şey saklıyorsun?” diye sordu Schadeck.

“Yok.”

“Evet, saklıyorsun.”

Caspar sidik yarışına girmek istemedi ve Schadeck’in yanından RaBfeld’in bürosu ve klinik eczanesi arasındaki bağlantı kapısına doğru geçti. Kilitliydi ama Bachmann onlara anahtarı vermişti.

Caspar penceresiz odaya girdiğinde, hareket sensörü tavan aydınlatmasını otomatik olarak açtı. İlaçların bulunduğu cam dolap ve metal rafların önünde kararsız kaldı.

"İhtiyacımız olan şey burada.” Schadeck peşinden gelmişti ve ön camı şeffaf olan buzdolabının kapağını açıyordu. İki serum torbası aldı ve onları bir kokteyl karıştırıcısı gibi çalkaladı, sonra da biraz önceki tartışmayı sürdürmeye çalıştı.

"Mesela iddiaya girerim ki aynı branşta çalışıyoruz.”

“Neden?”

“İnfüzyon, dehidrasyon, kortizon...” diye saydı ilk yardımcı bir tekerli dolapta enjeksiyon iğneleri ve yara bantları ararken.

"Bunların hepsi senin sözlerin. Yani ya bir hipokondriyaksın ya da mesleğinde de ara sıra prospektüs okuyorsun. Ayrıca bir yandan da çok profesyonel görünüyordu.”

"Ne?”

“İşte kadıncağıza dokunuş ve nabzını ölçme biçimin. İddiaya girerim ki daha önce bir damar yolu açmışlığın bile vardır.”

Schadeck çok sayıda vakumlanmış enjeksiyon iğnesini pantolonunun cebine koydu ve bu sırada başını ona döndü.

“Bil diye söylüyorum, gözüm üstünde. Çünkü kamera kaydından haberim var.”

“Hangi kayıt?” diye sordu Caspar, Schadeck’in neyi kastettiğini bildiği halde.

"Girişte köpeğinle bekledin ve ancak koca bebek Bachmann, moruğu dışarı götürdüğünde yukarı çıktın. Bu da benim için tesadüfen burada olmadığının bir kanıtı. Senin bir amacın vardı.”

“Ah evet, bunların hepsini de sana Tazzie' mi anlattı?” diye sordu Caspar ve aslında kulağa olmak istediği kadar sıkılmış gibi gelmediği için sinirlendi. Ama bunun için zaten çok fazla gergindi ve asıl ahlakını bozan da bu varsayımı ne onaylayabilmesi ne de yalanlayamamasıydı.

“Evet, o da Bachmann’dan öğrenmiş."

“Müthiş kaynaklar.” Caspar bileğine baktı fakat saat taşımıyordu. “Daha fazla boşa zaman harcamayalım. Derhal geri dönmemiz lazım. Ruh Kırıcının ses kayıt cihazını bizim için neden buraya yerleştirdiğinin farkındasındır umarım.”

“Bizi saklandığımız yerden çıkarmak için!” Tom tamamen ona doğru döndü.

"Doğru.”

Onaylarmışçasına kütüphanenin yakınlarda bir kapı gümledi. Sonra aşçının tiz çığlıkları koridorun aşağılarına kadar yankılandı.

Saat 01.37

Caspar’a, sonunda bir maden ocağı lambası sallanan karanlık bir tünel gibi gelen koridordan geri koştular. Tekrar geçtikleri giriş bölümü biraz

önce onları yutmak isteyen bir kara delik gibiyken, şimdi ince bir ışık çizgisinden yönlerini belirleyebiliyorlardı. Aslında kütüphane kapısı kapalı kalmış olsaydı, var olmaması gereken bir yönlendirmeydi bu.

“Dikkat," diye uyardı Caspar, koridor yanlarından sağa doğru bir yan kola ayrıldığı yerde. Kütüphaneye. Işığın yanına.

Bachmann bunu neden yapmıştı? Neden kapıyı açmıştı?

Sybille Patzwalk artık bağırmıyordu ve Caspar bunun iyiye alamet olmadığından korktu. Bağırmak için havaya ihtiyaç duyulurdu. Ağrılar, ancak beyindeki kan akışı sağlandığı takdirde hissedilirdi. Aşçının hırıltısını son bir defa duyabilme isteğinden utanıyordu. Sonra köşeyi döndüler ve yanıldığını anladı. Kapı kilitliydi. Işık kütüphaneden değil, tam karşı çaprazındaki küçük bir odadan vuruyordu..

“Bu bir tuzak,” diye fısıldadı Schadeck. Aynı zamanda, soluk ışıkta, gümüş gibi parlayan uzun bir cisim ortaya çıkardı. Tom mektup açacağını RaBfeld'in masasından almış olmalıydı, Caspar o sırada gizemli hatırası tarafından meşgul edilirken. Sonra yere düz uzandı ve yumuşak hareketlerle sürünmeye başladı, sanki boş zamanlarında sürekli meskun mahalde muharebe antrenmanı yapıyorcasına. Sadece mektup açacağını dişlerinin arasına koyması eksikti.

Bu resmen çılgınlıktı. Caspar sağına döndü ve kütüphanenin kapı kolunu zorladı.

“Hey, kapıyı açın!”

“Yalnız mısınız?” Kapıcı hemen tepki verdi, anlaşılan kulağı yemekhane kapısındaydı.

“Evet, hayır. Bilemiyorum.” diye cevap verdi Caspar, bir gözü de sanki fareler adi bir plastik poşetinin üzerinde yürüyormuş gibi hışırtı sesi gelen odadaydı. Bu katta mutfağın bulunması gerektiğini hatırladı.

“İçeri girmeme izin verin.”

“Sybille nerede?” Bachmann’ın sesi meşe ağacından yapılmış kapıdan boğuk geliyordu.

“Ben nereden bileyim, bunu sizin..."

Caspar sıçrayarak arkasını döndü. Hışırtının sesi yükselmişti ve farklılaşmıştı. Şimdi fazla doldurulmuş bir çöp poşetinin taş zemin üzerinde sürüklenmesi gibiydi.

Tom da ne yapacağını bilemedi ve odaya bir metre kala, amfibikler gibi sürünmesinin ortasında dondu kaldı. İlk yardımcı başını kaldırdı ve sağ kulağı yere paralel olacak şekilde yana çevirdi. Sonra yine dizini kendine çekti ve odanın içini daha iyi görebilmek için kendini öne iteceği an, karanlık etraflarındaki her şeyi yuttu.

Gecenin karanlığı, odada parçalanan ampülün kıymıklarının yere düşmesinden daha hızlı bir şekilde zemin kattaki her bir boşluğu doldurdu.

Hiçbir şey. Ne bir titreşim. Ne de bir yanıp sönme. Caspar hiçbir şey göremiyordu artık. Sadece duyabiliyordu. Sürtünme sesi doğrudan ona doğru ilerliyordu. Ve sadece, kurtlarla dolu ve kendini yılana benzer hareketlerle çırpınarak ve seğirerek koridordan yalnız sürükleyen bir çöp poşetini andıran bir ses duyuyordu.

Çığlık atmak istedi ama o an zaten bağırdığını fark etti. Akciğerleri, tıpkı Bachmann nihayet kapıyı açıp onları buradan çıkarsın diye sürekli kapıyı tekmelediği ayak parmakları gibi ağrıyordu. Şimdi bir de boğuk bir ıslık eşliğinde gittikçe daha yoğunlaşıyor gibi görünen, karanlıktan, geceden dışarı çıkarsın diye. Caspar, Schadeck’in Ruh Kırıcıyla teke tek dövüşüyor olmasını diledi. Duyduğu boğuk hırıltının ilk yardımcının Bruck'un kafasını ezdiği için ortaya çıkan bir ses olmasını diliyordu ama sonra bunun tam tersinin de gerçekleşmiş olabileceğini düşündü. Ve şu an Tom yaşam savaşını kaybederse bir sonraki kurban da kendi olacaktı.

Burada neler oluyor. Bachmann neden kapıyı açmıyor, diye düşündü Caspar, ağzındaki demir tadı yayılırken. Dilini ısırdığının farkında değildi, aynı şekilde panikle çevirip durduğu kapının kolunun pirinçten olduğunu da hissetmiyordu.

"Bizden ne istiyorsunuz?" diye bağırdı sonunda Caspar, istediğinden daha kısık bir sesle ama birden olaylar üst üste geldi.

Saçlarını kesen ve şakağını milimetreler kala geçen şimşekle başladı. Caspar başını yana çekti ve neden alnıyla kapıya çarpmayıp dengesini kaybettiğine şaşırdı. Sonra ışığın içine düştüğünde, bir an yanıp sönen şimşek ışığında da görmüş olduğu soluk yeşil pamuk kumaşı tekrar gördü. O hasta geceliği. Bruck!

Sonunda biri onu zorla arkaya çekti ve ağır botlar yüzünün yanından uçtu. Biri karın boşluğuna diğeri de üst koluna isabet etti. Sonra morluklar oluştuğunda, Schadeck panikle onun üstünden geçip kütüphaneye kaçtığı için özür dileyecekti fakat o an Caspar hiçbir ağrı hissetmiyordu, sadece Bachmann sonunda kapıyı açmış olduğu için sonsuz bir rahatlık hissediyordu. Ölümün elinden son saniye kaçmış olmak rahatlatıcı ve mutlu edici bir duyguydu ancak bu sadece kapıcının kapıyı arkalarından tekrar kilitleyip utanmadan ağlamaya başlamasına kadar sürdü.

Günümüz, saat 12.34 - Korkudan yıllar, uzun yıllar sonra

Henüz kar yağmamıştı. Hava durumu olarak bu öğleden sonrası için kar bildirilmişti ama rüzgâr donmuş toprağın üzerinde sadece yırtık bir plastik poşeti ve son birkaç kalan yaprağı savuruyordu.

Kışın ferahlatıcı bir ruhu var, diye düşündü profesör, bir eliyle parka doğru açılan cam kanatlı kapının çerçevesine yaslanıyordu. Ya da parktan geriye ne kaldıysa ona. Bir zamanlar o kadar özenle bakılan çimler, şimdi ezik bir top sahasını andırıyordu.

Soğukluk, gerçekler ağacının yapraklarını koparır ve bize ardındaki şeyleri gösterir. Elini cama koydu ve bahçedeki az sayıda çıplak ağacı izledi. Dayanıklı bir söğüdün dışında hepsi ya kurumuşlardı ya da mantar olmuştu. Bir kayın ağacını fırtına ortadan kırmış fakat kimse ağaç gövdesinden baltayla odun kırmaya zahmet etmemişti. Neden etsin ki? Buradaki açık şömine yıllarca kullanılmamıştı. Şeyden sonra, asla bir daha...

" Profesör?"

Korkarak sıçradı ve arkasını döndü.

"Evet?"

Bir an için arkasındaki iki öğrenciyi tamamen unutmuştu. Patrick Hayden elindeki dosyayı kapattı ve ayağa kalktı. Önce kirli duvardaki boş rafları, sonra da şöminenin önüne üst üste yığılmış ve ağır örtülerle kapatılmış sandalyeleri gösterdi. Sonunda ahşap masanın tahtasına parmaklarını vurarak, "Burası o kütüphane, değil mi?" diye sordu.

"Pardon?"

"Caspar, Schadeck, Ruh Kırıcı, onların hepsi burada bu odadaydı. Her şey burada yaşandı!" Ne bir soru gibi ne de bir tespit gibiydi. Söyledikleri daha çok bir şikâyeti andırıyordu.

"Zekâ küpü, yeni mi fark ettin?" diye tersledi Lydia onu, daha profesör cevap bile veremeden. "Hikaye Teufelsberg'de bulunan boş bir villada geçiyor. Bu zaten ilk sayfadan belliydi."

"Öyle mi?" Öğrenci pantolonunun arka cebinden özensizce katlanmış bir kâğıt çıkardı.

"Bu deneyin davetiyesinde bununla ilgili bir şey yazmıyordu ama." İki tarafı baskılı kâğıdı sallıyordu. Ön tarafının neredeyse tamamı iki renkli bir haritayla kaplıydı.

"Üniversite tarafından bana sadece bu yol tarifi gönderildi. Üstünde sokak isimleri yok. Teufelsberg yok. Aşağıdan yukarı doğru çıkarken de bir tabela gördüğümü hatırlamıyorum."

"Berlinli değil misiniz?" diye sordu profesör ve okuma gözlüğüne uzandı. Şimdi yine masanın baş ucundaki yerinde duruyordu.

"Hayır," diye sinirli bir şekilde cevap verdi Patrick.

"O zaman, bunu bilemeyebilirsiniz." Profesör başını kaldırdı. "Yukarı çıkış özel bir yol ve Teufelsberg şehir haritalarında ismiyle belirtilmez."

"Çok güzel."

Patrick ellerine vurdu ve yandaki sandalyenin üzerine koyduğu sırt çantasını aldı.

"Birincisi açıkça bir ruh hastasının yazdığı bu gizemli metni okumamız gerekiyor, sonra da bütün bu insanların cellatlarını beklediği sandalyelerin üzerinde oturalım."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Lydia gergince. Onun da sesi deneyin başındakine göre daha tedirgindi.

"Ben gidiyorum."

"Ne?"

"Gidip bir sigara içeceğim," diye düzeltti sonra da yanlış anlaşılmayı.

Patrick üzerine çektiği koyu mavi kaz tüyü montunu giyerken ellerinin boş kalması için sırt çantasını dizlerinin arasına sıkıştırdı. Bir kolunu geçirmişti bile.

"Ve tekrar döndüğümde, artık bu deneyin asıl konusunun ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Korkarım ki bu mümkün değil," dedi profesör nazik ama kesin bir ses tonuyla.

Gözlüğünü burnundan almadan yorgun gözlerini ovdu.

"Nasıl yani, parkta da mı sigara içme yasağı var?" diye sordu Patrick.

Profesör anlayışla gülümsedi. "Yok. Ama deneyin bu aşamasında maalesef artık salondan ayrılamazsınız."

"Ama neden?" diye neredeyse aynı anda sordu Lydia ve Patrick.

"Sonuna kadar okumadan olmaz."

"Bizi burada rızamız olmadan tutamazsınız ki?"

“Şimdi, belki gözden kaçırmış olabilirsiniz ama bu koşula biraz önceki rıza formunda imza attınız. Ve bunun dışında da, şimdi eve gitseniz bile, deney sonlanmış olmayacak. Tek taraflı sonlandıramazsınız.”

“Neden? Bunu anlamadım.” Patrick sırt çantasını tekrar bıraktı.

Profesör gülümsüyordu.

“Bu da deneyin bir parçası. Başarılı olabilsin diye, uzun aralar veremezsiniz ve sürekli okumaya devam etmelisiniz. Sonuna kadar. Ki bunu size zaten şiddetle tavsiye ederim. Yalnız lütfen, bundan sonra konsantrasyonunuz biraz daha güçlü olsun lütfen.”

“Ne kadar konsantre olduğumu nasıl değerlendireceksiniz? Bunca zaman camdan dışarı baktınız,” diye sordu Patrick şimdi daha az agresif bir şekilde.

“Tepkinizden fark ediyorum. Baştan beri daha dikkatli bakmış olsaydınız şimdi asla bir ara vermek istemezdiniz. Gerçek...”

Profesör Ruh Kırıcı dosyasının orijinal nüshasını eline aldı. “.. .gerçek her bir cümlede gizli. Her bir sayfada. Fakat siz sayfaları atladınız.”

“Saçmalık.”

“Öyle miymiş öğren o zaman.” Profesör, ortak kullanım için masanın ortasına koyduğu su şişesine uzandı ve kendine bir bardak doldurdu. Patrick’e sorgulayıcı bakışla uzattı.

“Tamam o zaman,” dedi Lydia ve sevgilisini boş ceket kolundan çekti. “Bırak devam edelim. Sen de her şeyin nasıl biteceğini merak ediyorsundur herhalde?”

Patrick biraz çekindi, sonra elini siyaha boyanmış saçlarından geçirdi ve Lydia'nın elini itmek istedi. Ama kız onu sıkıca tutup derin derin gözlerinin içine bakıyordu. "Aman, tamam öyleyse," diye sessizliği bozdu ve bağlanmamış ayakkabılarıyla kapıya doğru gitti. Kapıya iki metre kala durdu ve tek bir söz söylemeden su şişesini aldı. Sonra tekrar yerine döndü ve oturdu. "Bir saat az ya da fazla kalmanın bu andan sonra zaten bir anlamı yok." Lydia gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Korkarım ki eskiden bu kütüphanede oturan insanlar bunu biraz farklı görüyordu, diye düşündü profesör ve gözlerinin önüne üzgün bir sis indi. Bütün bu durumun onu ne kadar etkilediğini fark etmemeleri için yere baktı. İçinde bir parçanın, Patrick'in ceketini çıkarmayıp hatta en iyisi sevgilisinin de elinden tutup bu villayı terk etmesini ne kadar çok istediğini fark etmemeleri için. Ama sonra kendine geldi ve kısık bir sesle:

"Tamam o zaman, bu plansız aradan sonra, sizden şimdi başka bir ara vermeden deneye devam etmenizi rica ediyorum," dedi.

Öksürdü ama boğazının düğümü açılmak istemedi. Önce Lydia sonra da sevgilisinin dosyayı tekrar açtıklarını gördüğünde, biraz daha sıklaştı hatta. Ve sayfaları çevirip hasta dosyasının yüz yirmi dördüncü sayfasına geldiklerinde.

Saat 01.41-
Korkudan yüz on yedi dakika önce

124. Sayfa vd., Hasta Dosyası No. I3I07I/VL

“Bu benim hatam. Hepsi benim suçum,” dedi Bachmann şaşırtıcı derecede berrak bir sesle.

Gözyaşları, Caspar kendini yerden kaldırıp pijamasını kirden silkelemeye ihtiyaç duyduğunu fark ettiği an kadar kısa sürdü.

"Tanrı aşkına burada ne oldu böyle?” diye sormak istiyordu, yemek masasının yanında duran ve ilk başta elinde bez çantayı andıran gibi bir şey tutan Schadeck.

Kapıcı okuma gözlüğünü kaldırdı ve kuru kuru öksürdü. “Yani, o, yani... sadece çok kısa süreliğine kilere gitmek istemişti.”

Tom ve Caspar birbirlerine şaşkın bir bakış attı. Bachmann’ın adını telafuz etmesine gerek yoktu. Böyle de kimi kastettiği belliydi. Aşçının çığlıklarını duymuşlardı ve biraz önce Sybille Patzvvalk'ın oturduğu koltuk da boştu. “Ama dışarıda ne arıyordu ki?” diye sordu Caspar.

“İşte bunu,” dedi Schadeck ve poşetin içini, cilalı masanın üzerine döktü. “O şişko bunun için hayatını riske attı.”

Bir kenarı yamulmuş bir ravioli konservesi diğer konserve kutularının arasından yuvarlandı ve Caspar inanamayarak masanın tahtası üzerinde izlediği yolu takip etti.

“Peki sen bunların hepsini nereden aldın?” diye sordu artık tamamen kafası karışık bir şekilde. Schadeck ofladı ve avucunun içiyle

masaya vurdu. “Lanet olsun, bunun şimdi hiçbir önemi yok. Ruh Kırıcı ampulü patlattı ve ardından Sybille’yi kilerden zorla çekti. Sonra, ne bileyim, torbaya o ölüm kalım savaşında sıkıca sarılmış olmalı herhalde. O deli kadını bacaklarından tuttum ama şey gibilerdi..." kana bulaşmış avuçlarını diğerlerinin de görebileceği şekilde çevirdi, “...o kadar kaygandı ki onu tutamadım. Onun yerine torba tam tepeden başıma düştü. Silah çantası falan sandım ve yanıma aldım ama bu şimdi kimin umurunda? Çok daha mühim olan, aşçımızın tek başına dışarıda dolanmasının nasıl mümkün olduğu sorusu?”

Tom, Bachmann’a bir adım yaklaştı ve tehditkâr bir hareketle omuzlarını geriye çekti, kafasıyla topu tutmaya hazırlanan bir futbolcuya benziyordu.

"Hey, kapıcı. Seninle konuşuyorum."

Schadeck’in beyaz kotu bacak arası hizasında biraz ıslanmıştı ve Caspar kendine bir an için ilk yardımcının acaba korkudan altına yapıp yapmadığını sordu fakat sonra serum torbalarını hatırladı.

Eczaneden kütüphaneye koşmadan önce Tom onları kemerine bağlamıştı. Kilerin önündeki yerde sürünme manevrası sırasında torbalardan biri patlamış olmalıydı.

“Siz yokken tekrar konuşmaya başladı,” diye çekinerek cevap verdi Bachmann. Sophia’nın tekerlekli sandalyesine baktı. "Topor, gibi bir şey. Ne demek istediğimi anlarsınız umarım. Sybille bunun açlık anlamına geldiğini düşündü."

Caspar başını onaylayarak salladı. Sophia’nın beynindeki dil hafızası arızalanmıştı muhtemelen. Bir yandan da çok önemli bir şeyi fark edemediğini tahmin ediyordu ama Bachmann konuşmaya devam edince bu şüpheci düşüncelerini bastırdı.

“Elbette önce karşı geldim ama kiler hemen karşıdaydı ve Sybille bir erzak torbasının hazırda durduğunu söyledi. Ben de ikna oldum.”

“İnanamıyorum!”

Schadeck kollarını abartılı bir hareketle ayırdı. “Savunmasız bir kadını yarım kilo konserve yemek için Ruh Kırıcının kollarına sürükledin!”

“Bir sakin olsanıza artık!” diye konuşmaya başlamak istedi Casparama derhal Bachmann tarafından bölündü. "Hayır, savunmasız değildi. Ne olur ne olmaz diye Sybille’ye silahı da verdim.”

“Ne?”

Artık Caspar da kendini kaybetti. Uyuşuk parmaklarıyla saçlarının hafif yanık olduğu şakaklarına dokundu.

“Aman Tanrım, buradaki hastalardan da aptalsın,” diye bağırdı Tom ve bunu yaparken her an masanın üstüne zıplayacakmış gibi duruyordu. Atardamarı deli gibi atıyordu.

“Dışarıdaki kaçığın şimdi elinde bir de silahı var!”

“Sadece bir kurusıkı.”

“yeter!” diye böldü Caspar tartışmayı. Sonra yine sesini normal seviyeye getirdi. “Bunların hepsi ne kadar kötü de olsa Tom, hiçbirini geri alamayız.” İlk yardımcının doğrudan yüzüne bakıyordu. “Ayrıca eczaneyi de açık bıraktık. Orada bir silah yapabileceği yeterince malzeme var.”

“Doğru. Orada hatta bir uyuşturucu silah da var," diye fısıldadı Bachmann.

“Kahretsin, bunu bize şimdi mi söylüyorsun?” Schadeck gazete standına bir tekme attı ve çok sayıda magazin gazetesini balıksırtı desenli parkenin üzerine savurdu.

“Şimdi ne olacak?"

“Şimdi en başta yola çıktığımız şeyi yapmalıyız, Sophia'ya bakmak.” Caspar, Schadeck’ten hâlâ kullanılabilir olan serumu belinden çözmesini rica etti, o da bunu istemsiz bir suratla yerine getirdi.

“Al, bunlara da ihtiyacın var.” Tom pantolonunun cebinden vakumlanmış bir enjeksiyon İğnesi ve şırınga çıkardı ve ikisini de masaya fırlattı. Caspar malzemeleri aldı ve önünde Yasininin Sophia’nın dibinde bağdaş kurarak oturduğu ve doktor hanımın elini okşadığı şömineye doğru gitti.

Şömine pervazına sabitlenmiş ışık zincirinin yapıştırıcı bantları dikkatini çekti. Bunlardan ikisini çözdü ve Yasmin’den tekerlekli sandalyeyi biraz ateşten uzaklaştırmasını rica etti. Sonra Sophia'nın kıyafetinin kolunu biraz çabayla yukarı sıvazladı. Doktor bunların hiçbirini algılamıyor gibi duruyordu.

“Sybille’ye yardım etmeliyiz,” dedi Yasmin yarı sorgulayıcı yarı talepkâr bir tonla, Caspar, Sophia’nın bükük koluna hafif vururken.

“Onu belki kurtarabiliriz?”

“Korkarım ki çok geç kaldık,” diye cevap verdi Tom arkalarından. Sesi şimdi çok daha kibar geliyordu.

Caspar, iğneyi şırıngaya iterken ve çok fazla düşünmeden Sophia’nın iyi görülebilen damarına girerken Tom’un cümlelerinin sonunda sese dökülmeyen bir “Yazzie” duyabiliyordu.

Bunu gerçekten de daha önce yapmışım.

“Işık kapanmadan önce kilere kısa bir bakış atabildim,” diye açıklamaya devam etti Schadeck. “Çok iyi görünmüyordu. Boynunu kırmış olmalı diye düşünüyorum.”

"Sybille öldü mü?” diye inledi Yasmin ve bir adım geriye gitti.

“Hayır, buna inanmıyorum,” diye inkâr etti Caspar başını kaldırmadan. Şırıngayı çekip serum hortumunu taktı. Sophia işlemin başından sonuna kadar hiçbir tepki göstermedi. “Neden önce aşçıyı öldürüp daha sonra kaçırsın? Neden Linus, RaBfeld ve Sybille’yi oldukları yerde bırakmıyor?”

Caspar, Yasmin’in bir kâğıt havlu uzatmasını istedi, birkaç defa katladı ve yapıştırıcı bantlarla portun üzerine sabitledi.

“Kahretsin, ben ne bileyim?" İlk yardımcının agresifliği tekrar alevleniyordu. “Belki de lanet olası bir ceset avcısıdır?”

“Hayır, ben aslında bir oyuncu olduğunu düşünüyorum. O yüzden bu bulmaca kartlarını bırakıyor. Ses kayıt cihazı da bu sebepten.” Caspar başını kaldırdı. “Bizimle kumar oynuyor. Sophia da giriş bedeli."

“E o zaman verelim onu gitsin.” Schadeck elini kaldırdı. “Hey, bu sadece bir şakaydı.” Gülümsemesi şaşırtıcı derecede dürüsttü hatta melankolik bir yaklaşımı da vardı. Zaten içinden elektrolit damlalarının misket gibi ardı ardına Sophia'nın damarlarına yuvarlanmaya başlayan serumu tutmayı teklif etmesiyle Caspar'ı ayrıca şaşırttı.

“Teşekkürler." Caspar serumu Torna devretti ve masanın baş ucuna geçti.

“İyi tamam, o zaman özetleyeyim: Ruh Kincinin amacını bilmiyoruz, ne kurbanlarını nasıl komaya soktuğunu ne de neden özellikle Sophia’yı istediği hakkında bir fikrimiz var. RaBfeld, Linus, Patzvvalk ve hatta Bay Ed de yine yeni sorular ortaya atıyor: Onları nereye götürüyor? Belki öldüler, belki de hâlâ yaşıyorlar.”

Bachmann duyulabilir şekilde nefesini çekti fakat Caspar lafının bölünmesine izin vermedi.

“Bütün bu sorulara cevaplarımız yok. Ama arayışımızda hayatımızı tekrar tehlikeye atmamalıyız. Bundan sonra hep bir arada kalıp bu zamanı Sophia’ya yardım etmek için kullanmalıyız.”

Konuşurken birden göğsünden bir okla vurulmuş hissine kapıldı. Sonra korkunç bir açıklıkla, bu sancının tek bir düşünceden dolayı ortaya çıktığını anladı: Ya Ruh Kırıcı, Sophia’nın değil de onun peşindeyse? Sophia’nın onun ve kızı hakkında öğrendiklerini

paylaşmasına engel olmak istiyorsa? Düşündüklerine dair bir şey fark ettirmemeye çalıştı ve konuşmaya devam etti.

"Hepimiz gibi Bayan Dorn da önümüzdeki saatlerde yardım gelene kadar hayatta kalmalı. Aynı zamanda özgürlüğe giden anahtarımız da kendisidir. Kodu o biliyor."

Kimliğimin kodunu da.

"Ve bize bir şey iletmek istiyor."

Önce emin olmam gerekiyor.

"Belki de sırrına ondan önce erişmeyi başarabiliriz, henüz..."

Cümlenin ortasında duraksadı, çıplak ayaklarına baktı ve sadece ince bir pijama altı ve kısa bir tişört giymesine rağmen, birden terlemeye başladığına şaşırdı. Sonra acaba ateşinin mi çıktığını test etmek üzere alnına dokundu. O zaman da bir soğuk algınlığının değil, tek bir kelimenin bu ter dökümüne sebep olduğunu anladı. Birkaç dakika önce duyduğu ama ancak şimdi anladığı bir kelime.

"İyi misiniz?" diye kapıcının sorduğunu duydu.

"Ben, ehe... acaba tekrarlayabilir misiniz?.." Önce Schadeck'ten Bachmann'a sonra da Sophia'nın tekerlekli sandalyesinin arkasında çapraz duran kitap rafına baktı.

"Size, iyi misiniz, diye sordum."

"Hayır, hayır, hayır. Önceden dediğinizi kastediyorum. Biz yokken Bayan Dorn ne demişti?"

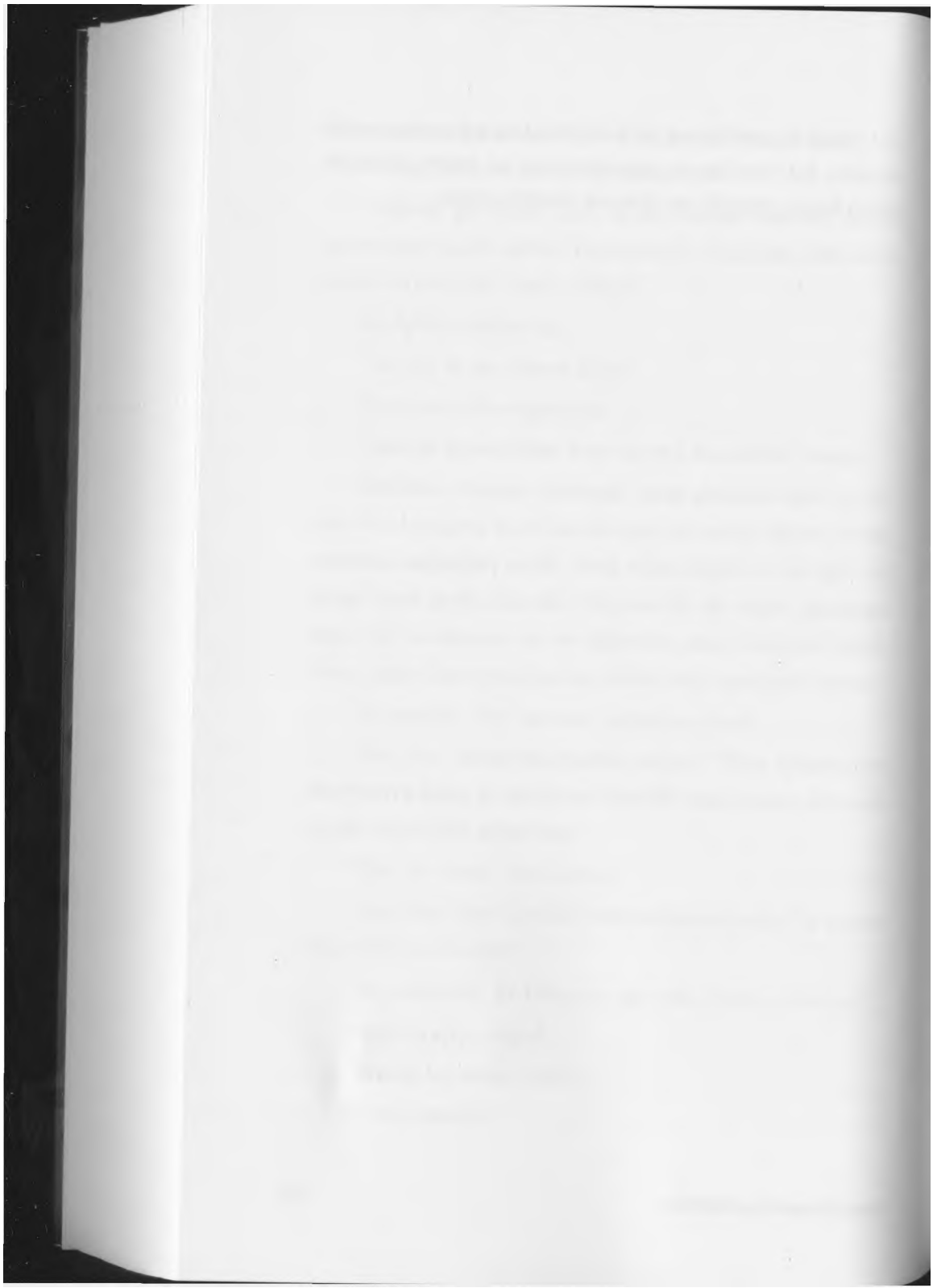
"Her zamankini. Bir kelimeyse eğer tabii, sadece o kelimeyi."

Hayır. Bu aynısı değildi.

"Yine de tekrarlayın. Lütfen."

"Topor, ama bu?.."

“Yüce Tanrım!” Caspar şu an kimden daha çok korktuğunu bilmiyordu. Ruh Kınadan mı yoksa kendinden mi. Aniden Sophıan.n onlara bunca zamandır ne söylemek istediğini anladı.

Saat 01.49

Kütüphane merdiveninin basamakları, Caspar'ın alışık olmadıkları ağırlığı altında sesli bir şekilde gıcırdıyordu. Büyük ihtimalle son yıllarda kullanılmıyordu çünkü üst katlardaki kitaplar dekor amaçlıydı. Ve eğer Bachmann, Raûfeld'in bazı eski ciltlerini burada depoladığını söylemeseydi, Caspar'ın da asla aklına burada tıbbi başvuru kitaplarını aramak gelmezdi.

"Bu da ne şimdi?" diye sordu Schadeck. Yasmin'in yanında duruyordu ve o sırada, serumu asabilmek için, tekerlekli sandalyenin baş desteğine şöminenin karıştırma çubuğuna sabitlemeye çalışıyordu.

"Emin değilim..." diye cevap verdi Caspar arkasını dönmeden. Sonra eski bir tıp ansiklopedisinin sondan ikinci cildini en üstün bir altındaki raftan çıkardı ve (J harfine kadar sayfaları çevirdi. Birkaç saniye sonra aradığı bilgiyi buldu.

"Demek ki doğru."

"Ne?"

"Bayan Dorn psikiyatr. Kendi teşhisini biliyor."

"Neymiş peki?"

Bachmann sorgulayan gözlerle ona doğru yukarı baktı ve Schadeck de geçici askıdaki el işi çalışmalarına ara verdi.

Caspar merdivende yana döndü, cildi bir koluyla kendinden uzaklaştırarak okudu:

"Uyku felci, nicel algı bozukluğunun acı dolu bir türüdür. İlgili kişiler, sadece acı, şiddetli seğirme, çığlıklar vs. gibi güçlü uyarılar sayesinde çıkabildikleri, uyku ve uyanıklık arasındaki bir dünyada yaşar."

Caspar başını kaldırdı ve paragrafın son cümlesini ansiklopediye bakmadan ezbere okudu: "Bu rahatsızlık 'Topor' adı altında da bilinmektedir, Latince..." tereddüt etti, "...ölüm uykusu demek."

"Ölüm uykusu mu?" diye sordu Bachmann inanmayarak. "Yani bu, onu sadece uyandırmamız gerektiği anlamına mı geliyor?"

Schadeck dalga geçerek güldü, ama Caspar, evet, diye başını salladı. Sonra raftan bir kitap daha çıkarmak için tehlikeli bir şekilde sağa uzandı. Uzun boyutu nedeniyle biraz kalın bir öğrenci atlası gibi duruyordu. "*Nöropsikoloji*, 2. Baskı" yazıyordu siyah yazı karakterleriyle turuncu renkli kapağın üzerinde. Kitap merdivende açmaya elverişli olmadığı için tekrar aşağı indi ve onu masanın üzerine, bir yığın gıdanın önüne koydu. Fihriste kısa bir bakışın ardından Caspar beş yüz ikinci sayfayı açtı ve son paragrafı gösterdi:

"Uyku felcinde, uyku ve uyanıklık arasındaki geçiş süreci sırasında oluşan bir felç söz konusudur. Normalde çok kısa sürer ancak duruma göre yirmi dakikayı da bulabilir. Neredeyse her iki insandan biri bu uyku felcini bir defa yaşamıştır."

"Bunu biliyorum," diye heyecanla bağırdı Yasmin. "Böyle bir şey gerçekten çok acayip. Bir defasında odamda bir adamın olduğunu gördüm rüyamda. Uyandığım gibi kaybolacağına emindim. Ama bir türlü gözlerimi açamadım. Hareket edemiyordum ve uyanabilmek için çığlık atmam gerekti."

"Ve bu sayede kendi kendinizi uyku felcinden kurtardınız," diye onayladı onu Caspar.

"Bir olup beni kandırmak mı istiyorsunuz?" diye sordu Schadeck, Sophia'ya bakarak. Serumu çubuğa takmayı hâlâ beceremediğinden,

doktor hanımı tekerlekli sandalyesiyle masaya kadar itti ve burada torbayı tekrar Yasmin'e verdi.

"Yirmi dakika mı? Bu süre bizim hastamızda çoktan geçti bile yani."

"Bu doğru. Ve bu yüzden artık Ruh Kırıcının kurbanlarıyla ne yaptığını da öğrendik."

"Hı?"

"Onları ölüm uykusuna yatırıyor. Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok. Ama Bruck onları, uzun süre kâbus ve uyanma arasındaki felç sürecine hapsetmenin psikolojik bir yöntemini bulmuş olmalı. Yani anlayacağınız Sophia dehşetin sonsuz tekrarına hapsolmuş. Bize bunca süre söylemek istediği de bu."

Tom şüpheyle kaşlarını çattı ve jöleli saçlarına dokunup onları tekrar düzleştirdi, sonra da küçümser bir edayla dilini şaklattı. "Tamam Bay Sherlock Holmes, o zaman bana sadece bir şeyi daha açıkla."

Caspar gelmesi gereken ve cevabını bilmediği soruyu beklerken kendini kastı. Henüz bilmediği...

"Bunların hepsini nereden biliyorsun? Neden ilk adımdan bu kadar tecrübelisin, güzel doktorumuza damar yolu açıyorsun ve şimdi de bakmadan psikiyatr yazınından ezbere alıntı yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Şimdi ellerini kaldıran Caspar oldu. "Belki de doktor, eczacı ya da psikoloğumdur? Kendin söyledin ya belki meslektaşızdır diye ya da ilk yardım kursunda iyi dikkat etmişimdir sadece? Ben de bilmeyi çok isterdim."

"Tabii, ya. Amnezinin arkasına saklan sen. Ben sana inanmıyorum." Tom, Bachmann'a döndü.

"Buraya ne zaman sevk edildi?"

Kapıcı yine favorilerini kaşımaya başladı düşünceli düşünceli. "Yaklaşık on gün önce sanırım."

"Ve Ruh Kırıcının cinayetleri tam olarak ne zaman durdu?”

“Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?”

Caspar sinirle kitabı kapattı ve masadan fırladı.

“O kaçık adamı buraya sürükleyen şendin. Ambulansla telefon kutusunu parçalayarak buraya yardım çağırmamıza engel olan da şendin.”

Caspar her "sen” kelimesini, yerde yatan bir boksöre geri sayımı başlatan bir ring hakemi gibi sinirli bir kol hareketiyle vurguluyordu. Fakat Schadeck’e sözlü dokundurmaları tesir etmeyip geri fırlıyordu. Gözünü bile kırpmıyordu. Yine de Bachmann iki kavgacının arasına girmesi gerektiğini düşündü ve homurdanarak araya girdi.

“Hey, hey, hey... Bunun bir faydası yok. Bir arada olmamız ve birbirimize güvenmemiz lazım.”

Güvenmek mi? Caspar, Linus’un ona sabote edilmiş benzin hattını göstermek isterken, kar aracının arkasından Bachmann’ın çıktığını hatırladı.

Burada kimseye güvenemem, diye düşündü. Burada kimseyi tanımıyorum. Kendimi bile tanımıyorum.

Tekrar masaya oturdu ve elleriyle titreyen dizlerini birbirine bastırarak Bachmann’ın ortada açık bıraktığı haber dergisini baktı.

Schadeck ve kapıcı arkasında tartışmaya devam ederken, harfler gözünün önünde bulanıklaşmaya başladı. Ama ne dinlemek ne konuşmak ne de okumak istiyordu. Birden o kadar yorgun hissetti ki kendini, beynini bir vites düşürmesi gerekiyordu, kısa bir sakinlik molasından sonra belki de tekrar bu çılgınlığa yeniden dönmeye cesaret edebilmek için en iyisi boşa almasıydı.

Hiçbir şeyi düşünmemeye zorladı kendini ve başta işe de yarıyor gibiydi. Fakat sonra gözlerini kapatmak gibi bir hata yaptı. İkinci kurbanın dergideki fotoğrafına çok uzun süre baktığı için,

öğretmenin yüzü retinasında hâlâ parlıyordu ve içinde sakinlikten eser kalmadı. Lokomotifin yakıcı dumanı tekrar burnuna dolmadan önce, rayların gıcırdamasın, duydu bu sefer. Gözlenni açü ve hatıralar treni yine geldi.

Yankı Sesleri

“Her zaman çok sessiz bir kızdı. Fazla sessiz. Endişelendim, endişe etmemem gerekse de, ne demek istediğimi anlarsınız."

“Evet, tabii."

Boş bardağının paslı çay izlerine baktı ve bardağı bir kez daha doldurma teklifini reddetti.

"Alın, baksanıza." Kadın, sırf bu ziyaret için çıkarıp el altında olsun diye sehpaya koymuş olduğunu düşündüğü ciltlenmiş bir defteri açtı. Hatta sayfaların arasında küçük bir not kâğıdı vardı, onu da ortaya çıkardı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Diğer herkes gülüyor. Ama o, kameraya bile bakmıyor.”

Daha iyi görebilsin diye yıllığı çevirdi ama buna gerek yoktu.

Sarı lüleli ve diş telli kızı tanıyordu. Kendisinde bir fotoğrafı vardı, onu hep cüzdanında taşırdı. Vesikalık bir fotoğraf ama onda da gülmüyordu.

Çözlerini kapattı. Kızının görüntüsü onda o kadar büyük bir keder yaratıyordu ki canını yakıyordu.

“Her şey yolunda mı?" diye sordu kadın dudakları kararsız bir şekilde titrerken. Cevap vermedi ve tekrar, yıllıkta kadının da olduğu grup resmine baktı. En kenarda duruyordu ve giydiği dar kot pantolon diz boyu siyah çizmelerin içine sokulmuştu. Başının yanında küçük bir yıldız süzülüyordu. Aşağı baktı, bir yıldızcık daha buldu ve dipnottaki küçük yazıyı okudu.

Katja Adesi, 5B’nin sınıf öğretmeni, Waldgrund Okulu, Berlin.

"Yolunda olmayan bir şey mi var?"

"Hayır, sadece...''

Cebinde mendil aradı ve bugün Hamburg'da kullandığı bir tren biletine değdi eli. Öğretmene ona işkence eden bütün soruları sormak istiyordu: İlk ne zaman fark ettiniz? Bu rahatsız edici resimlerden kaç tane çiziyordu derste? Başka semptomlar da var mıydı?

"Sanırım, artık gitseniz iyi olur." Katja /idesi ayağa kalktı. "Çok fazla bile konuştum. Kimseyi ihbar etmek istemiyorum, anlıyor musunuz? Belki de sadece hayal görüyorumdur?" Ona neredeyse acıyarak bakıp sonra omuzlarını silkeledi.

"Üzgünüm." Sorularından birini bile dile getirmek için, dilini hareket ettirmeye mecali olmadığını fark etti.

"Beni anlıyor musunuz?" Gülümsemesi kaybolmuştu. "Alo, orada kimse var mı?" *Öğretmenin orantılı yüz hatları bozuluyordu ve sesi de değiştiğinde Caspar neredeyse tiksinerek irkildi.*

Saat 01.58

"Hey, seninle konuşuyorum seni psikopat..."

Caspar gözlerini açtı ve hemen, Schadeck'in tehditkâr tavırla önünde dikildiği gerçekliğe geri döndü.

"Bu seferki neydi?" diye dalga geçti ilk yardımcı. "Sezar mısın ya da film yıldızı olduğun zamanı mı hatırladın?"

"Onu rahat bıraksana artık Tom," diye beklenmedik bir şekilde Caspar'ın tarafını tuttu Yasmin, daha Caspar cevap veremeden. "Burada bir şov yaptığını mı düşünüyorsun? Komaya girmişti, Caspar bir hasta!"

Heyecanla başparmağındaki yüzüğü çeviriyordu ve Schadeck'ten bir adım uzaklaştı. Sonra tekrar hemşirelik mesleğinin sorumluluklarını hatırlamış olmalı ki Sophia'yı dikkatle şöminenin önüne itti. Caspar da Schadeck'in kızgın bakışları sırtına kazınırken onları takip etti.

"Durumu nasıl?" diye sordu sessizce.

"Çok iyi değil, kendiniz de duyuyorsunuz ya."

Gerçekten de öyleydi. Sophia'nın bu kadar çöktüğünü gördüğünde Caspar ne kadar zamandır dalıp gittiğini sorguladı.

Daha önce düzenli olan nefesi şimdi astımlı bir köpeğin hızlı hızlı soluması gibiydi. Ara sıra öksürüyordu ve sonunda şömine çubuğuna takılan serum torbasını tehlikeli biçimde sallıyordu. Elleri buz gibi soğuktu ve nabzı çok zayıftı.

"Ateş sönüyor," dedi Caspar. Bunun üzerine Schadeck ayağa kalktı ve aşçının erzak torbasıyla yanlarına geldi. Küçük cep içki şişesinin çevirmeli kapağını açtı ve yüksek alkollü içeriğini şöminenin içine döktü. Sonra kayın ağacından odun parçasını aniden oluşan alevin içine attı.

"Al, sıcak bir şey sana da iyi gelir," dedi Caspar'ın çıplak ayaklarına bakarak. Son bir yudum kalmış cep şişesini ona uzattı.

"Yok, teşekkürler. Alkol kullanmıyorum." Caspar, ona yeni başlayan bir depresyon gibi gelen kötü duygunun içine oturmasına şaşırdı. Sebebini Sophia'nın vaziyetine bağladı.

"İçsen iyi olur," diye karar verdi Schadeck, hâlâ bir eli torbada gömülü. "Sabah vardiyası beş saat sonra başlayacak. Ve bunlarla birlikte..." bir minyatür konyak şişesi daha ortaya çıkardı, "...bekleme süresi belki biraz daha katlanılabilir olabilir."

Beş saat mi?

Lanet olsun bu çok uzun bir süreydi. Ölüm uykusunun ölümcül döngüsü doktor hanımın içinde durmadan dönerken zaman,

sıvı cam uyuşukluğuyla ilerliyordu. Vanessa Strassmann iki hafta sonra vefat etmişti ama Sophia'nın kendini kendi içinde ne kadar çok kaybedeceğini, bedeninin içindeki hapishaneyi artık terk edemeceği sınırı ne zaman aşacağını ve böylece kızı hakkındaki bilgileri içine gömeceğini kim bilebilirdi ki?

"Hey, bu da ne?"

Schadeck torbayı yere düşürdü. Caspar başını yukarı kaldırdı ve ilk defa Tom'un gözlerinde korkunun izlerine rastladı. İstemeyerek parmaklarını Sophia'nın ellerinden ayırdı ve ayağa kalktı.

"Bir bakabilir miyim?"

Schadeck ona küçük kâğıt parçasını uzattı. "Sanırım, bu Ruh Kırıcımızdan bir selam daha." İlk yardımcı diğerlerinden çok kendiyle konuşuyor gibiydi.

"Bunu nerede buldun?" diye sordu Bachmann heyecanla.

"Burada, torbanın içinde, yiyeceklerin arasında," diye açıkladı Tom. "Bruck, aşçıyı alt ettikten hemen sonra, not kâğıdını onun içine koymuş olmalı." Caspar başıyla onayladı.

Bunun bir mantığı vardı. Bruck, yöntemine devam ediyordu. Bir kurbana karşı bir bulmaca veriyordu.

Caspar'ın parmakları titriyordu. Kâğıt parçası aynı diğerleri gibi katlanmıştı. Kâğıdın seçimiyle kurbanıyla dalga geçmek istiyordu herhalde. Anlaşılan Sophia'nın bürosuna gitmişti ve bulmacayı reçetelerinin birine yazmıştı. Büyük harflerin yazıldığı okunması zor el yazısı, akli dengesi ile ilgili iyi olmayan göstergeler veriyordu. "Üstünde ne yazıyor?" diye sordu kapıcı sabırsızlıkla.

"Ben hiç bilmek bile istemiyorum." yasmin iki elleriyle kulaklarını kapattı ve uzaklaştı. Fakat Caspar kâğıdı açtı ve sonra gizemli metni sesli okudu:

FINISHED FILES ARE THE RESULT
OF YEARS OF SCIENTIFIC STUDY COMBINED
WITH THE EXPERIENCE OF YEARS

“Ne?”

Schadeck sadece için için inlerken Bachmann'ın sesi gerginlikten titriyordu.

"Peki ne demek oluyor bu şimdi?”

Caspar başını kaldırdı, elinin tersiyle göz kenarından bir kirpiğini çekip çıkardı ve derin nefes aldı. “Hiçbir fikrim yok,” dedi yalan söylemeden ve bulmacayı tuttuğu elini sarkıttı.

“Ama, sorabileceğimiz biri var.”

Saat 02.07

Villaya sonradan inşa edilmiş asansör bir hasta yatağını taşıyabilecek kadar genişti, böylece hepsi içine sığabildi. Caspar birlikte kalmaları için ısrar etmişti. Vahşi doğada da havyanlar, avcılarına net bir saldırı alanı tanımamak için hareketli bir sürü oluştururlardı. En azından anonim gruptan kimse dikkat çekici bir özelliğiyle göze batmadığı sürece.

Caspar tekerlekli sandalyenin krom jant tellerini inceledi ve Sophia’yı ortalarında korumadıklarında, yırtıcı hayvanın ilk önce kime saldıracağını biliyordu.

“Burası nereye gidiyor?” diye sordu Caspar ve ikinin önünde eksi yazan bakır düğmenin yanındaki tabelayı işaret etti.

“İkinci bodrum katına,” diye cevap verdi Bachmann. "RaBfeld’in laboratuvarına. Bruck’un oraya saklanmış olması muhtemel."

"Neden?” diye sordu Caspar ve dörde bastı. “En alt kata gitmek için ek anahtara ihtiyaç var. O da sadece RaBfeld’de. Görüyor musunuz?” Asansörün kapıları kapanırken, Bachmann en aşağıdaki asansör düğmesine bastı ancak düğme hemen yanıp söndü.

“Ne yukarı ne de aşağı gitmek istiyorum,” diye somurtuyordu Yasmin, asansör alışıldık ağır kanlılığıyla hareket etmeye başlarken. “Daha biraz önce siz, en iyisi kütüphanede kalmak demiştiniz."

Caspar iç çekti.

“Hayır, sadece artık ayrılmamamız gerekir dedim.” Şansına diğerleri ona karşı gelmiyordu. Kapıcı, Sybille ile olan felaketten sonra artık tek başına karara vermek zorunda kalmadığı için mutlu olduğundan, Tom ise olası bir tuzakta pasif oturmaktansa hareket etmeyi tercih ettiğinden onun dediklerine uyuyordu.

“Büyük ihtimalle haklısınız Yasmin. Ama yanlış kararlar hakkındaki şiiri biliyor musunuz?” diye sordu hemşireye.

Kadın kâkülünü gözlerinin önünden üfleyerek çekti ve ona soru işaretleriyle baktı. “Bilmem gerekir mi?”

“Şiir şöyle:

Evet mi?

Hayır mı?

Evet mi?

Hayır mı?

Evet mi?

Hayır mı?

Evet mi?”

Ufak bir ara verdi ve sonra bitirdi:

“Çok geç.”

Yasmin sanki kendisine tükürmüş gibi baktı ona.

“Bununla demek istediğim şu: Kütüphanede hiçbir şey yapmadan bekleyip bu sırada sadece, Sophia'nın nasıl gittikçe kendi içinde kaybolduğunu izlerken, Ruh Kırıcı hiçbir engel olmadan hastenede dolaşıp silahlanabilir. Burada sadece bıçak, uyuşturucu maddeler ve neşterlerden bahsetmiyorum. Bizi bitirmek için Molotof kokteyli yapabileceği yakıcı klor temizleyiciler, formaldehit dolu fıçılar ve başka tıbbi alkollerden bahsediyorum. Ne yaparız o zaman? O zaman bizim ve Ruh Kırıcının arasındaki yirmi santim kalınlığındaki ahşap kapı da bir işe yaramaz. Sonra her tarafı kapalı bu klinikte dumanın içinde deli gibi sağa sola kaçışırız.”

Üçüncü kattan geçiyorlardı.

“Bruck'un çok farklı hedefleri de olabilir. Ama korkarım ki bizim aksimize Ruh Kırıcının bir planı var. O yüzden sadece iki seçeneğimiz kalıyor: Ya ne olduğunu çözeceğiz ya da en kısa zamanda kütüphaneden daha güvenli bir yer bulacağız. “

“Örneğin nöroradyoloji,” diye öneride bulunmuştu Bachmann, yola çıkmalarından az önce. MR odası ateşe dayanaklı kapılar ve kendine ait havalandırma sistemiyle donatılmıştı.

“Tamam, tamam, tamam ya,” diye sinirle cevap verdi Yasmin. “Tamam anladım. Ama yine de...”

Asansör sallanarak durdu ve kapılar açıldığında hemşire itirazlarını bıraktı.

Dördüncü kat.

Zemin katın aksine hareket sensörleri burada kusursuz çalışıyordu. Gruptan ilk kişi asansörden çıktığında, koridor aydınlatması hemen devreye girdi. “Tamam o zaman, konuştuğumuz gibi,” dedi Caspar. “Onu hızlıca alıp sonra hemen aşağıya ineceğiz.”

“Kahretsin," diye sövdü, iki adım önden giden Schadeck.

"Ne oldu?” diye sordu Bachmann ama sonra Caspar ile aynı anda gördü.

Kapı.

“...olamaz!"

Creta Kaminsky’nin oda kapısı sonuna kadar açıktı.

Saat 02.10

“Ölmüş mü?”

“Bilmem ki."

Beyaza boyanmış çatı eğrisi koridor ışığını yansıtıp hareketsiz yatan şahsa mumsu bir yüz rengi veriyordu.

Yaşlı kadın korunmuş bir azize gibi yatağının ortasında yatıyordu ve Caspar durduğu yerin açısından, bedeninin üzerindeki örtünün hareket edip etmediğini göremiyordu. Odasının içine bir adım daha attı ve kendine neden fısıldadıklarını sordu. Ruh Kırıcı ona bir şey yaptıysa kadının özel yaşamı hakkında endişe etmelerine gerek yoktu. İşte. Orada bir şey mi vardı? İnce, neredeyse saydam burun kanatları mı titremişti?

“Bence, o...” Yasmin o kadar sessiz konuşuyordu ki Caspar son sözü duyamadı. Ama buna gerek de yoktu. Kendi gözleriyle görmüştü. Şüphe yoktu.

Greta Kaminsky gözlerini açtı.

“Burada neler oluyor?” diye sordu ve gece lambasını yaktı. Sesi sakindi ve yorgunluktan takati kalmamış gibi geliyordu, gecenin ya-

rısında personelin bir kısmını ve hasta arkadaşlardan birini yatağında gördüğü için şaşırdıysa bile bunu çok iyi saklayabiliyordu.

"Bir şey oldu," diye cevap verdi Caspar ve şimdiye kadar uyuyarak atlattığı çılgınlığı ona nasıl açıklayacağını düşündü. "Hemen üstünüze bir şey giyin, sizi derhal götürmemiz lazım."

"Kim demiş?"

"Bunu size açıklayacağım..."

"Hadi oradan genç adam," diye böldü onu. "Sizi severim Caspar. Televizyonumu tamir ettiniz ama sırf bu yüzden gecenin ikisinde peşinizden kliniğin içinde dolaşamam. Hele de yanımızda bir sürü yabancıyla birlikte." Torna soğuk bir bakış attı.

"Pardon, peki siz kimsiniz bayım?"

"Tom Schadeck, ben ilk yardımcıyım ve dün akşam bir kazazedeyi buraya taşıdım. Ruh Kırıcıyı."

"Kimi dediniz?"

Schadeck bir adım yana geçti ve Yasmin, üzerindeki çökmüş şahsa bir göz atabilsin diye tekerlekli sandalyeyi Greta'nın yatağına doğru itti.

"Yüce Tanrım!" Greta iki elini de ağzına bastırdı.

"Bu bir şaka değil, değil mi? Bu korku terapimin bir parçası öyle değil mi?"

"Maalesef hayır." Caspar ona Jonathan Bruck'un nasıl odasından kaçtığını ve Sophia'yı küvette bulduktan sonra nasıl duvarı indirdiklerini açıkladı.

Ona RaBfeld, Linus, Sybille ve Bay Ed'in ortadan kayboluşundan bahsetti, hatta son olarak ölüm uykusu teorilerini özetlemeyi bile başardı.

"Ve siz beni bunca süre boyunca yukarıda yalnız mı bıraktınız?" Greta yaşına göre atik bir şekilde yataktan atladı ve kemikli ayaklarını, üstünde pembe püsküllleri olan terliklere soktu.

“Siz buraya kilitlenmiştiniz,” dedi Caspar ve aynı anda kapının neden açık olduğunu sordu kendine. Ruh Kırıcı kapıyı açma çabasında bulunduysa neden Greta’nın canını bağışlamıştı. Cevap beklediğinden daha hızlı geldi.

“Hayır, öyle değildi. Ben hiç yanına uğramadım,” diye itiraf etti Yasmin sessizce.

“Ne?” diye bağırdı Bachmann ve Caspar aynı anda.

“O zaman çok korkmuştum. Yani, bana böyle sitemkâr bakmaya senin özellikle hiç hakkın yok.” Çenesini Bachmann’ın olduğu yöne uzattı. “Sen de biraz önce bir hata yaptın.”

Şimdi sesi söylenen küçük bir kız gibiydi. “Unusun odasındaydım ve birden biri duvara vurmaya başladı.” Koyu pencereyi işaret etti. “Hem de dışarıdan! Balkonda biri vardı."

“Bunu da bize ancak şimdi mi söylüyorsun?” diye sordu Caspar.

"Ölümüne korktum. Sonra hiç Greta'ya bakmaya bile cesaret edemedim ve hemen tekrar asansörle aşağıya indim.”

Kütüphanede kalmak istemesine şaşırmamak gerekti.

“Dinle, şimdi kavgalarla daha fazla zaman kaybetmememiz lazım," diye ikisini yatıştırmaya çalışıyordu Schadeck, bunu yapacak son kişi olmasına rağmen, büyük ihtimalle “Yazzie’sini” korumak istiyordu.

Greta üstüne ipek bir sabahlık aldı ve iki elini de yuvarlak kalçaların koydu. “İyi tamam, burada güvende kilitli olduğumu düşünüyordunuz. Peki neden şimdi beni almaya geldiniz?”

Caspar ona Sophia’da ve Sybille’nin torbasında bulduğu iki not kâğıdını uzattı.

"yardımınıza ihtiyacımız var."

Greta komodine ayaklarını sürüyerek yürüdü ve okuma gözlüğünün yıpranmış saplarını kulaklarının arkasında yerleştirdi. “İsim yalan söylese de gerçek budur?”

“Evet. Bunu Sophia'da bulduk. Bulmacanın çözümüyle onu ölüm uykusundan belki uyandırabileceğimizi düşünüyoruz.”

“Zavallıcağız,” diye inledi Greta, Sophia’ya bakarak, sonra üzüntüyle başını salladı.

‘7ani aslında yaşlı bir bulmacacı teyzeyim. Ama bunu pas geçmem gerekiyor.”

Schadeck ellerini birbirine vurdu. “Güzel o zaman, saçmalıklarla uğraşırken yine yirmi dakika kaybettik. Hadi nihayet bodruma saklanalım, o gelmeden önce...”

“Ama bu eski," diye böldü onu Greta. İkinci kâğıt parçasını, tren istasyonunda veda etmek için kullanılan bir mendil gibi salladı.

“Öyle mi?”

“Büyük yeğenimin söyleceği gibi, çoçuk oyuncağı. Hatta eski bulmaca kitaplarımın birinde vardı bu.”

“Anlamı ne peki?”

FINISHED FILES ARE THE RESULT
OF yEARS OF SCIENTIFIC STUDy COMBINED WITH
THE EXPERIENCE OF yEARS

Caspar metni ezberlemişti, o kadar çok okumuştu çünkü.

'Tani, neredeyse hiç İngilizce anlamıyorum ama bunu çözmek için gerekli de değil zaten.”

“Ne gerekli peki?” diye sordu Bachmann.

“F harfini saymanız lazım."

“F harfini mi?”

“Evet, harfi. Metinde kaç defa geçiyor?”

"Üç defa!" dedi sıkılarak, Greta’nın elinden kâğıdı alıp tekrar okuyan Schadeck.

FINISHED FILES ARE THE RESULT
OF YEARS OF SCIENTIFIC STUDY COMBINED
WITH THE EXPERIENCE OF YEARS

Kâğıdı önce Bachmann, sonra da Caspar’a uzattı.

“Ben dört sayıyorum,” dedi o da ve kâğıdı Greta’ya geri verdi, Yasmin ona reddedici bir el hareketi yaptıktan sonra.

"Ve böylece ilk yüzde onun içerisindesiniz. Çünkü bu bir zekâ testi. Genel kitle...” tekrar gözlüğünün kenarından Torna doğru aşağılayıcı bir bakış attı “...yani normal ölümlüler üç sayar. Bazıları, siz, Caspar gibi dört sayar. Ama aslında sayı altıdır.”

“Altı mı? Saçmalık, nerede bunlar o zaman?” diye güldü Torn.

Kâğıdı ona, bu sefer yüzünde bir zafer ifadesiyle geri uzattı.

“Sizden önce de. birçok kişinin gözden kaçırdığı gibi ‘of’ kelimesinde.”

Caspar, Schadeck'in omzunun arkasından baktı. Gerçekten de birden bütün F harfleri gözünde meşaleler gibi parlıyordu.

FINISHED FILES ARE THE RESULT
OF YEARS OF SCIENTIFIC STUDY COMBINED
WITH THE EXPERIENCE OF YEARS

“Gerçek mi bu?” diye fısıldadı Tom.

“Evet, beynimiz hep resimlerle düşünür. Ve of kelimesine uygun bir resim bulamadığı için, harf onca zaman gözümüzün ucunda olsa bile, atlayabiliyoruz.”

Caspar şaşkınlık içinde başını salladı ve bir an için, acaba Greta’nın bulmacadan mı yoksa kendi hatıralarından mı bahsettiğini düşündü.

"Altı F mi?” Tom galiba hâlâ inanamıyordu ve tekrar saymaya başladı. "Tamam da, peki bu bize şimdi ne ifade ediyor?”

“Neyse, millet, ben de sadece üç saydım ama istisna da olsa, bu sorunun cevabını biliyorum.”

Bachmann tulumunun yan cebinden kalın kapıcı anahtarlığını çıkardı ve çok sayıda plastik etiketin üzerini okudu. “Buyurun,” dedi sonunda ve onlara yeşil bir plaket uzattı.

“Bu Altı F odasının anahtarı.”

"Altı F mi?” diye sordu Yasmin inanmayarak. “Bunu daha önce hiç duymamıştım. Bizde sadece dört kat var. Ne bu şimdi?”

“Bu benim ve RaBfeld'in arasında bir espiri. Altı F *Six feet* anlamında. İnanması zor ama RaBfeld'in de espiri anlayışı vardı: Yerin altında altı fersah. Bodrum katında.” Sonra Bachmann, hâlâ kimsenin bir şey anlamadığını fark edince ekledi: “Bu, patolojinin anahtarı.”

Saat 02.16

Patoloji bölümü onları artık faal olmayan bir mezbahanın rahatlığıyla karşıladı. RaBfeld burada sadece birkaç defa öğrencileriyle araştırma nesnelerine otopsi uygulamıştı. Yine de Caspar’a ronjurlar, beyin spatulaları, ekartörler ve neşterler patolojik inceleme bölümünün

duvarlarına da işlemiş gibi geldi. “Odanın yaralanmış ruhu,” diye bir gün bir popüler bilim dergisinde okuduğu bir alıntı geldi aklına. Demek ki aklında bu kalmıştı, gerçek kimliğiyle ilgili yararlı ipuçları yerine, Feng Shui hakkında gereksiz bilgiler. Caspar içinin ezildiğini hissetti. Anne ve babasının hangi sokakta oturduğunu bilmeyen ama herhangi bir sebeple ezbere negatif enerji hakkında sunum yapabilen bir anaokulu çocuğu gibiydi. Travmatik olayların sadece yaşayanların psikolojisinde değil, etraflarındaki ölü maddelerde de iz bıraktığını savunan insanlar hakkında mesela. Aynen bir hastanenin acili ya da olay yerine adım attığınızda olduğu gibi hissedilen, kötülüğün görünmez parmak izi gibi. Gizembilimcilerin aura, gerçekçilerin de atmosfer olarak adlandırdığı bir şey üreten ve izleyicinin hassasiyetine göre, sıkıntı, tüylerin ürpermesi ya da korkuya sebep olabilen bir iz.

Bodrum kattakilerin çoğu şu an hepsini birden hissediyordu.

Kayıtsız ve boş bakışları değişmemesine rağmen, Sophia'nın bile kesik kesik nefes alışı hızlandı.

“Yani, öldüğümde bile burada yatmak istemiyorum,” diye fısıldadı Yasmin ve tekerlekli sandalyeyi hemen otopsi masasının baş ucundaki lavabonun yanına bıraktı. Acil durum ışığının yarı karanlığında gri taş zemini, beyaz fayanslı duvarları ve ortadaki alüminyum kaplamalı çalışma adasıyla havlu biçimindeki salonu biraz hayal gücüyle fütürist ve sıra dışı birinin mutfağına benzetmek mümkündü. Aradaki tek fark davlumbazın aslında bir halojen lamba olması ve kromlu buzdolabı bölmelerinin gıdalar için değil, ceset parçaları için kullanılmasıydt.

Bachmann bombeli tavan aydınlatmasını açtı, bu da atmosferin uğursuzluğunu arttırdı.

“Biz burada ne arıyoruz peki?” diye sordu Schadeck.

“Başka bir ipucu daha.

Caspar zeminde kan lekeleri aradı. Ancak yan taraftaki radyolojiden farklı olarak Ruh Kırıcı burada iz bırakmamıştı. “Özel bir psikoloji kliniği olarak neden böyle bir morga ihtiyaç duyuyorsunuz ki?” diye bilmek istedi Schadeck.

“Sanırım yönetmelik gereğince böyle. Her hastanenin eğer hastalarından biri vefat ederse diye hazırlıklı olması gerekiyor." Bachmann düşünceli düşünceli kel başını kaşıyordu.

“Ama bu daha önce hiç gerçekleşmedi.”

Bugüne kadar, diye düşündü Caspar.

“Hem de dokuz morg soğutucusu birden. Lanet olsun burada o kadar oda bile yok.” Tom inanamayarak anlına vurdu.

“RaBfeld virtopsi alanında uzmanlaştı,” dedi Bachmann ve Schadeck'in bu yabancı kökenli kelimeyle ne yapacağını bilemediğine sevindi.

“Bir cesedi kesebilmek için ya mahkeme kararı ya da akrabaların rızası gerekir,” diye açıkladı. “Ama çoğu kişi akrabalarının görüntüsünün bozulmasını istemez. Bu yüzden artık daha sıklıkla ölüleri teknolojik yöntemlerle tarama kullanılıyor. Maalesef bir cesedin tamamen taranması çok fazla saat, hatta bazen bütün gece sürer. Normal tomografi cihazları bu kadar uzun bir süre için programlı değil bile. Ayrıca gürültü nedeniyle de böyle incelemeleri dışarıda yapmak tercih ediliyor ve RaBfeld virtopsi ile güzel bir ek gelir elde edilebileceğini erkenden anladı. Bazen bütün soğutucular dolu oluyor.”

Baammm.

Caspar irkildi ve arkasında Greta Kaminsky’nin dolaplardan birini açmaya çalıştığı duvara döndü.

“Lanet olsun, ne yapıyorsunuz siz orada?” diye sordu, anlaşılan aynı şekilde ödü kopan ilk yardımcı.

“Ne sandın sen, yavrum?”

Greta duvardaki dolaptan boş bir metal sehpa çıkardı.

“Hepiniz burada boş durup sanki bir katedraldeymişiz gibi sessiz konuşuyorsunuz. Ölülere karşı saygıdan olduğunu hiç sanmıyorum. Aslında hepiniz korkuyorsunuz. Ama Ruh Kırıcı bize bir ipucu daha bıraktıysa eğer, onu da herhalde bu şeylerin içine koymuştur.”

Baammm. Sehpayı tekrar geri itti ve başka bir dolabı açtı.

İlk yardımcı gülmeye başladı.

“Korku terapisi gördüğünüzü söylememiş miydiniz siz?” Schadeck kaşlarını kaldırarak diğerlerine doğru döndü.

“O haplardan ben de istiyorum,” diye onayladı Bachmann. Yasmin gibi Caspar da elinde olmadan güldü. Garip bir havaya bürünmek üzere olduklarını hissetti. Tıpkı bir cenazeden sonra, önlerinde duran hüzün vadisini zorunluluktan hissedilen neşeyle aşmaya çalışmak için fıkralar anlatan akrabalar gibi.

Baammm.

“Bunda da yok,” Greta dokuz izolasyon kapısından üçüncüsünü kapattı. Grup tekrar irkildi ama bu sefer karşı duvardan gelen farklı bir ses yüzünden.

Hareketsizliğini ilk yenen Caspar oldu.

“Bu da ne?” diye sordu ve patolojinin ön duvarındaki, ilk başta bir buzluğu andıran, dört köşe plastik kutuyu işaret etti.

“Bir dondurucu daha,” diye açıkladı Bachmann.

“Onu görebiliyorum. Ben sesi kastediyorum?”

Caspar yavaşça otopsi adasından odanın diğer ucuna doğru gitti.

“Soğutma sıvısıdır,” dedi Bachmann sesine yatıştırıcı bir gülümseme eklemeye çalışarak. “Bir çim biçme makinesinin gargara yapışına benziyor, biliyorum. Ama bu şey oldukça eski. Bu kutu hurdaya çıkarıldı sanıyordum. RaBfeld onu artık kullanmıyor aslında.”

“Haa.”

Schadeck onu merakla takip etti.

“O zaman neden o şeyin kablosu prize takılı?”

Caspar iki elini de kapağın üzerine koydu. Kutu şapırlılı bir emme sesiyle açıldı ve soğukluk buharlı bir dumanla kenarlardan dışarı taştı. Refleksle elini ağzına götürdü fakat geç kaldı. Yakıcı koku beynine doğru bir kısa yol bulmuştu bile. Burnundan.

Caspar öksürdü ve gözleri yaşardı fakat tatlımsı ağır gazlardan dolayı değil katlanılması zor manzaradan.

"Ne var?” diye sordu ilk yardımcı arkasında burnundan konuşarak. Tom iki parmağıyla burnunu kapatarak bir adım yaklaştı.

"Bu da ne?” diye sordu ve bunu yaparken en az Caspar’ın kendini hissettiği kadar dehşete uğramış geliyordu sesi.

Kutunun iç aydınlatması bulunmadığından, kanı çekilmiş bedende hâlâ bütün uzuvların var olup olmadığını anlayamadı. Sadece bir şeyi net görebildi, Yasinin ve Bachmann da arkasına geçmeden önce: Biri köpeğin gözsüz kafatasının derisinin yarısını yüzmüştü.

Saat 02.18

“Bay Ed,” diye inledi Yasmin.

Caspar da aynısını düşünmüştü ama aynı zamanda da utanmıştı çünkü tahrip edilmiş yaratığın görüntüsü onu duygulandırmadı.

Belki de sadece bir sokak köpeğidir, belki de onu hiç tanımıyorum bile, diye vicdanını rahatlatmak istedi. Belki de çok daha kötüsünü beklediği için, bu kadar duygusuz tepki veriyordu.

Hayır, bu olamaz.

“Onu oradan çıkaralım mı?” diye sordu Bachmann kararsız.

Bunların hiçbiri anlamlı değil.

“Ruh Kırıcı patilerini kesmiş, değil mi?” yasmin gözlerini köpeğin kalıntılarından ayıramıyordu, mide bulandıran dumanlardan da etkilenmiyordu. Hatta kutuya o kadar çok eğildi ki Caspar yerini ona vermek zorunda kaldı ve bundan çaktırmadan memnun da oldu. "Evet, derisi sağ kulağının üzerinden sıyrılmış ve Bay Ed'in artık patileri yok. Tanrım, hangi hasta sapık böyle bir şey yapar?”

"RaBfeld,” dedi Bachmann ve hemşireyi dehşete düşürerek kepçe şeklinde bir kemik çıkardı dolaptan.

“Buraya baksanıza.”

Yasmin ve Tom kapıcıya inanmayarak baktılar.

“Bu, köpeğin kalçası. RaBfeld kendi bunu ayırdı ama bunda sapık bir şey yok. Çünkü..." Caspar başını salladı. Anlamaya başladı. Neden bu kadar sakin kalabildiğini. Bay Ed'in ölümüne neden üzülmediğini. Çünkü bu...

“...bu, Bay Ed değil. Dediğim gibi, RaBfeld burada ara sıra öğrencileriyle çalışırdı. Bu bir alıştırma objesi.” Bachmann kemiği dolaba geri attı ve kapağını kapattı.

“Biri köpeğe çarpmıştı ve bize veteriner tarafından bağışlandı.”

"Bunun doğru olduğuna nasıl emin olabiliyorsun peki?”

“Yasmin, şu kırmızı saçlarını bir gözlerinden çek ve daha düzgün bak. Bay Ed melez bir köpekti, bu bölmenin içindeki ise bir labrador. Burada böyle aşırı kokan da formalin maddesi. Hayvan içine yatırılmış ve tamamen kanı akıtılmış, bütün vücut sıvıları değiştirilmiş. Ruh Kırıcı bir hayvan tahnitçisi olsa bile bunu bu kadar kısa sürede asla yapamazdı.”

“Ama, ama...” diye kekeledi Yasmin. “Ama Ruh Kırıcı bize bununla ne demek istiyor?”

“Hiçbir şey. Anlamıyor musun sen, o bizi...”

"... öldürmek istiyor.” dedi Greta odanın diğer ucundan. Ve başta hiç onun sesi gibi gelmiyordu, çünkü fısıldayan şimdi oydu.

Herkes ona doğru döndü. Kimse bir soru sormadı. Buna gerek bile yoktu çünkü. Açılmış dokuzuncu soğutucu, yaşlı kadının onlar tahnit cesediyle zaman kaybederlerken neler yaptığını kanıtlıyordu.

“Bu o... Demek istediğim, bu o mu?” diye sordu Greta. Aşağıyı gösterdi ve artık hiç korkmuyor gibi durmuyordu. Birden derin kırışıklıklar alnını kapladı ve acımasız ışıkta hafif yeşil parlamaya başladı. Caspar, Greta kusacak diye korktu. Sonra ona doğru bir adım attığında endişeleri düzeldi. Büyük ihtimalle dayanırdı ama kendinden artık o kadar da emin değildi. Midesinin aslında boş içeriğinin, şimdiden yemek borusuna kadar ulaştığı geri dönüş yolunu kapatmak için yutkundu. Sonra tekrar daha yakından baktı. En alt buzdolabı rafından çıkan kafaya.

Evet, bu oydu.

RaBfeld hayattayken de yakışıklı bir adam değildi. Ama ölüm onu bir canavara çevirmişti.

Saat 02.20

Hâlâ ölüyor gibi duruyordu. Sanki sırf onlar gelip buzdolabını açarak son saniyelerine şahit olsunlar diye beklemişti onları. Başı arkaya doğru eğilmişti, sanki gökyüzündeki bir uçağı başıyla takip eden ama yerinden kıpırdamayan bir çocuk gibi.

RaBfeld çığlık atıyordu. Ama içinden ucu morarmış bir dilin düşmek üzere olduğu ağzıyla değil. Daha önce hiç bu kadar yuvalarından çıkmamış olan, sonuna kadar açık ölü gözleriyle bağırıyordu.

Ses çıkarmadan bağırıyordu ama yine de o kadar sesliydi ki Caspar etrafındaki heyecanlı sesleri duyamıyordu. Kendi düşüncelerini anlamakta bile zorluk çekiyordu.

Yanak bölgesi şiş, cildi morarmaya başlamış ve boynunda koyu izler... Ruh Kırıcı onu hemen öldürmüş olmalıydı. Ölü lekeleri normalde ilk önce, ölümden sonra kanın en hızlı toplandığı yerlerde görülürdü. Yüzde değil, sırtta ya da kalçada, yani şu an RaBfeld'in, büyük ihtimalle Bruck'un odasındaki sesleri duyduğunda aceleyle üstüne geçirmiş olduğu sabahlığı tarafından örtülü olan vücut parçalarında. Caspar parmaklarıyla dikkatlice başhekimin gözlerini kapattı. Acıma duygusundan kaynaklı değil de aslında ölü katılığının ilk belirtilerini incelemek istediği için.

Bunu nereden biliyorum? Ölüm lekelerinin otuz dakika içerisinde ama ölüm katılığının ilk belirtilerinin bir saat ya da iki saat sonra ilk gözde ortaya çıktığını nereden biliyorum?

Kendine bir cevap veremedi. Tam Yasmin'in sinirle bir malzeme dolabına tekme attığı ve Bachmann'ın şaşkın ellerini başının arkasına koyduğu saniyede bir şeyi üzülerek anladı. İçinde bir yanı, etrafında bu korkunun yaşanmasına seviniyordu. Çünkü bu onu oyalıyordu. Bu olaylar ne kadar dehşet verici olursa olsun, çok daha ürkütücü bir canavarla uğraşmak zorunda kalmıyordu. Kendisiyle.

Yakında tekrar geleceğim ve her şey iyi olacak, canım. Her şey eskisi gibi olacak. Endişelenme sen, tatlım, tamam mı? Bir hata yaptım ama seni buradan çıkaracağım ve sonra...

Midesinden sesler geliyordu ve kendine bunun mide bulantısı mı yoksa öfkeyle söz alan, gerçek benliğinin ruhları mı olduğunu sordu.

"Müsaade eder misiniz?" dedi yanında Bachmann ve bu soruyu ilk kez sormuyormuş gibiydi.

Caspar kenara çekildi. Tekrar etrafında konuşulanlara konsantre olmaya çalıştı. Ama bunu başaramadı. RaBfeld'in cesedine bakıyordu ve düşünceleri gittikçe karıştı.

Belki de sadece bir elçiyim!' Bedeninin içinde ölümcül bir yük taşıyan ve ortaya çıkmak için doğru fırsatı kollayan bir Truva atı?

Onu ne hikmetse karın içine gömülü bu psikoloji kliniğinin kapılarına sürükleyen, hafıza kaybının açıklanamayan sebebi ve Ruh Kırıcının yüzünü rüyalarında çok defa gördüğü gerçeği, birden ona, travma geçirmiş olan beyninin düşüncelerini kızına götüren sürekli kullanılmayan raylara yönlendirdiği için çözemediği üç bilinmezli bir denklemin iki parametresi gibi geldi.

Ben ne yaptım?

"O boğulmuş," diye teşhis koydu Schadeck.

Caspar sesini sanki kalın bir duvarın ardından duyuyordu. Başıyla onayladı. İlk yardımcı haklıydı. Şiş yüzü, çürüme gazlarından kaynaklı olamazdı, bunun için RaBfeld çok iyi soğutulmuş bir ortamdaydı. Her şey Ruh Kırıcı, profesörü bu hava geçirmez soğutucuya ittiğinde baygın olduğuna işaret ediyordu.

Caspar tekrar ölü katılığını incelemek istediğinde tıngırdama başladı. Arkasında. Bir tuzağa düştüklerinden emin çok yavaş bir şekilde arkasını döndü. Biraz önceki ses avcılarının, boğazındaki yaralanmaya eşlik eden sulu nefesi gibiydi. Ama Tanrıya şükür, arkasındaki gizlice arkasına yanaşan Jonathan Bruck değil de o sırada tekerleki sandalyesinde yerinden fırlayan Sophia'ydı.

"Kahretsin," diye inledi Yasmin ve bir adım geri attı.

"Ne oluyor ona?" diye sordu, Sophia'nın yanına gidip ağzının kenarındaki tükürüğü silerek, herkesten çok kendine hâkim olduğunu kanıtlayan Greta.

"Büyük ihtimalle sadece nefes borusuna bir şey kaçmıştır," diye yalan söyledi Caspar ve bilerek, açıklayamadığı bir sebepten dolayı ezbere bildiği tıp sözlüğünün tanımını gizledi:

Ölüm hırıltısı. Hasta yutkunma refleksini kontrol edememeye başladığında, ölüm sürecini başlatan solunumla ilgili sesler için daha çok hastane personeli tarafından kullanılan konuşma dilindeki ifade biçimidir. Ortalama elli yedi saat sürer ve genelde o kadar rahatsız edicidir ki bu hastalar diğer hastaların rahatı için çoğunlukla tek kişilik odada tecrit edilirler.

Ben doktor olmalıyım herhalde, diye düşündü yine ve bu düşüncenin neden tüylerini ürpertecek kadar rahatsız edici olduğuna şaşırdı.

Bunda kötü ne olabilirdi ki?

Bu, bütün bildiklerini açıklardı ve aynı zamanda da büyük ihtimalle çalışma masasında bir hasta raporu kaydederken kullandığı, ses kayıt cihazını hatırlamasını da açıklardı. Demek ki bu yüzden "katatonik felç", "bitkisel hayat" ve "locked in sendromu" gibi terimler aklından geçiyordu Sophia'nın yanından acıyla ayrılması gerektiğinde.

Bunda kötü ne olabilirdi ki?

"Sanırım bize bir şey söylemek istiyor," diye açıkladı Caspar ve bunu sadece iddia mı ettiğinden yoksa kendini düşünce akımından kurtarmak için mi söylediğinden emin olamadı. Schadeck ve Bachmann hâlâ morg dolabının önünde RaBfeld'in cesedinin yanında beklerken o, tekerlekli sandalyenin yanına gelmişti bile. Dönüp onlara çok kısa bir bakış attı. Kapıcı o sırada iğrenmiş bir yüz ifadesiyle ve alnında ter damlalarıyla Tom sırtının altında bir şey arayabilsin diye başhekimin cesedini kaldırmaya çalışıyordu.

Bir not kâğıdı daha.

Tekrar önüne döndü fakat şimdi gördüğü de insanı aynı derece sarsan bir görüntüydü. Sophia'nın ağzı kurbağa larvası gibi açılıp kapanıyordu ve dudaklarının önünde bir tükürük balonu genişliyordu. Sonra dili öne doğru fırladı ve narin kozayı patlattı.

"Toporrrrrr," diye mırıldandı gözlerini bayarak ve R harfini neredeyse Greta gibi yuvarladı.

"Zavallı yavrum," diye fısıldadı Greta ve gözleri birden yaşla doldu. "Zavallı, ah zavallı yavrum."

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Caspar boğuk bir sesle ve arkasını dönmeden.

"Bir bulmaca mı?"

"Evet."

"Hayır!" diye cevap verdi Tom. "Ellerinde bir şey yok, ne pijamasının ne de sabahlığının cepleri var. Üstünde de bir şey yok."

"Anladım." Caspar iki adım geriye gitti, bakışı hâlâ Sophia'nın dilinin içinde kontrolsüzce oradan oraya çarpan, açık dudaklarına takılıydı. Ama, kendinden iğrendiği halde, bu soruyu sormak zorunda kaldı:

"Ağzının içine de baktınız mı?"

Saat 02.22

Bu ürkütücü görevin kime verileceği konusunda önce tereddüt ettiler. Sonunda karton kutunun birinden bir çift ameliyat eldiveni çıkarıp, ellerine geçirip uyuşuk parmaklarla katılaşmış çene kemiklerini ayıran Caspar oldu. Sonra her şey çok hızlı gelişti. İki kere katlanmış kâğıt, kilisede verilen ayin ekmeği gibi gayet görünür bir şekilde dilin

üzerinde yatıyordu. Caspar onu kaldırdığında kâğıdı tükürükten gri bir ip takip etti.

Caspar kâğıdı aynalı halojen lambasının parlak ışığının altına, otopsi masasının üzerine koydu. Lateksle örtülü ve salyayla kaplı parmak uçlarına baktığında, hâlâ ayakkabı giymediğini fark etti. İlginç bir şekilde soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordu, bütün vücudu çıplak ayaklarının altındaki taş fayansların soğukluğuna gelmiş olmalıydı.

“Üstünde ne yazıyor?” diye sordu Greta ve ona moral vererek gülümsedi. Kâğıdı bulanın ona ilk bakma şerefine nail olduğunu düşünüyordu belli ki. Ruh Kırıcı yine bir ilaç reçetesi defterinden kopardığı bir kâğıt üzerine yazmıştı. “Bir girişten içeri girip üç tanesinden tekrar çıkılır.”

“Ne?”

Caspar tekrar okudu.

“Anlamıyorum."

“Ben de daha önce hiç duymadım...”

“İyi, geri çekiliyoruz ama hadi...” Schadeck ellerini birbirine şak diye vurdu ve çıkışı gösterdi.

“Ben biliyorum...” diye lafa başlamak istedi Greta ama Tom onu kabaca böldü.

"Cevabı mı biliyorsunuz?”

“Hayır, henüz değil ama ben, sürekli bölüp durmazsanız eğer, belki bulabileceğim." Greta çenesini talepkâr bir şekilde öne uzattı:

“Lafımı bitirebilir miyim yani?”

"Lütfen, çok vaktimiz var ya.”

Greta kendisiyle alay eden ilk yardımcıya acıyarak gülümsedi ve yine tekrar doğrudan Caspar’a yöneldi.

“Tatlım, bu bulmacanın türünü biliyorum. Ve bunu bir çözdük mü gerisi daha kolay gelir. Burada mesela bir mecaz sorusu söz konusu.”

“Ne demek bu peki?..”

"...bu bulmacadaki kelimelerin birden fazla anlama sahip oldukları anlamına geliyor demek,” diye cevapladı Schadeck'in yüzüne bile bakmadan.

“Sadece önemli olanları tespit etmek gerekiyor.”

Bachmann öksürdü ve bir adım öne geldi. "Bunu tam anlayamadım, Bayan Kaminsky.”

“O zaman bir örnekle açıklayayım. Benim bildiğim tek mecazi bulmaca şu: ‘İnsan bu şeyi sadece hemen atmak için alır.’”

Caspar, Greta durmadan modern bulmaca bilimine girişi anlatırken arka planda Tom'un, “Bu şimdi gerçek olamaz, değil mi?” diye söylendiğini duydu.

“‘Atma’ teriminin birçok anlamı olabilir. Önce tabii ilk akla gelen çöp, özellikle de 'satın alma' kelimesiyle aynı bağlamda. Ama bu şekilde asla sonucu bulamazsınız.”

“Neden ki çöp poşeti gayet uyuyor?” diye sordu Yasmin.

“Hayır, hem de hiç! Çöp poşeti önce içine bir şey koymak için alınır. Hemen tekrar atmak için değil.”

“Anlıyorum. Prezervatif ve peçete de değil o zaman. O halde çözüm ne?” diye sordu Caspar.

Greta muzipçe gülümsedi.

“Burada mecaz olan ‘bir yere’, değil atmak’tır. Sadece atılmak için yapılan hangi eşyalar var?”

“Bir frizbi mi?”

"Tam isabet. Ya da bir hentbol topu. Gördüğünüz üzere birden fazla çözüm var. Bunların hepsini 'hemen atmak için' alırız."

"Bunu kimden öğrendiniz?" Tom, Caspar'ı kenara itti ve Greta'nın hemen dibinde o kadar diklendi ki onu daha fazla görmezden gelemedi.

"Size ne bundan?"

"Sizi tanımıyorum hanımefendi. Sadece o istedi diye bizimle birliktesiniz." Schadeck birden işaret parmağıyla onu işaret ettiğinde Caspar'ın göz kapakları farkında olmadan titredi. Kısa bir an için yine avuç içlerindeki kanca şeklindeki yara izlerini görebildi.

"Geçmişini hatırlayamadığını iddia eden ve tam da Ruh Kırıcı, cinayetlerine ara vermişken hastaneye yatırılan Bay Blackout. Şimdi de burada durup anonimle ortak olup arka arkaya bulmacalar çözüyorsunuz."

"Sizin çok kaba ve utanmaz olduğunuzu düşünüyorum," dedi. Greta başını sallayarak.

"Ve bence, hayatımız söz konusu olduğu için hepimiz bir açıklamayı hak ediyoruz. Şimdi kimden duydunuz bu bulmacayı?"

"Sayın Profesör RaBfeld'ten duydum."

"Elbette, ben de olsam şimdi onu seçerdim. Şu an söylediklerinizi onaylayabilmek için müsait olmaması ne kadar da manidar."

Bachmann boğazını temizledi ve alışılmışın dışında şiddetli bir tavırla tartışmaya müdahale etti.

"Sakin olun, Tom. Bayan Kaminsky uzun yıllardır hastanemizin hastalarından. Sözlerinden şüphelenmek için hiçbir sebep yok. Ben ona inanıyorum."

"Öyle mi?" Schadeck'in şah damarı göründü.

"Evet. RaBfeld, Ruh Kınanın ilk kurbanlannı Westend Hastahanesi'nde inceledi. O yüzden büyük olasılıkla bulmacalarla da ilgilenmiştir. Belki de birlikte bir çözüm bile bulmuşlardır ama maalesef çok geç kalındı."

“Tabii, tabii belki de dışarıdaki hıçkırığı olan adamın tekidir ve sadece insan öldürünce bunu durdurabiliyordur. Canınız cehenneme.”

Tom, topluluğun geri kalanı ona karşı bir olduğundan en azından kendi tarafına bir müttefik çekmek için Yasmin'in kolunu tuttu. Fakat o da yaklaşma çabasını geri çevirdi ve Greta'ya yöneldi.

"Diğer bulmacayı da çözebilir misiniz? RaBfeld'inkini kastediyorum.” Caspar’ın kapatmış olduğu ve içinde cesedi barındıran dolaba kısa bir bakış attı.

“Tabii ki. Çözdüm bile.”

“Gerçekten mi?” Yasmin'in gözleri büyüdü.

“Elbette.” diye çoşkuya kapıldı Greta. “Dediğim gibi, bir tane mecazi soruyu çözdükten sonra, diğerleri de artık o kadar zor gelmiyor.”

Caspar otopsi masasına gitti ve tekrar eline RaBfeld’in ağzından çıkardıkları kâğıdı aldı. “Bir girişten içeri girip üç tanesinden tekrar çıkılır,” diye sesli okudu.

“Belki bir labirent ya da bir tilki yuvası,” diye önerdi Bachmann.

“Aman Tanrım.” Schadeck başparmağı ve işaret parmağıyla bir silah taklidi yapıp alnına götürdü.

“İmkânsız,” diye cevap verdi Greta. “Nasıl üç çıkıştan aynı anda çıkacaksınız?”

“O zaman ne peki?” Caspar da giderek sabırsızlanıyordu. Sabahın iki buçuğuna az kalmıştı, dışarıda kliniğin temel duvarlarını bir kar fırtınası sallıyordu ve içeride de kurbanlarını ya komaya sokarak işkence edip öldüren ya da kaçıran bir psikopat tarafından başlatılan daha kötü bir fırtına esiyordu. Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, patolojide bir bulmaca çözme seansının kesinlikle hiç sırası değildi.

“Çok basit.” Greta beklentili bakışlarla etrafındakilere baktı, sadece Tom ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“Bir tişört.”

“Bir tişört mü?”

“Evet, bunu kendiniz de çözebilirdiniz, değil mi?”

Caspar sözleri duydu ve anladığında, birden şimdiye kadar kan dolaşımındaki adrenalin akımı dikkatini dağıttığı için hissetmediği soğukluk hissini fark etmeye başladı.

Elbette. Aşağıdan girip kafa ve kollarla üç delikten tekrar çıkıyorsun.

“Neyiniz var sizin?” diye sordu, aniden etrafında sessizlik olduğunda ve özellikle de Torn tarafından kuşku dolu göz hapsine alındığında.

Caspar etrafına baktı ve diğerlerini izledi, üst bedenlerine baktı, Greta ve Yasmin’in bluzlarına, Schadeck'in boğazlı kazağına, Bachmann’ın tulumuna ve sonra, tişört giyen tek kişinin kendisi olduğunu canı sıkılarak anladı.

Saat 02.26

“Soyun.”

“Delirdin sen herhalde."

“Çok ciddiyim, lanet olası tişörtünü çıkar. Derhal.”

“Şimdi tamamen çıldırdınız herhalde,” diye Caspar'ın yardımına geldi Bachmann ama Schadeck onu rahat bırakmadı.

“Bunların hepsinin tesadüf olduğuna mu inanıyorsunuz gerçekten? Bu psikopatın bildiği bir şey var kesin! Belki de Ruh Kırıcıyla ortaklar?”

Yasmin üşüyerek kollarını üst bedenine sardı ama kimse onu önemsemedi.

“Bruck neden bulmacalarıyla şüpheyi özellikle ortağına atsın o zaman?” diye öfkeyle sordu Greta ve metal masanın üzerindeki bulmaca kâğıdına işaret etti.

“Ayrıca bu sizin de onlarla olduğunuzu gösterir çünkü siz de...” Kapıcı yumruğun gözüne doğru geldiğini görünce ani bir refleksle bir adım geri attı ama saldırı ona yönelik değildi.

Caspar da yumruğun geldiğini gördü ve bilinçaltı yine acil durum düğmesine basmamış olsaydı kendisini belki savurabilirdi de. Ani bir dönme yapabilseydi Tom ttişörtünü yakasından tutup aşağı doğru yırtmayı başaramayacaktı. Ucuz pamuk liflerinin nasıl pes ettiğini duydu. Lifli gıcırdama sesi çelişkili bir şekilde kulağındaki tiz sesle uyum sağlıyordu. Hatıra treni geri dönüyordu ve burnunu yoğun dumanla dolduruyordu.

“Kahretsin, bu da ne böyle?” diye dehşetle sorduğunu duydu Schadeck’in arkaya doğru devrilip boşluğa düşmeden önce. Sonra dili uyuştu, ilk yardımcının biraz önce göğsünde bulduğu yanık izlerinin nasıl oluştuğunu açıklayamıyordu. Caspar’ın gücü, ona doğru gelen hatıra treninin dışında hiçbir şeye konsantre olmaya yetmiyordu.

Yankı Sesleri

"Başlayabiliriz. O artık hazır."

Yine çatışma masasında oturuyordu ve ses sisteminden yine kadının sesi geliyordu. "Her şeyi hazırladık, Doktor Haberland."

Ses kayıt cihazını kenara koydu.

Haberland mı? Bu benim ismim mi acaba?

Çeçmişe dair üç boyutlu hatırasında tutsak bir halde yavaşça ayağa kalktı ve duvarda tıp diplomaları asılı bürosundan geçip beyaz döşemeli bir kapıyı açtı.

Sonra hatıra filminin yönetmeni ileri sardı, artık sadece hızlandırılmış kesitler görüyordu: yorgun bir gülümsemeyle diş tellerini ortaya çıkaran küçük kız. Hasta sedyesine uykulu düşen sarı lüleli kafası. Sonra titreme. Şeytan çıkarma ayinindeki gibi onu tutan güçlü ellerin altında sedyeye geri yatırılmaya çalışılan, narin çocuk bedeninin spastik titreyişi. Kendi elleri.

Caspar bir tokat sesi duydu ve yüzünde bir şey yanmaya başladı fakat sadece gözlerini kırptı ve sonra karanlık oldu. Hatıra treni bir tünelden geçiyordu ya da gecenin bir yarısında ıssız bir alanda bulunuyordu, belki de bir ormanda çünkü bir müddet boyunca hiçbir şey göremedi. Sonra bir an öyle şiddetli sallandı ki sanki tren raylardan fırladı.

Bedeni iyice sarsıldı, tekrar tokat sesi geldi, bu sefer bir saniyede tamamen farklı bir ortamda buldu kendini, burası da ona, onu birkaç saat önce Linus'un uyandırdığı rüyayı hatırlattı.

Artık bir trende değil de bir arabada oturuyordu. Kendi arabasında. Dışarıda arabasının ön camına yoğun bir yağmur yağıyordu. Hızlı, aşırı hızlı. Yanından geçen ağaçlardan çok çok daha hızlı.

Neden böyle kötü bir havada bu hızla gidiyorum?

Silecekleri çalıştırdı ama en hızlı ayarda bile camda bir sis perdesi kalıyordu.

Ağlıyorum! Ben neden ağlıyorum? Ve neden yola konsantre olmayıp... yanımdaki koltuğa uzanıyorum?

Dosyayı kaldırdı ve yaklaşık sayfaları yarısına kadar, fotoğrafların olduğu yere kadar çevirdi.

İki taneydi. İkisinden büyük olanı, Jonathan Bruck'unki yolcu koltuğuna, yarı dolu bir viski şişesinin yanına düştü.

Ama bunun bir önemi yoktu. Küçük vesikalık fotoğraf çok daha önemliydi. Neden kızımın fotoğrafını hasta dosyasından çıkarıp onu izliyorum? Neden yola, zaten yaşlardan kör olmuş gözlerimle göremediğim ve yağmurla kaplı şeride bakmıyorum?

Hava yastıklarının ikisi de patladı ve kemer gerici arkaya doğru gerildi. Ama birazdan arabanın göğsünden fırlayacak olan alevlere karşı, limuzininde kurulu olan güvenlik sistemleri acizdi. Bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ve kapıyı açmak için acıyla yana döndüğünde, kızının vesikalık fotoğrafını elinde buruşturdu ama... felç olmuştu. Ya da sıkışmıştı. Kahretsin, buraya sıkıştım. Buradan çıkamıyorum, uyanmak zorundayım....

Ben... zorundayım.

Saat 02.31

"... uyan!" Yine bir tokat sesi duydu, bu sefer daha sesli gelmişti, sonra sol yanağı yandı.

"Yeter, bu kadar sert olmayın," diye bir ses uyarıyordu üstünde diğerini.

"Sadece numara yapıyor," dedi Tom Schadeck.

Caspar gözlerini açtı ve aynı anda bir araba, uzak farlarıyla kafasını nişan alıyordu. Kollarını havaya fırlattı ve hemen iki güçlü el onu tuttu. Sonra gözleri kamaştı ve arabanın farları bir halojen lambaya dönüştü. Tekrar bayılmış olmalıydı ve onu otopsi masasına yatırmışlardı. Caspar öksürdü ve ağzına kan tadı geldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Bachmann endişeli bir halde. Köşeli kafasının yanında Schadeck'in genç yüzü süzülüyordu.

"Biraz önce neyi hatırladın?" diye sordu sert bir ses tonuyla.

"Bir kaza geçirdim," dedi Caspar.

"Evet, arkaya doğru yere düşüp başınızı vurdunuz," diye açıkladı kapıcı.

"Hayır, ondan bahsetmiyorum." Caspar hafifçe başını salladı ve şaşaklarında nabız gibi atan ağrı daha da güçlendi. Zorla dirseklerinin üzerine kalktı ve tekrar öksürdü. "Kaza uzun bir süre önce gerçekleşmiş olmalı."

"Tam olarak ne yaşandı?"

Şimdiye kadar Ruh Kırıcı hakkındaki bazı hatıra parçalarını gizli tuttuğu gibi, gerçeğin bir kısmını da saklasa mı diye düşündü.

“yağmurda yoldan çıktım,” dedi sonunda. "Aracım alev aldı ve ben de neredeyse yanıyordum. O yüzden bu yara izlerim var.”

"Bu kadar basit mi?”

Hayır bu kadar da basit değil, diye düşündü Caspar; Tom’un ona inanmadığını anlayabiliyordu.

“Bunların hepsi palavra.”

“Bunları neden uydursun ki?” diye bilmek istedi Sophia'nın tekerlekli sandalyesinin kolçaklarına yorgunluktan sıkıca tutunan Greta.

"Psikopat ve onun meşum bulmacalarıyla ne alakası olduğuna dair dikkati dağıtmak için.” Schadeck, Caspar'ı işaret parmağıyla tehdit ediyordu.

“Biraz garip değil mi ama? Son bulmacanın cevabı Caspar'ın tişörtünü işaret ediyor, onun da altında sanki göğsüyle mikrodalganın içinde yatmış gibi yara izleri çıkıyor.”

Greta gri başını kuvveti tükenmiş bir şekilde salladı. “Yanılıyor da olabilirim. Çünkü kazak da çözüme uyuyor. Siz de bir tane giyiyorsunuz.”

“Evet, ama benim yanık izlerim yok,” diye karşı çıktı Tom. "Ve göğsü sapıkça bir ayinde bu hale getirilmiş gibi görünmüyor mu? Bize de masum bir kaza diye yutturmak istiyor.”

“Masum değilim. Sarhoştum.”

Caspar bütün gücünü toplayıp dik oturdu, sonra bacaklarını masanın kenarından indirdi. "Öyle mi? Biraz önce benim şişeden bir yudumu reddetmedin mi? İçmiyorsun sanıyordum?” Schadeck dalga geçerek güldü.

“O zaman bir sebebim vardı.”

“Neymiş bu?”

Caspar ofladı.

“Ben tam emin değilim ama çoğu şey bir doktor olduğuma işaret ediyor. Küçük bir hastam vardı, bir kız çocuğu. Kızım olduğunu düşünüyorum. En azından benim yanımda tedavi oluyordu ve galiba ben de yanlış bir şey yaptım.”

“Bir doktor hatası mı? Kızınıza yanlış tedavi mi uyguladınız?”

“Bu mümkün. Öyle olduğunu düşünüyorum.”

Kızının spastik kramplarının acı veren görüntüsünü bastırmaya çalıştı ama bunun yerine suyun altında tutulmaya çalışılan bir topun sudan fırlaması gibi bir güçle Katja Adesi hatırası su yüzüne çıktı. Kızının ilkokul öğretmeni, ikinci kurban.

"En azından tedaviden sonra çaresizliğimi yarım şişe viskiyle boğdum, direksiyonun başına geçtim ve bir ağaca çarptım.”

Caspar yırtık tişörtünün altına başparmağıyla hemen göğsünün altından neredeyse göbek deliğine kadar uzanan en büyük izine dokundu. Kendine baktı. Yapay ışıkta, kılsız cildi, fay hattı çatlamış toprak yüzeyinden yukarı doğru çıkan pembe bir lav akımı gibi duruyordu.

Birden korkusu uçup gitmiş, yerini daha yoğun bir duyguya bırakmıştı: hüzün. İzlerinin asıl anlamlarını biliyordu. Onlar çok korkunç bir hata yaptığını ve sözünü asla tutamayacağını hatırlatan işaretlerdi.

Yakında tekrar geleceğim ve her şey iyi olacak canım. Her şey eskisi gibi olacak.

"Çok emin değilim... sanırım... ben...” diye taklit ediyordu Tom, Caspar’ın açıklama denemelerini. “Senin bunlarla hiçbir alakan yok, öyle mi? Peki, Ruh Kırıcı senin izlerini nereden biliyor o zaman?”

"Senin bu saçmalığını dinlemek zorunda değilim.” Caspar masadan fırlayıp sinirle yumruklarını sıktı. "Özellikle de sen mi bana suç atmaya çalışıyorsun? RaBfeld kaybolduğunda sen neredeydin

bakalım? Kim ikinci bulmacayı torbadan çıkardı? Hıı?" Şimdi Tom'un aşağılayıcı ses tonunu taklit ediyordu.

"Görüyor musun, oyunu tersine de çevirebilirim."

"Kavga etmeyi keser misiniz artık," diye araya girdi Greta ve gerçekten de Schadeck biraz sakinleşti. "İyi, varsayalım ki bunun arkasında sen yoksun, o zaman bu bulmacanın anlamı ne?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Ama benim var galiba."

"Senin mi?"

Herkes şaşkın bir şekilde hiç beklenmeden söze karışan Yasinine doğru döndü.

"Neymiş o?"

"Yani, ben..."

Boğazını temizledi tedirginlikle, sonra da yine yüzüğünü çevirmeye başladı.

"...yani, biraz önce Sophia ile şöminenin önünde otururken de bunu düşündüm."

"Neyi?" En yakınında duran Schadeck, şefkatle alnından kırmızı saçlarını çekti.

"Ateşi," diye cevap verdi. "Kendin söylemiştin zaten, yangından korunmak için aslında duvarın indirilmiş olmaması gerektiğini falan."

"Evet, ee?"

"Bu aptal bulmacalarla Ruh Kırıcı bize belki bazı ipuçları veriyor. Bu kesin manyakça bir hazine avı oyunu gibi ve yanık izleri de sadece bir ipucu dahadır?"

"Acil bir çıkış için mi?" diye sordu Caspar kafasında soru işaretleriyle ona bakarken.

“Evet. Bence...” Yasmin yine duraksadı, sonra da nihayet planını ifade etmeye cesaret bulabildi. “Neden bir ateş yakmıyoruz? Yangın alarmı devreye girdiğinde duvar kesin kalkar?”

“Çok da kötü bir fikir değil," demek istedi Caspar ama Bachmann onu heyecanla bastırdı.

“Ya işe yaramazsa? Hayır, hayır, hayır. Bu çok tehlikeli. O kadar da iyi tanımıyorum sistemi, daha önce hiç çalıştırmamıştık.”

Schadeck de ellerini karşı çıkarak kaldırdı.

“O haklı. Plan tutmazsa burada içeride canlı canlı ızgara olacağız.”

“Belli de değil,” dedi Caspar ve biraz bekledi. Ancak bütün grubun dikkatini üstüne çektiğinde planını açıkladı.

Saat 02.36

Bu elbette bir hataydı. Prensiplerine göre asla bölünmemeleri gerekiyordu. Caspar önerdiğinde bile bunun ölümcül sonuçlar doğuracağını biliyordu.

Ama işe yarayacaksa, sadece bu şekilde yarayacaktı, başka hiçbir şekilde değil.

Zaten önerisine sıcak bakan tek kişi Greta olmuştu. Tomografi odasına giderken ona eşlik edecekti, buna hiç şüphe yoktu. Sophia'nın yanı sıra gruptaki en zayıf halka oydu. Vakti geldiğinde, kendini bile güvende tutmak için yeterince sorunu olacaktı. Kaçarken yanında yetmiş dokuz yaşında ve kalçasından rahatsız dul bir kadın hiçbir işine yaramayacaktı. Sonunda itirazlara rağmen ona eşlik edecek kişi Bachmann olmuştu. Diğerleri kısa ama alevli bir tartışmanın ardından, kendilerini kütüphaneye kilitlemek için topluca yukarı gitmişlerdi.

“Bu benim evliliğimden de büyük bir hata,” diye mırıldandı kapıcı, yine de ön odadaki gömme dolaplardan birinde buldukları plastik kabı elinden aldı: CLINIXCLEAN, ön tarafında sarı bir uyarı üçgeni ve onun içinde bir alev sembolü yapıştırılmış, amonyum klorürle güçlendirilmiş alkol bazlı bir temizlik maddesi.

“Ne ters gidebilir ki? Oranın ateşe dayanıklı kapıları ve kendine ait bir havalandırma sistemi var, değil mi?” Caspar sanki bir stüdyodaki ön odayla kayıt odasını birbirinden ayıran cama doğru başını salladı. “Tomografi odasını siz önerdiniz.”

“Evet, içinde saklanalım diye önerdim. Onu alevler içinde bırakmak için değil.”

Caspar ikinci bir kap daha aldı ve dolabı kapattı. Aslında aynı şüpheleri kendisinin de hissettiğini Bachmann’ın anlamamasını umduğu için sesinin olumlu çıkmasına çaba gösteriyordu.

“Şansımız varsa duman dedektörleri devreye girdiği an duvar tekrar iner ve diğerleri kütüphaneden dışarı parka kaçabilirler." Caspar acele çizilen planın sonuna kadar tasarlanmadığının farkındaydı.

Mesela, tekerlekli sandalyenin tekerlerinin kar yığınlarına saplanmadan Sophia'yı nasıl tepeden aşağı iteceklerine dair hiçbir fikri yoktu. Ama gruptaki diğerleri gibi o da artık sadece adım adım düşünebiliyordu. Önce onu bu klinik hapishanesinden çıkarmayı başarabilirse, aklına bir şeyin geleceğini umuyordu.

“En kötü durumda duvar kalacak,” diye devam etti Caspar. “Ama ateşi burada tomografi odasında yaktığımız için, yangına dayanıklı kapılar en azından bütün kliniği mahvetmemizi engelleyecektir.” Koridora giden kapının yanında, duvara asılı olan yangın söndürme tüpünü gösterdi.

“Çakmağınız var mı?”

“Kibrit.”

Bachmann tulumunun göğüs cebine vurdu.

"Tamam, o zaman hadi...” Caspar duraksadı ve odanın tavanına doğru yukarı baktı.

“Ne oldu?” diye sordu Bachmann.

"Bunu duymuyor musunuz?”

“Neyi?”

“Bu sesi?”

Bachmann önce başını hayır diye sallamak istedi ama elindeki kapla birden donakaldı. Gümbürtülü hışırtı kliniğin birinci bodrum katında neredeyse duyulmacak kadar kısık sesliydi. Ama tıpkı bir sinemanın derin bas hoparlörlerinin çıkardığı alt algısal bas sesleri gibi hissedilebiliyordu. İlginç bir şekilde bu ürkütücü seslerin Caspar’ın son araba sürüşünü gösteren bir film sahnesi için iyi bir fon müziği oluşturabileceğini düşündü.

“Bir helikopter iniyormuş gibi geliyor ses.” Bachmann Caspar’ın umduğu şeyi ifade ediyordu. Nabzı hızlandı ve uzun bir süre sonra ilk defa bir nebze umut hissetti.

Belki de Linus yardım çağırdı? Bu mümkün olabilirdi. Elbette. Yasmin balkonda birinin olduğunu söylemişti ya.

Bachmann kaşlarını çattı, yangın söndürme tüpünün olduğu duvara gitti ve sağ kulağını duvara dayadı.

Doğru ya. Linus, Bruck’u takip etti. Duvar onu dışarıda bıraktı. Linus da kaçıp polise haber verdi.

Caspar'ın umudu gümbürtü sesi arttıkça daha da büyüdü. Fakat sonra kapıcının başını iki yana sallamasıyla umut kıvılcımı söndü.

"Bu sadece fırtına,” dedi üzülerek. “Dışarıdan kepenklere vuruyor. Yukarıda üçüncü katta biri metal bir çubukla sıkışmıştı. Büyük ihtimalle oradan rüzgâr esiyor ve hermetik şekilde kilitlenmiş villada bir alt basınç oluşturuyor.”

7\it basınç mı? Hermetik kilitleme mi?

Caspar gittikçe daha mı paranoyaklaştığına emin olamadı ama duyduklarına göre bunlar bir kapıcıya göre çok profesyonel açıklamalardı.

Diğer yandan da Bachmann herhangi genel bir hastane kapıcısıyla da kıyaslanamazdı çünkü RaBfeld'in sırdaşıydı ve üstüne üstlük kendini geliştirmek için belagat kitapları okuyordu, yine de. Zaten daha birkaç saat önce şüphesini uyandıran o olay da vardı. "Kar aracına ne oldu bu arada?" diye sordu ve camın önündeki bilgisayar çalışma masasından kalın bir kâğıt destesi aldı.

"Anlamadım?"

"Schadeck ve Bruck'u girişte devrilmiş ambulanstan alıp yukarı çıkardığınızda. Linus bana gösterdi. Biri benzin borusunu ayırmış."

"Gerçekten mi?"

Bachmann şaşırmış duruyordu ve Caspar bu konuyu açmış olduğu için kendine kızıyordu. Bu aptal sorularla ne elde edecekti? Bir itiraf mı bekliyordu: "Evet, kusura bakma, kimsenin kliniği terk etmesini istemiyordum mu"?

"Schadeck yapmış olmalı. Zaten ona pek güvenemiyorum."

"Evet," dedi Caspar sadece ve kolunun altında üç tıbbi alan kitabı daha aldı.

"Neyse, şu an bir önemi yok zaten."

Birlikte yan odaya geçtiler, inceleme odasının ön planında, bir bilimkurgu filminde başka bir dünyaya geçmek için kullanılan bir geçide benzeyen tomografi cihazı duruyordu.

Caspar cihazın yanında durdu ve yukarı baktı.

"Bu yanıp sönen alet düşündüğüm şey mi acaba?"

"Evet."

"O zaman tam burada yapmamız gerekir."

Caspar cihazın uzanma alanının üzerindeki iki havluyu çekti. Topaç gibi yaptı ve duman dedektörünün altında yere attı. Diğerlerini şömine odunu gibi üst üste dizmeden önce, kitapların birinden birçok sayfa kopardı.

“Üstüne dökün,” dedi, temizlik malzemesi kabının ağzını açıp ne yaptığına inanamıyormuş gibi bakan Bachmann’a.

“Bu cihazın birkaç milyona mal olduğunun farkındasınız ama, değil mi?"

Caspar hafifçe gülümsedi.

“Ne kadar üzülsem de başhekimin bize kızmasını beklemiyorsunuzdur?" Başını onaylayarak salladı. “O yüzden biz de onunla aynı kaderi paylaşmadan acele edin.” Alkol bazlı temizleyici neredeyse müstehcen bir şırıltıyla geçici kamp ateşi yerinin üzerine dökülüyordu. Sonra göğüs cebinden bir kutu kibrit çıkardı ve tam ilk kibriti yandaki şeridin üzerinden geçirecekti ki arkalarındaki bağlantı kapısı narin bir sesle kilidine oturdu.

“Tanrı aşkına?..”

Caspar arkasını camın önünden iki odanın arasından geçen koyu gölgeyi görebilmek için tam zamanında döndü. Sonra tomografi cihazı parlamaya ve aynı zamanda borunun karnından bir gürültü gelmeye başladı, sanki biri bir baltayla metal bir varile vuruyor gibiydi.

Bunların hepsi bir kalp atışının çeyrek saniyesinde yaşandı, tam Bachmann'ın korkudan yanan kibriti elinden düşürdüğü anda.

Saat 02.39

Aynı anda iki sivri alev odanın tavanına paralel bir şekilde sıçradı. Ama onlardan sadece biri gerçekti, diğerinin bir anlık korkudan

sonra, bölme camda bir yansıma olduğu ortaya çıktı. Önce Caspar ardındaki yüzü de bir görsel yanılma sandı. Fakat sonra yarı çıplak adam yumruğunu cama vurdu ve sinirden gözü dönmüş yüzü tanıdı. Hiçbir şüphe yoktu. Jonathan Bruck hâlâ yeşil hastane önlüğünü giyiyordu, yalnız önden baştan başa pas renkli lekelerle bezelenmişti ve kaymış boğaz bandajının altından da çok fazla kan akmış gibiydi.

Caspar terlemeye başladı, arkasını döndü ve ısı dalgasını önden hissetti.

“Buradan çıkmamız lazım!” diye açıkladı Bachmann'a söylediği apaçık ortada olsa da. O da Ruh Kırıcıyı görmüştü ve sırtı duvara dayalı dumanı yoğun alevlerden çıkışa doğru gidiyordu.

“Bunun bir anlamı yok,” diye bağırdı Caspar tomografi cihazının ara verdiği bir anda gereğinden fazla sesli.

Kanıt olarak bağlantı kapısının kolunu salladı. Beklediği gibi başarısız oldu. Otomatik kilit, ışından korunma sebeplerinden dolayı ancak incelemeden sonra açılıyordu ve Bruck tomografi cihazını daha yeni çalıştırmıştı. Hatta bir virtopsi programına ayarlanmışsa, saatler de sürebilirdi!

"Bizi buradan çıkar,” diye bağırdı Caspar ve o da çıplak ellerle oynatılamayan, büyük cama vurdu. Ama Bruck bunu hiç düşünmüyordu bile. Tutsaklarının zaten ölçülemeyen dehşetlerini artırmak istercesine eğildi ve sonra tekrar elinde uzun bir kâğıt makasıyla ortaya çıktı. Bruck dudaklarını kıpırdattı, anlaşılmayan bir şeyler söyledi, ve sonra...

Yüce Tanrım...

...ve makası sol avuç içine sapladı.

Ne yapmak istiyor, diye sordu kendine Caspar ve kanlı cevabı hemen aldı. Bruck cama tükürdü ve yarılmış elini düz yüzeye bastırdı. Caspar, Ruh Kırıcının eli yavaşça aşağı doğru kayıp ardında bir kan izi bırakırken parçalanmış etin camda bıraktığı tiz sesi duyabildiğini sandı.

Bize bir şey söylemek istiyor! Bu bir işaret. Boğazındaki bıçağın da bir işaret olduğu gibi. Duman burun mukozasını tahriş edip

burnunu akıtırken Caspar dehşete düşmüştü ama aynı zamanda büyülenmişti de. Caspar'ın yaşlı gözlerle Ruh Kırıcının camda onlar için tersten yazdıklarını okuması biraz zaman aldı. Önce bir yılan olduğunu düşündü, sonra bir SOS işareti, sonunda Bruck'un son sesli harf için kanı kalmamış olsa da en yakın olanı anladı: Sophi...

Elbette. Kaçık, işini bitirmek için, doktor hanımla kafayı bozmuştu. Bu yüzden de asıl hedefi onu yukarıda kütüphanede beklerken, Bruck'un onlara burada nöroradyolojide saldıracağını beklememişlerdi. Fakat şimdi onları mat etmişti. Kendi elleriyle hazırladıkları bir cehennemde tutsaklardı. Şimdi duvar kalksa bile, bu burada aşağıda hiçbir işlerine yaramayacaktı. Ateşi söndürmenin bir yolunu bulamazlarsa duman zehirlenmesinden öleceklerdi.

Ama *nasıl?* Lanet olası yangın söndürme tüpü dışarıdaydı.

Caspar bir alevlere bir de Ruh Kırıcıya bakıp duruyordu.

Ateşin *başka bir odaya sıçramasını oradan önlemek için, onu bilerek orada bırakmıştım.*

Ateşi yaktıktan sonra mahsur kalabilecekleri ihtimalini düşünememişti. Aynı şekilde o an patlayan ikinci temizlik bidonunu da unutmuştu.

Saat 02.43

Isı dalgası onu sert bir rüzgâr gibi geriye itti ve Caspar cildinin açıkta olan kısmındaki ayvacık tüylerinin nasıl eridiğini hissedebildiğini sandı. "Yardım et!" diye bağırdı pantolonunun sağ bacağı alev alan Bachmann. Caspar tişörtünün son parçalarını üstünden yırttı ve alevleri, kısa ama doğru hamlelerle söndürdü.

Peki ya şimdi?

Üstü kapıcının pantolonuna ancak yetmişti. Bu arada tavanın tahta panellerine kadar sıçrayan, ateş kümesine karşı ne yapacaklardı?

Caspar, belki duvarda başka bir yangın söndürme tüpü daha bulabilirim umuduyla çaresizce kendi etrafında döndü ve bu sırada gözleri tekrar, hâlâ kudurmuş gözlerle ve ağzında köpüklerle camdan bakan ve sanki: "Üzgünüm, ama maalesef arada siz de zarar görmek zorundasınız," demek istercesine neredeyse üzüntüden başını sallayan Bruck'u gördü. Caspar kendini kafesinde bir ateş yakıp var olan tek kaçış yolunu kapatan, bir akıl hastası tarafından izlenen ve hayvanat bahçesinde tutulan bir hayvan gibi hissetti. Dumandan daha az etkilenme umuduyla yere diz çöktü ve dehşetle yangının bez döşemeli bir ofis koltuğuna sıçradığını fark etti.

Bir saniye daha tereddüt etmeden, Caspar oturağın altındaki sıcak metal çubuğu yakaladı, sızlayan acıyı yok saydı ve yanan koltuğu doğrudan cama fırlattı. Şimdi cam biraz daha şiddetli titredi, hatta çatlama sesi geldi ve koltuğun değdiği noktada ince bir çatlak oluşturdu. Ama hâlâ kilitliydiler.

Caspar tekrar tekerlekli ayaklara uzanacaktı ama artık neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Duman kâbuslarındaki kazadakinden daha yoğundu ve iki eliyle birden gözlerini örtmek zorunda kaldı. Bir öksürük krizi onu sarstı ve ciğerinin içeriden parçalandığını hissettiğini sandığında bir hava akımı hissetti, böylece Bachmann'ın koltuğu bulup bu sefer başarıyla camdan fırlatmış olduğunu anladı.

Gözlerini kırpıştırdı ve kapıcının, parçalanmış camın geri kalanını nasıl botlarıyla kırdığını ve sonra kendini boğulan birinin son nefesiyle atıldığı gibi pencerenin kenarından hayat kurtaran yan odaya attığını gördü.

"Yangın söndürme tüpünü getir!" diye bağırdı Caspar. Arkasındaki ateş ocağı tekrar oksijen almıştı. Sadece tomografi cihazı şimdiye kadar alevlere maruz kalmamıştı ve bu yüzden monoton ve şiddetli bir sesle mıknatıs dalgalarını göndermeye devam edebiliyordu.

"Hey?" diye bağırdı Caspar ve bir yanıt alamayınca kendi kendini kurtarmaya karar verdi. Bu kaynar kazanda daha fazla kalamazdı, camların üzerinde atlayış canını kapıcınınkinden çok yakacak olsa da. Ne de olsa ayakları çıplaktı.

Bruck'un ayakları gibi.

Caspar iki eliyle camın çerçevesinin dikenli kenarından destek aldı. Avucundaki deriler camdan çizildi ve diğer odaya yan dönerek atlamak için bütün ağırlığını tamamen üstlerine verdiğinde çığlık attı. Yuvarlandı, bir metre aşağıya düştü ve ilki daha dinmemişken yeni bir ağrı dalgası üzerinden geçti çünkü düşerken omzuna spatula büyüklüğünde bir cam parçası girmişti.

Bunun yanı sıra bir cam parçası da gazoz kapağı gibi dönerek çıplak ayak topuğuna giriyordu ve ilk attığı adımda ayağının derinlerine kaçtı.

Caspar duvara doğru tökezlemeye devam etti, yangın söndürme tüpünü aldı ama ne kadar gücü kaldığını yanlış hesapladığı için tüpü neredeyse yere düşürecekti.

Ama nihayet çelik tüpü masanın üzerine çıkarıp kolu çekerek radyolojideki her bir alev sönene kadar farklı yerlerde yanan bütün noktalara beyaz köpüğü uzun uzun tutmayı başardı.

Yorgunlukla çalışma masasındaki isle kaplı geniş ekranlı monitöre yaslandı. Kendini bir sonraki saldırıya hazırladı. Çünkü buralarda bir yerde olmaları gerekiyordu. Bachmann'ın. Ve Bruck'un.

Tehlikelerin sadece en ufağının üstesinden geldiğinin farkındaydı. Birden kapıda tanıdık bir yüzün görünmesiyle birlikte biraz rahatladı.

"Tom?" diye sordu Caspar ve yangın söndürme tüpünü bir kenara bıraktı.

"İşe yaradı mı? Duvar kalktı mı?"

Schadeck başını sağa sola salladı ve içeri girdi. Muhtemelen yangın yeterince uzun sürmemişti. Ya da duman dedektörü sandıklarının aksine güvenlik sistemiyle bağlantılı değildi.

"Fakat o zaman neden buradasın? Bachmann mı seni çağırdı?"

“FHayır,” dedi Schadeck ve bir adım daha yaklaştı. Sonra bir silah çıkardı ve doğrudan Caspar’ın göğsüne ateş etti.

Bugün, saat 13.32 -
Korkudan yıllar, uzun yıllar sonra

Fırtına villayı, sanki binanın altından bir metro geçmişçesine şiddetli titretti. Profesör başını kaldırdı ama öğrencileri protokole, rüzgârın sesinden dikkatleri dağılamayacak kadar derin dalmışlardı. Hava kararmıştı ve bir masa lambası yakıp tam aralarına, masanın üzerine yerleştirmişti. Masanın diğer ucundan bakıldığında, iki öğrenci, bir sınava çalışıyor gibi duruyordu.

Patrick başını iki elinin arasına koyarken, Lydia kurşun kalemini metnin her bir satırının üzerinden gezdiriyordu. Okurken dudakları hareket ediyordu. Sağ yanında, arada sırada notlar aldığı bir not defteri vardı.

Profesör ayağa kalktı ve sırtını gerdi. Sancılı ağrıya rağmen, ortopedistinin tavsiyelerine uyuyordu ve omuzlarını her iki saatte bir hareket ettiriyordu. Ona göre doktor da aynen onu bara gitmeye ikna eden arkadaşı gibi, sadece boş önerilerde bulunuyordu.

Lydia yine not alıyordu, profesör de o not defterine daha yakından bakmaya karar verdi. İçlerinden bütün kitapların boşaltıldığı, boş rafların yanından geçti. Muhtemelen onları

bitpazarında ya da internette satmak için almışlardı. Sadece bir eser alıcı bulamamıştı ve bir vitrinin çatlamış camının arkasında tozlu tozlu duruyordu. Sırtı çizilmişti ve fare pisliğiyle kaplıydı, ama yine de kitap bu sabah sıra dışı misafirler için özellikle o şekilde konumlanmıştı.

Profesör yürümeye devam etti. Bir yandan, vitrinde yansıyan çukur yanaklı ve suçluluk duyan yüzünü görmek istemediği için, diğer yandan da tıp ansiklopedisinin tam olarak hangi cildinin olduğunu görmemek için.

Şimdiye kadar şömineye bakmaktan da kaçınmıştı. Ama şimdi gözü ezilmiş enjeksiyon iğnesine takıldı. Bir mikado çubuğu gibi yamuk bir televizyon anteni, kablo artıkları ve yırtılmış bir halıfleks parçasının arasında göze çarpıyordu.

Yapma!

Bir iç ses profesöre iğneyi olduğu yerde bırakmasını emretti. O kadar sesli bağırmasına gerek yoktu aslında. Zaten iğneyi çıkarıp iskambil kâğıtlarından yapılan bir kâğıt evi andıran psikolojisini çökertmeye hiç niyeti yoktu.

Yaklaştığında, öğrencilerini korkutmamak için sessizce öksürdü. Ama onlar çok uzakta, başka bir dünyadalardı.

"Telepatinin varlığının kanıtı," diye yazmıştı bir defasında Stephen King. "Yazar düşüncelerini okuyucunun aklına eker ve daha önce hiç adım atmadıkları kilometrelerce uzak yerleri görmelerine, hissetmelerine ve duyumsamalarına izin verir."

Peki ama ya bunlar kötü düşüncelerse?

Öğrencileri tarafından hâlâ fark edilmeyen profesör, kızın arkasına geçtiğinde, gölgesinin Lydia'nın defterine düşmesine izin vermedi. El yazısı genel cinsiyet klişelerini karşılıyordu: temiz, düzenli ve kıvrak.

“Caspar?” yazıyordu saman kâğıdının en üstünde. Altına protokolden öğrendiği bilgileri parantez içine alarak yazmıştı: (üotetor / B-*ir* ferz babası.? / t+akw.burg? / üotetor batası.?)

Bir sonraki sütun Ruh Kırıcı ile ilgiliydi. Lydia’nın üç soru işareti ve altını iki kere çizerek belirttiği son düşünceyi okuyunca profesör üzgün üzgün gülümsedi.

R.utb *Kırıc.ı* = JOkcatbaiA. B>ruc.te (üotetor, Mesletetaş, leeiA.cti.kci. saleatlam-a, gereteçe???)

Anlaşılan son soru tek başına ve kenarda ayrı bir yere yazılmaya değerdi ona göre:

¿^evteıcçe

Sopbia'ya işteekvci etnce iA.e? .sophlaVcuA. bil-cti-teleritA-l söylen«.esLiA,L ekcgelLekvceie kw.l? caspar batetei-kvda rvu.? caspar'iiA. terzi. baletei.tA.ota nu.?

Bir sonrakini, Lydia bazı kelimeleri dirseğiyle örttüğü için tam okuyamadı.

H-astarceye yatm-lrvca = Tesaditf? (TOiAA. rcasul ber şeyle baglaiA.ti.li.? ülger tenrbarvlarla rcası.1 bir bağlarctı-sı. var?) diye okuduğunu sandı. Son cümle ise net ve büyük harflerle yazılmıştı:

R.U.H- KIR-ICI'NIN İNTİKAMI?

Rüzgâr tekrar lekeli camlara vurdu ve Patrick ilk defa başını kaldırdı ama çok kısa süreliğine ve su şişesine uzanmak için. Psikiyatrik deneyin yöneticisinin artık yerinde değil de hemen arkasında durduğunu fark etmiyordu.

Oldukça etkileyici, diye düşündü profesör ve Lydia’nın notlarından uzaklaştı. Yanlış varsayımlara rağmen sonunda yine de doğru ve her şeyi açıklayan soruya varması oldukça

etkileyiciydi. Gözleri, sanki görünmez bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi şömineye değdi ve buradan bakınca, sanki asla bir daha sırlarını ortaya çıkarmasın diye, bilerek ağzı çöp ve inşaat artıklarıyla doldurulmuş gibi duruyordu.

Lydia dosyanın yüz doksan altıncı sayfasını çevirdiğinde kâğıdın sesi sanki biri parmaklarını çıtlatıyormuş gibi çıktı. Biraz daha yavaş okuyan Patrick de ona Caspar'ın hatıralarının hayal dünyasında, birkaç dakika geriden eşlik ediyordu.

Yankı Sesleri

196. sayfa vd.. Hasta Dosyası No. I3I07I/VL

Caspar üzüntüyü rüyasında canlı bir varlık gibi hissediyordu. Ruhuna saplanan çok sayıda keneyi andıran cisimlere benziyordu ve içinden sanki bütün mutluluğu emiyordu. Savunmasız ve yalnız bıraktığı on bir yaşındaki kızından her ne zaman özür dilemek için ağzını açsa, yaşama sevincini doya doya içmek ve nefes ve yemek borusunun mukozasına, keskin pençeleriyle, saplanmaya hazır, susamış ve acıkmış yeni bir kene ordusu daha ağzını dolduruyordu. Bir daha asla mutlu olamayacağını biliyordu. Bu hatadan sonra asla. Bu yüzden tekrar şişeyi ağzına dayadı ve neredeyse hiçbir şey görmemesine rağmen bir yudum daha aldı. Bu yağmurda. Ve köy yolu üzerinde, kendinden kaçmak için yaptığı bu hızla.

Bir şeyin ters gidebileceğini düşünmemişti. Tedavi yönteminde şimdiye kadar asla bir şey ters gitmemişti. Ve yine de oldu, hem de hayatındaki en önemli hastada.

Evrak çantasına uzandı, içinden bir fotoğraf çıkarıp öptü ve şişeyi tekrar kaldırdı.

7\man Tanrım, ben ne yaptım öyle?

Eliyle vesikalık fotoğrafı sıkıca kavradı ve cam sileceklerinin hızını bir kademe daha artırmak isterken eli boşa gitti... sonra ağacı gördü. Frene bastı, kollarıyla yüzünü örttü ve bağırdı: Ben ne yaptım?

Sonra birden aydınlık oldu. Elbette hâlâ uyuyordu, sadece uyuyan ve hasta insanların yaptığı gibi tedirgin nefes aldığını duydu fakat yine de uyanamıyordu. Etrafı değişmiş olsa da hâlâ bir kâbusun tutsağıydı. Artık kendisini arabasında görmüyordu, bunun yerine sert bir yatağın kenarında oturuyordu. Çıplak bacakları aşağı sallanıyordu ve üzerinde bir sayı olan plastik bir bileklik takıyordu.

“Siz hiçbir şey yapmadınız." dedi daha önce kâbuslarında hiç duymadığı ama ona yine de tanıdık gelen bir ses.

Ürkütücü bir yanı olsa da sesi kibardı.

Ya aşırı sigara içen ya da gırtlak hastası olan birinin sesiydi. Ya da her ikisi de.

“Hayır, buna ben sebep oldum."

“Yok, hayır," dedi ses, "siz olmadınız."

Şimdi Caspar, biraz önce odada olmayan bir kapının açıldığını gördü ve biraz uzun ve aşırı kilolu yapısına biraz önceki sesin uyabileceği bir adam içeri girdi.

Yüzünde koyu bir gölge vardı.

"Ama ben sebep olmadıysam, kim oldu?"

“Bu soru yanlış,” dedi ses ve gölge biraz daha aydınlandı..

"Çeçmişte muayenehanemde ne yaşandı?"

“Çok daha iyi. Bu soru çok daha iyi. Mektupta bu soruya cevap vermiştim."

Mektup mu?

"Hangi mektup? Ne demek istediğinizi anlamadım. Bir mektuptan haberim yok. Daha kızımın ismini bile hatırlayamıyorum."

"Hayır, hatırlayabiliyorsun," dedi Caspar'tn gözlerinde küçük bir an için birden korkunç tanıdık bir yüze dönüşen ses.

Jonathan Bruck'u tanıdığında çığlık attı.

Ve Ruh Kırıcı tekrar şekil değiştirdiğinde daha da sesli bağırmaya başladı.

Saat 02.58 - Korkudan kırk dakika önce

“Kimsin sen?”

Schadeck’in boğazındaki şiş damarlardan bakıcının ona bağırdığını görebiliyordu. Caspar ise sadece kulaklarında dağılmış bir baskı hissediyordu ve kendine geldiğinden beri sürekli dağınık bir çınlama duyuyordu. Terlediği halde üşüyordu.

“Bilmiyorum.”

Dili kurutulmuş erik gibiydi, neredeyse hareket edemiyordu ama bu şu an şüphesiz en ufak sorunuydu.

Ne oldu? Neredeyim ben?

Caspar kollarını ve bacaklarını kaldırmayı denedi fakat sadece birkaç milimetre kıpırdatabildi.

Beni bağlamışlar.

Otopsi masasına bağlandığı lastik ipleri salladı. Hemen sol dirseğinden omzuna, oradan da şakaklarına yansıyan şiddetli bir ağrı hissetti ve midesi bulandı. Başı tekrar buz gibi metal masaya çarptığında ağrı daha da dayanılmaz oldu.

Aman Tanrım, Tom eczanedeki uyuşturucu tabancayı alıp beni vurmuş ve patolojiye taşımış.

Caspar halojen lamba gözünü aldığından ve her an kusabileceğim düşündüğünden gözlerini yumdu. Korkudan. Ve bedenindeki zehir yüzünden.

"Bana ne yaptın?” Karga gibi çıkan sesinin anlaşılabilir olup olmadığına emin değildi. Çınlama da hareketlenmişti.

“Kendine gel, uyuşturucu madde sadece on dakika etkili. O da geçti zaten. O yüzden itiraf et hadi: Kimsin sen? Bu klinikte ne işin var?"

Schadeck'in bir yelpaze gibi elinde salladığı bir şeyden oluşan hava akımı Caspar’ın saçlarını terden ıslanmış alnından kaldırdı. İçinden bir kâğıt düştüğünde Caspar hasta dosyasını tanıdı. Kendi dosyasını.

“Bunu nereden mi aldım?” dedi Tom. “Kütüphanede duruyordu. Açık bir şekilde masanın üstünde. Arkadaşın Jonathan bizim için orada bırakmış.”

“O benim arkadaşım değil,” dedi Caspar ve neden kolunda bir iğne olduğunu sordu kendine. Aynı anda bu çınlamanın yan taraftaki odadan geldiğini fark etti. Tomografi cihazı. Virtopsi programı hâlâ çalışıyordu. Yangın pahalı makineye zarar vermemişti demek ki. Schadeck alaylı bir üslupla güldü.

“Korkarım ki inkâr etmenin artık bir anlamı yok.”

Caspar sis gibi gözlerini kaplayan mat örtüyü kaldırmak için gözlerini kırpıp durdu.

“Eee, şimdi hatırlıyor musun?”

Schadeck isle siyaha boyanmış bir zarfla alnına vurdu ve neredeyse kömür olmuş bir kâğıt çıkardı. Havada yine yanık kâğıt kokusu vardı.

“Bu el yazısını tanıyor musun?”

"N. ft. İÇLiA/Ç diye okudu Caspar ve başıyla onayladı. Kıvrak el yazısını tanıdığı için değil de birkaç dakika önce patolojide aklına gelen isminin baş harfini tanıdığı için: Haberland.

Raßfeld ve Sophia’nın ona, şimdi Tom’un yaptığı gibi koşullarda değil de sırayla vermek istedikleri ipuçlarından biriydi bu da herhalde. İlk yardımcı zarfı çevirdi ve gönderenin baş harfleri bir suçlama gibiydi:j.

Jonathan Bruck.

Caspar kendine mektubun içeriğinin nasıl olur da zarfından daha çok zarar gördüğünü sordu.

"Bence kankan kelime seçimine bayağı emek vermiş. Tabii, hâlâ okunabildiği kadarıyla." Schadeck yanıklardan dolayı okunamayan paragraf ve cümle parçalarının yerine dramatik molalar vererek teatral bir ses tonuna büründü.

"sevgili mesletetaşı-m...

... beiA-lm tespi.tleri.m-e göre slzluv bir SK.Ç.UiA.M.zi/U'V *O*l-**mfld uğt,** trajlle bir olay **ç-loA-leü...."**

Bu noktada bütün bir paragraf yırtılmıştı.

"...bu. yüzden teoiA,w.ştw.ğu.mi/tz pla^muza w.ymate zorw.kvolası.kvı.z. *6n,* iyisi daha Noel bayramuA-daiA. öı/voe Teutfelsberg Kllrv-lğl'ı^e gldliA-... ve..."

Schadeck kâğıdı hasta dosyasına geri koydu ve karton dosyayla Caspar'a, başını sağa fırlatan bir tokat attı. 'Sevgili meslektaşım?' mı? 'Planımız?' mı? Bunun anlamı ne, söylesene? Bunların senin dosyanda ne işi var?"

"Bilmiyorum."

"Yeter artık, bu oyunu kes Caspar ya da Bay N. H. ya da sana her nasıl hitap edeceksem."

Schadeck tekrar bir tokat attı. Bu sefer dosyanın sivri ucunu doğrudan Caspar'ın alnına geçirdi.

"Gerçek şu ki sen Ruh Kırıcıyı tanıyorsun. Sen onu daha önce gördün. Ve o seni buraya çağırdı, iş ortağı olarak."

"Hayır."

"İyi, tamam... o zaman başka türlü ..."

Tom sinirle tekerlekli malzeme masasına tekme attı ve birçok eşya şangır şungur yere düştü. Eğildi ve kaba dişli bir kemik testeresiyle tekrar ayağa kalktı.

"O zaman gerçeği senden başka türlü öğrenmem lazım."

Saat 03.01

Durumu hakkındaki en kötü şeyse itiraz etme kabiliyetinin olmamasıydı.

En azından bir noktada Schadeck tamamen haklıydı ve ona biraz önce ilk ve inkâr edilemeyecek bir kanıt sundu: Bruck'u tanıyordu. Ruh Kırıcıyı da en azından kızının ilkokul öğretmeni olan ikinci kurbanı olduğu kadar tanıyordu. Katja Adesi. İki kişiyi de daha önce gördüğünü biliyordu. Eski, sadece parça parça hatırlayabildiği, gerçek hayatında. Fakat gerçekten onları burada, bu psikiyatr kliniğinde Noel arifesinde bir araya getirecek olan bir plan varsa eğer, bu bir deli tarafından tasarlanmış olmalıydı. Büyük bir olasılıkla kendi tarafından.

Ben ne yaptım böyle?

Caspar önündeki mozaik taşlarını birer birer görüyordu ve kenarları ile gölgeleri sayesinde nasıl birbirlerine uyacaklarını tahmin edebiliyordu ama resmin tamamını yine de anlayamıyordu.

Her şey nasıl birbirine bağlıydı?

Yanlış tedavi, onu sonsuza dek işaretleyen araba kazası.

Ve zaten saatler önce köpeğiyle gizlice kliniğe girmek isterken, Bachmann onu neden çukurun içinde baygın bulmuştu?

"Diğerleri nerede?" diye sordu, biraz daha zaman kazanmak için.

Schadeck başının arkasına geçmişti, bu da dehşeti daha da artırıyordu çünkü anlaşılan çıldırmış olan ilk yardımcının onunla

ne yapmayı planladığını artık göremiyordu. Tıslama seslerine göre testere bıçağının üzerine dezenfektan sıkıyordu.

“Karılar için hiç endişe etme, onları kütüphaneye kilitledim.” Tekrar tısladı.

‘7a Bachmann?”

"Benimle dalga mı geçiyorsun? En son sen onunla birlikteydin ya."

Caspar'ın başı aniden geriye düştü, Schadeck saçlarını o kadar sert çekiyordu her an kafa derisinin yüzülebileceğinden korktu. Adamın öfkeden değişmiş yüzü sadece birkaç santim arkasında ters olarak süzülüyordu. Ağzından tükürük çıktı ve gözüne damlayacak gibi oldu.

“Tamam, bu kadar ısınma yeter. Artık şov başlayabilir.”

Islak parlayan testere bıçağı Caspar’ın görme alanına girdi. Yutkunmak zorunda kaldı ve âdemelmasının aşırı gerilmiş gırtlağını acıyla bastırdığını hissetti.

"Dur, hayır. Lütfen...” Caspar hayatı için yalvardı. Bağlı olduğu ipleri çekiştirdi, çıplak gövdesini gerdi ve hâlâ yapabildiği kadar yüksek sesle bağırdı.

“Bunlar boşuna,” dedi yüzünün üstündeki kafa. “Seni artık kurtarabilecek tek şey gerçeği anlatman.”

“Ama ben bir şey bilmiyorum ki.”

“Sana neden inanmadığımı biliyor musun?” Caspar şiddetle başını salladı ve yemek borusundan yukarı çıkmış olan mide asidini tekrar geri yuttu.

“Çünkü lanet olsun ki beni çok andırıyorsun.” Schadeck yara izli avuç izlerini gözünün önüne kaldırdı.

“Hani sana babamdan bahsetmiştim ya," dedi Torn. "Annemin patates püresini doğru tuzlamadığı o akşam... aklına bir de komik bir fikir geldi, ellerimi waffle makinasına, sıkıştırma fikri.”

Tom'un eli tekrar kayboldu.

"Annemin çenesini kırdıktan sonra bara gitmişti ve sendeleyerek geri döndüğünde annem yoktu. Hastaneye gitmişti fakat bu sefer erkek ve kız kardeşimi de götürmüştü. Babamla olan meseleyi sonsuza kadar halletmek için sadece ben kalmıştım geriye. Ama ben onu hafife almıştım. Bardaki içkilerin yarısını içmiş olduğu halde, hâlâ bir dövüş köpeği kadar güçlüydü."

Schadeck yine otopsi masasının kenarına geldi.

"Diğer çocuklarının nerede olduğunu bilmek istemişti. Elimi waffle makinasına sıkıştırmıştı ve dursun diye bağırıp yalvarmıştım ve kendimi kurtarmak istiyordum ama o sadece kahkaha attı. O gün ne öğrendim, biliyor musun?" Torn tehlikeli bir sessizlike sorup kendi cevap verdi "Kaba kuvvetle hiçbir yere varamazsın."

Kemik testeresini yandaki sehpanın üzerine geri fırlattı ve Caspar rahat bir nefes aldı.

"Ağrılar dayanılmazdı ama ben onları gammazlamadım. Babam ancak kendi midesi tatlı kokudan bulanınca beni bıraktı. Aptal sarhoş, gerçekten bilmediğimi düşündü. Hayatında bir defa olsun bir tıp ansiklopedisine bakmış olsaydı, gerçeği benden çok daha kolay öğrenebilirdi."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Caspar ve rahatlığı yerini daha da belirsiz bir korkuya bıraktı. Schadeck gülmeye devam etti.

"Sana göstereceğim. Doktor değil misin sen? Tiyopental sana ne ifade ediyor?"

"Bir barbitürat türevi," dedi Caspar düşünmesine bile gerek kalmadan.

Çok etkili, birkaç saniye içerisinde anestetik etki sağlar. Anestezide narkozun başlatılması için kullanılır.

"Doğru," diye onayladı Schadeck.

"yüksek dozlarda hipnotik etki gösterip seni başka bir gezegene gönderir. Az dozda krampları gevşetir, rahatlatır ve kontrol dışı konuşkan yapar. Bu yüzden gizli servisler tarafından sorgularda da çok kullanılır. Ne diyorsun? Klinik eczanesinin bu kadar dolu olması muhteşem değil mi?"

Schadeck, Caspar'ın koluna işaret etti.

"Ani hareketler yapma. Yoksa tiyopentalı damarına değil gözüne batırırım."

Saat 03.03

Modern efsanelerin dünyasında yanlış bilgiler sıralamasında hakikat iksiri efsanesi en baş sıralarda yer alır. Çoğu insan bir işkencecinin kurbanının iradesini kırabileceği bir kimyasal maddenin varlığına inanır. Bir kere kana karıştı mı, çok iyi korunan her türlü sırrı ortaya çıkarabilecek nitelikte bir ilaç. Fakat şu an Caspar'ın tutsak olduğu gerçeklik farklıydı. Çok daha kötüydü.

Çaresizdi.

Ona biraz önce enjekte edilen narkoz maddesi, en mahrem sırların saklandığı biyokimyasal halıyı kaldırıyordu çünkü. Her anestezi doktorunun tanıdığı bir fenomendi bu. Hastaları ameliyattan saniyeler önce onlara istemeyerek en büyük günahlarını anlattıklarında günah çıkaran papazlara dönerlerdi. Özellikle de kadınlar cinsel tutkularını aşırı derecede ifşa etmeye yatkın olurlardı. Yani tiyopental beyindeki kontrol merkezini zayıflatır. Ama sadece kasıtlı bastırılan düşünceleri çözer, ruhun derinlerinde kalıntıların altında kalanları değil.

"Hayır, dur bekle...” diye yalvardı Caspar, daha çok zaman kazanmak için. Soğuk bir şey içten sol kolunu felç ediyordu. Tom'un biraz önce iğnenin içindeki dozun ne kadarını damarlarına gönderdiğini göremiyordu ama yarım litre soğutma sıvısıymış gibi hissediyordu.

“Merak etme, nasıl iğne yapıldığını biliyorum, ilkini bu arada babama yapmıştım, sarhoşluğundan ayıldığında. Ama o daha yüksek bir dozdu, ne dediğimi anlıyorsundur?” Schadeck kahkaha atıyordu. “Ama şimdi sana gelelim. Bana neyi itiraf edeceksin?"

İlk yardımcının sözleri kulağına garip geliyordu, boş bir kilisenin içindeki gibi. Tomografi cihazının daha az gelen titreşimli gürültüsüyle birbirine karışıyordu. Sanki biri şimdiye kadar açıkta duran ses dalgalarını yutan kapıyı kapatmıştı.

“Benim... benim aklıma bir şey geldi,” diye yalan söyledi Caspar. Daha şimdi aklında olan düşünce yine bilincinin sisinde kayboldu. Narkoz maddesi kafa karıştırıcı etkisini gösteriyordu.

“Dinliyorum,” dedi Tom ve soğuk yayılmaya devam etti. Şimdi soğukluk ağı omzundan kalbine doğru uzanıyordu.

“Sen, biraz önce bir şey söyledin...” Caspar iradesinin dışında gülüyordu. Çok absürttü. Tom bir uzman değildi. İlk yardımcı kilosunu yanlış tahmin edip dozun birkaç mililitresini bile yanlış hesapladıysa eğer Caspar saniyeler sonra uyuyacaktı. Ama o zamana kadar narkoz maddesi korkusunu aldı. Bunun yerine birçok düşünce aynı anda aklına gelmeye başladı ve Caspar kontrolsüz konuşmasın diye ağzını tutmak için ne kadar güç sarf ettiğini hissetti.

“Sen ne dedin bu maddeye?” Kolundaki iğneye baktı ve birinin bilinci kapanmasın diye yüzüne soğuk su dökmesini istedi.

“Tiyopental?” diye Schadeck'in hemen yanında durmasına rağmen çok uzaktan sorduğunu duydu.

“Hayır, hayır...”

Gözlerini kırptı, sonra iki gözünü de açtı ve var gücüyle tekrar kapanmamaları için uğraştı.

Tabii ya. işte bu.

Başını olabildiğince ve baş döndürücü mide bulantısı izin verdiği kadarıyla kaldırdı. Boynunu ne kadar çok uzatırsa, aklındaki demir yolu makası devreye girdi ve hatıra treni önemli bir ara istasyona ulaşabildi.

“Hipnotik,” dedi Caspar, başını şiddetli aşağı yukarı salladığından boyun omurları çatırdadı.

“Bir hipnotik dedin. Çözüm bu işte, bırak beni.”

Saat 03.06

Basınç hafifledi ama soğukluk kaldı. Aynı zamanda Caspar kendini rahatsız bir şekilde uyuşturucunun etkisi altında hissetti. Kalbi bozuk bir CD gibi takılıyordu. Ara sıra normal atıyordu, sonra birçok duraksama ile ara vererek göğüs kafesinin altında düzensiz atmaya başlıyordu.

Canı acıyordu, çok acıyordu. Sancıyan ağrı, nefesini kesiyordu ama en azından sesi gittikçe sarhoş birininkine benzese de hâlâ konuşabiliyordu.

“Çözüm bu,” diye tekrarladı.

“Ne demek istiyorsun?” Caspar nihayet anlayana kadar Tom sorusunu iki defa sormak zorunda kaldı.

“Sophia’nın elindeki bulmaca kartı,” diye kekeledi.

“İsim yalan söylese de gerçek budur?”

“Evet.”

"Eee?"

“Bunun cevabı...” Caspar yutkundu. Gırtlağı yanıyordu ve dili hacmini ikiye katlamıştı sanki.

“Bunun cevabı ‘Hipnoz’.”

“Neden?”

“Kelime yunanca *Hypnos,* uyku tanrısından geliyor.”

Caspar, bozuk hatlı denizaşırı bir telefondan kendi kendini, üstelik uzunca bir gecikmeyle dinliyor gibi gerçek dışı bir hisse kapıldı. Ama yine de biraz önce tam bir cümle dile getirebildi.

"Lanet olsun, peki bu ne anlama geliyor?” diye sordu Schadeck.

Caspar nefes alıp verişine konsantre oldu ve nefes verirken üçe kadar sayıp sonra konuşmaya devam etti: “Eskiden bilim, hipnozun uykuya benzer bir durum olduğunu düşünüyordu. Bu yanlış. Tam tersine." Gözlerini tekrar kapattı ve kendi sesiyle uyumasını engellemek için daha sesli konuştu.

"Denek uyanık, sadece kontrollü bilinci sınırlandırılmış. Kurbanlarda da olduğu gibi. Sophia'da da olduğu gibi. Anlaşana: Ruh Kırıcı onları hipnotize etti. İsim yalan söylese de gerçek budur.”

“Saçmalık!” Schadeck kelimenin her bir hecesini vurgulayarak bağırdı ve bağırışları alüminyum soğutucularından geri yankılandı.

Caspar önce birini, sonra diğer gözünü açtı ve retinasından beynine doğrudan aydınlık bir ışın, saf bir baş ağrısı olarak sıçradı.

“Neden?” diye bağırdı. En azından sesini yükselttiğini sanıyordu. Ama buna emin değildi.

“Sana şimdi bunların hepsini açıklamaya takatim yok. Yok, hayır. Dinle beni.”

Otopsi masasına yöneldi. İğnenin saplı olduğu kolunu bir milim bile hareket ettiremedi çünkü Schadeck onu iki eliyle aşağı bastırıyordu.

"Bana, ayık olarak ihtiyacın var.”

"Neden?”

"Nopor,” diye öksürdü Caspar. Azıcık sarf ettiği kelimeler bile dumandan tahriş olmuş gırtlağını daha da yaraladı. İnanılmaz bir susuzluk hissediyordu ve bir yandan da içinden Schadeck’in artık uyuşturucunun geri kalanını da ona verip baş ağrılarının bitirmesini diliyordu. Ama buradan hayatta ayrılmak istiyorsa eğer pes etmemek zorundaydı.

“Sophia bize ipucunu kendi verdi,” diye devam etti ve Tom ile göz teması kurmaya çalıştı.

“Ruh Kırıcı kurbanlarını hipnozla ölüm uykusuna sokuyor. Kendi kendilerine çıkamayacakları, uyanma ile uykuya dalma arasındaki sonsuz işkenceli döngüye.”

“Hipnoz mu?” diye tekrarladı Schadeck inanamayarak.

"Evet.”

Dikkat dağıtma, şok, sürpriz, şüphe, afallama, dağılma.

Caspar bir deneğin, kendi eylem ve düşüncelerine dışarıdan müdahale edilebilir bir duruma getirilmesi için gereken tekli ya da toplu faktörleri biliyordu.

“Eh, yetti ama," diye bağırdı Schadeck. “Herkes bir insanın zorla hipnotize edilmesinin mümkün olmadığını bilir."

“Hayır!” diye itiraz etti Caspar durgun. Bir hata yapıp çenesini öne doğru uzattı. Ama hareketlerini artık kontrol edemediğinden, başının arkası yarım saniye sonra tekrar otopsi masasına çarptı. Bir parlak şimşek daha kapalı gözlerinden geçti ve kısa ve korkunç bir an için aslında hemen parçalamak istediği bir resmi aydınlattı. Sarı bukleleri olan ve ona başını sallayarak tedavi edilmek istemediğini anlatmaya çalışan küçük kıza dair bir anı.

7\h hayır. Ben bunu yaptım. Kızımı onun *iradesinin dışında...*

“Hollywood yalanları," diye Schadeck’in küfür ettiğini duydu. “Saldırganlara dönüşen ve emir üzerine bomba koyan masum vatandaşlar mı? Biri onlara 'mavi at nalı' dediği için intihar eden insanlar. Hayatını kurtarmak için bana başka ne anlatacaksın ha? Böyle bir şey yok!”

“Var,” dedi Caspar. "Sana kanıtlayabilirim. Beni çöz.”

“Hayal etmeye devam et.” Tom yine iğneye uzandı.

“Dur, dur, dur.” Caspar’ın aklındaki düşünce seli kritik bir sınırı aşmıştı. İletişim yeteneğini koruyan set yıkılmak üzereydi. Gerçekten de geleneksel tıp kimsenin iradesi dışında transa geçemeyeceğini varsayardı. Peki ama kurban hipnozun başladığından bihaberse? Peki ya iradesi şok, travma ya da uyuşturucu maddeyle direnemeyecek kadar kırıldıysa? Soğuk Savaş döneminde, askerî olarak kullanılabilecek beyin yıkamasıyla ilgili sarsıcı sonuçlara varan CIA projesinden bahsetmek istedi Schadeck'e. Kendine açıklayamadığı bir nedenden dolayı bu Enginar Projesi raporunu ezbere biliyordu:

Tansiyon ölçümü rolü yaparak denek rahatlamaya ikna edilebilir. Bir uyuşturucu vermek için bir kan testi yapılabilir. Deneğin küçük bir ışığı takip etmesini sağlamak için ya da sözlü telkinler verilirken flaş ışığına bakması için bir göz muayenesi kullanılabilir.

Caspar, Torna, vitamin iğneleri diye haberleri olmadan insan kobaylara verilen sodyum amitalden, sırf okunduğunda bile bilinçaltını etkileyen gizemli Alzner protokollerinden bahsetmek ve etik komisyonunun son raporundan alıntı yapmak istiyordu:

Ağır fiziksel acı ve psikolojik işkencenin ardından, özellikle de ağır ve travmatik şok durumlarının yaratılmasıyla ya da bilinci etkileyen uyuşturucuların verilmesiyle etkilenebilir insanları iradelerinin dışında da hipnoz transına geçirip bilinçlerine hükmetmek mümkündür.

Bunların hepsi ve çok daha fazlasını söylemek İstiyordu ama gücü tükenmişti. Ateşli bir yorgunluk ses tellerini de uyuşturuyordu ve bu yüzden artık sadece yarım yamalak cümleler kurabiliyordu.

"Sen de yapabilirsin...”

“Nasıl?”

“...bunu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Beni hipnoz edebilirsin."

Caspar yumruğunu sıktı ve bilerek cam kıymıklarından birini, derisinin daha da derinlerine bastırdı. Batan ağrı dikkatini dağıttı.

“Sadece koşullara bağlı. Baksana. Senin elindeyim. Ne kadar fazla zehir enjekte edersen beni o kadar kolay kırabilirsin.” Tekrar öksürdü, bu sefer tükürüğü nefes borusuna kaçtığı için.

“Ama haftalarca değil herhalde?” Schadeck öfkeyle masaya tekme attı. “Ve asla ilk kurbanda olduğu gibi öldürene kadar da değil. Yavaş yavaş doktor olmadığını düşünmeye başlıyorum. Yoksa her hatalı hipnozun eninde sonunda doğal bir uykuya geçtiğini bilirdin. Kurbanların hepsi kendi kendine uyanırdı ama asla ölmezdi.”

Hayır. Ben doktorum. Caspar artık bundan emindi. Hatıralar gittikçe daha hızlı dönüyordu. RaBfeld'in bürosunda olsalardı eğer bunu ona kanıtlayabildi. Orada psikiyatrların rehberi vardı, bütün meslektaşların iletişim bilgileri. Kendi kaydını önünde gördü: Doktor Niclas Haberland, nöropsikiyatri ve tıbbi derin hipnoz uzmanı.

“Haklısın,” diye yatıştırmaya çalıştı Tom'u ona daha fazla tiyopental vermesin diye.

"Normalde tıbbi hipnoz tehlikesizdir. En kötüsü bağlantının kopmasıdır...” Caspar terimleri ne kadar iyi tanıdığına şaşırdı, "... yani hipnoz eden kişi hastasıyla konuşamadığında ve hasta artık tepki vermediğinde. Bu konuda haklısın. O zaman sadece beklemek

gerekiyor. Herkes bir zaman sonra uyanır. Ama burada istenmeyen kazalardan bahsediyoruz. İhmalden kaynaklı hatalar, şov hipnozlarındaki yaralanmalar, seyirciler arasındaki bir kadının bir köpek gibi dört ayağı üzerinde sahneye gelmesi gerekirken orkestra çukuruna düşmesi gibi. Ama kimse bunun, birine bilerek zarar vermek için yapılmasının mümkün olup olmadığını araştırmadı. Anlamıyor musun?" Caspar şimdi sadece fısıldıyordu ve bunları biraz önce sesli ifade ettiğine emin değildi. Algı yeteneği neredeyse sıfırdı. Kendini artık kontrol edemiyordu, tam da hipnoz yöntemleri hakkında bilgi verirken paradoksal bir durum.

"Bir insanı bilerek sürekli bitkisel hayata sokmak için biri gerçekten bir hipnoz yöntemi geliştirdiyse eğer ve ölümcül yan etkileri de varsa bunu asla bilimsel makalelerden öğrenmeyeceğiz. Çünkü bu, insanlar üzerinde yasak bir deney olurdu. Ve korkarım ki şu an gerçekleşen de bizzat bu. Burada. Bu klinikte. Biz de bu deneyin katılımcılarıyız!"

Caspar son sözlerinden birinin etkisini tamamen yitirmiş olmadığını gördü. Tom ona düşünceli bir şekilde iki eli başının arkasında kararsız baktığında üstüne gitti: "Lütfen beni çöz. Lütfen. Sophia'yı ölüm uykusundan nasıl uyandırabileceğimi bildiğime inanıyorum."

Schadeck şüpheyle dudaklarını sıktı ve elini saçlarına götürdü. Nefes verdi ve sonra Caspar basıncın azaldığını hissetti. İğne artık kolunda değildi ve yan sehpadaki otopsi malzemelerinin yanında duruyordu.

"Bir yanlış hareket ve seni bitiririm." İlk yardımcı sabitleme bandını Caspar'ın sol elinden gevşetmek istediği sırada imkânsız olan gerçekleşti. Kliniğin bir yerinde telefon çalmaya başladı.

“Yok, hayır...”

Bir kez daha arkasını dönmeden, koşarak koridora koşan Schadeck'in arkasından bağırdı. *Bu bir tuzak,* diye uyarmak istedi onu ama sesi çıkmadı.

Caspar serbest kalan kolunun üzerine yaslandı ve titreyen parmaklarla bantları çözmeye çalıştı. Etrafındaki renkler değişmişti, sesler de aynı şekilde. Tomografi cihazı, hâlâ yan odada saykodelik bir tekno plağının dinamiğiyle çalışıyordu. Kazıkla gerçekleştirilen çekiç vuruşları gibi hızla arttı ve aslında olmaması gereken, dışarıdan gelen telefon sesini örttü. Birincisi bozuk telefon hattı yüzündendi. Ve özellikle de çok tiz ve yüksek sesli olduğu için. Burada aşağıda bodrum katında duyulmaması gerekirdi.

Eğer...

Caspar doğrulmak istedi, eli boşa gitti ve taş zeminin üzerine düştü.

Sol omzunda bir çatırdama duydu ve bağırdı. Maalesef sadece bilinci uyuşturulmuştu, ağrı merkezi değil.

Ameliyat sehpasını, ona dayanıp kendini yukarı çekmek isterken devirdi. Bir dürtüyle dizlerinin önüne düşen neşteri aldı ama sonra onu enjeksiyon iğnesiyle değiştirdi. Kendini savunmak zorunda kaldığında doğru nişan aldığı bir enjeksiyon, iğnenin içeriğinin iyi bir miktarı harcanmış olsa bile, daha hızlı bir etki gösterecekti. Yanlış ayağına yüklendiğinde ve bu yüzden kıymık topuğuna daha derin battığında çığlık attı.

Büyük zahmetle otopsi masasının kenarına tutunarak topallamaya başladı. Çıkış sadece birkaç adım uzaktaydı fakat gözleri

bulandı. Hatta ilk başta, açık olan kapıya ona yaklaştıkça ondan uzaklaştığını sandı.

Caspar dengesini kaybetti ve yine yaralı ayağından destek almak zorunda kaldı ama en azından ağrı, bayılmasını engelliyordu.

İçinde çözülemeyen bir çelişki yaşıyordu. Bir yandan, Ruh Kırıcı onun yanına inmeden kaçmak istiyordu. Bir yandan da sonsuz bir uyku diliyordu.

Ilyku, diye düşündü ve birden burnuna yine duman doldu ama bu, içinde yangın başlattığı radyolojiden birkaç metre uzaktaki koridorda olduğu ve orayı yaktığı için de olabilirdi.

Sophia neden derin bir uykuya dalmıyor?

Caspar bir şekilde asansöre ulaştı ve düğmeye bastı. Merdiven söz konusu bile olamazdı. Her bir basamak gözünde aşılması imkânsız bir engeldi.

Alnıyla kapalı kapıya yaslandı ve düşündü aynı anda tomografi cihazının titreşimini ve Schadeck'in botlarının zemin kattaki seslerini duyuyordu. Zil sesi kesildi.

Tom haklıydı. Kurbanlar neden öylece geri uyanmıyordu? Ve neden hepsinin elinde birer bulmaca vardı?

Asansörün halatları mafsallı sesler çıkardı ve bir düşünce daha aklına geldi.

Bir saniye...

Cevap o kadar basitti ki, Caspar başta inanmak istemedi.

Topor. Ölüm uykusu. Tabii ya.

Ne kadar körmüşüz.

Hepsi doğrudan gözlerinin önündeydi. Vicdansız bir hipnozcu tarafından manipüle edilmiş bir hastanın bütün semptomlarını taşıyordu.

Bruck, Sophia geçmişindeki travmatik bir anıya geri götürmüş olmalıydı. En büyük korkusuna, yaşadığı en büyük şoka.

Belki de eski kocasının kızını elinden aldığı ana?

Sonra Ruh Kırıcı kendisi ve kurbanı arasındaki bağlantıyı koparmıştı. Diğer kurbanlarda da olduğu gibi.

Bilerek bağlantıyı koparmış ve Sophia'nın artık dış dürtülere cevap vermemesini sağlamıştı ki onun dışında artık kimse ona ulaşamasın.

Ama önemli son adımdan önce, Linus'un ortaya çıkmasıyla bölünmüştü. Bu yüzden, Sophia'da hatalı bir hipnozda olan şey gerçekleşmişti. Uyanmıştı! Tekrar ve tekrar!

Caspar, Sophia'nın seğiren gözlerini, inlemelerini, tekrar transa girmeden önce tepki verip iletişim kurmak istediği nadir anları hatırladı.

Oysa biz onu kurtarabilirdik.

Kurbanları gözlerini açtığı gibi tekrar hipnoza düşmelerini sağlayan hipnoz sonrası telkini tek bir kelimeyle silip döngüden çıkarabilirlerdi Sophia'yı. Göz bebeğine ışık değdiği zaman.

Aman *Tanrım.*

Caspar, sanki kabini daha hızlı aşağıya yanına inecekmiş gibi asansörün kapısına vurdu. Ama başının üstündeki gösterge hiçbir hareket göstermiyordu.

Demek ki yine merdivenleri kullanacağım.

yana doğru topalladı, son anda tırabzanlara tutunarak düşmesini önledi ve basamak basamak tek ayakla yukarı çıktı. Diğerini ise peşinden yukarı çekti.

O kadar kolaydı ki. Bulmacanın çözümü bulmacanın çözümünün kendisiydi.

Her adımla daha hızlı atan kalbine bir karşı direnç oluşturmak için yaralı elini göğsüne bastırdı.

“Tom?" diye bağırdı Caspar. Bir anlam ifade ettiğini umduğu tahminini ilk yardımcıya bildirmek istiyordu.

Haklıysa eğer, sadece Sophia’nın tekrar gözlerini açacağı zaman dilimini bekleyeceklerdi ve sonra ona bulmacanın çözüm kelimesini söyleyeceklerdi. Şimdiye kadar aldığı psikolojik hasarlar çok ağır değilse, bu sayede tekrar iradesinin kontrolüne kavuşacaktı ya da lütufkâr bir uykuya dalacaktı.

"Tom?”

Var gücüyle bağırmış olmasına rağmen yine bir yanıt alamadı.

Caspar sonunda son basamağı da tırmandı ve kanlı ayakları giriş alanındaki kalın krem renkli halıda ilk izlerini bırakmaya başladı. Arkasından asansör kapısının sesi geldi. Tamamen kapalı değildi ve sürekli birkaç santim açılıp kapanıyordu. Caspar asansörü engelleyen ahşap kazığı çıkarıp çıkarmamayı düşündü. Ama kabinin içinden giriş alanına ışık yansımaması onu tedirgin etti. Ruh Kırıcı ona karanlıkta saldırmak için özellikle bu anı kolladıysa eğer ne yapacaktı? Yardıma ihtiyaç duyduğuna karar verdi. Tom neredeydi? Elinde sadece bir iğneyle silahlananmış olarak bilinmez tehlikeyle yüzleşmek istemiyordu. Caspar yardım arayan bakışlarla kütüphaneye giden karanlık koridoru gözetledi.

Ve *neden şu arkadaki kapı açık duruyor?*

Caspar bundan ziyade birkaç metre önünde döndüğünü sandığı ve yanan şömine ışığını yansıtan parlak cisme şaşkınlıkla baktı. Bir

adım sonra, orada devrilen şeyin tek başına koridorda durduğunu gördü. Tekeri durmak üzere olan Sophia'nın tekerlekli sandalyesiydi.

Saat 03.12

Ben Niclas Haberland'ım.

Lastik tekerleği işaret parmağıyla durdurdu ve gözlerini yumdu.

"Sophia?" diye fısıldadı ve sadece ayağıyla ağır ahşap kapıyı biraz daha araladı.

Ben Niclas Haberland'ım. Nöropsikiyatri doktoru. Dudakları, sessizce bir okul kitabı okuyan bir çocuğunki gibi hareket ediyordu.

Kütüphanede karşılaşacağına inandığı, kötülüğü uzaklaştıracak olan aynı düşünceyi bir büyü gibi sürekli tekrarlıyordu. *Ben Niclas Haberland'ım. Nöropsikiyatri doktoru ve tıbbi hipnoz alanında uzman.*

Parmakları elindeki iğneye daha da sıkı sarıldı. Sonra içeri girdi. Şöminenin önündeki kişiyi gördü ve gözlerini kapattı. *Ben Niclas Haberland'ım. Nöropsikiyatri doktoru ve tıbbi hipnoz alanında uzman. Ve ben bir hata yaptım.*

Gözlerini açtığında hâlâ orada duruyordu. Dumanı yükselen ateşin yakınında, kaplamalı koltukların birinde oturuyordu ve cildi şöminede soğuyan kömürün kireç rengindeydi.

Greta Kaminsky'nin çenesi göğsünün üstünde duruyordu, sol eli kucağında dururken sağ eli cansız aşağı sallanıyordu.

Tek bir üflemeyle yana düşebilecek bir bebek gibi katı ve hareketsizdi.

Bir an için Caspar yaşlı kadının sandalyeden kayıp, başıyla yere çarpıp vücudunun geri kalanı gibi gözlerinin önünde toza dönüştüğünü sandı.

Arkasındaki ateşin hareketlerinden kaynaklı, göğsünün kalkıp inmesinin bir illüzyon olup olmadığına emin olamadan ismini fısıldadı ve ona doğru temkinli bir adım attı.

Tom, Yasmin, neredesiniz, diye sordu kendine, bir yaşam belirtisi ararken. Atan bir şah damarı, morarmış dudakları titremesi. Herhangi bir şey.

Artık ona sadece bir kol mesafesinde duruyordu ve dizlerinin üzerine çöktü. Onu yaralamamak için iğneyi ayaklarının yanına, halının üzerine koydu, ona doğrudan hitap etti ve sonra her şey çok ama çok fazla hızlı gelişti.

Önce ölüm çığlığını sonra metal çarpma sesini mi duydu yoksa tam tersi miydi söyleyemiyordu. Nasıl bu kadar hızlı tekrar koridora çıktığını da açıklayamıyordu. Acımasız dövüşme sesleri gelen asansörün olduğu yöne doğru geri gitti. Kapı şimdi biraz daha açık duruyordu ve içinden ışık da geliyordu; Bachmann'ın bürosuna doğru yönlenmiş ufak bir el fenerinin titreyen ışığı. Caspar durdu. Koridor çok dardı ve durduğu yerin açısından içeriye bir bakış atabilmek için, asansör hâlâ çok uzaktaydı. Şüphesiz görebildiği tek şey ışık huzmesini engelleyen bir ahşap kazığın artık yerinde olmadığıydı. Çıplak bacaklarının sadece baldırları ve ayakları asansörün dışındaydı. Sophia'nın vücudunun geri kalanını Ruh Kırıcı karanlık kabinin içine çekmişti bile.

Fırtına biraz hafiflemeye başlamıştı. Ama hâlâ padavra kuvvetli bir şekilde çatı örtüleri, kepenkler, hava, hatlar ve önüne gelen diğer savunmasız cisimlere vuruyordu. Ara sıra da sanki taze bir nefesle televizyon antenlerini büküp ağaçları kökünden sökmek için yeniden soluğunu toplamak için ara veriyordu. Bu harap etme yolculuğunda kar hâlâ en sadık dostuydu. Fırtınanın, en büyük hasarları beyaz kamufle örtüsüyle örten ve hasar verirken onu izlemek isteyen her tanığın yüzüne yağan suç ortağıydı.

Beaufort skalasında bir puan düşmüş olmasına rağmen, kimse korunaklı evlerinden çıkmaya cesaret edemiyordu. Mike Haffner gibi evden çıkmak zorunda kalmadıkça.

“Dünyanın en iyi mesleğiymiş, hadi oradan,” dedi kendi kendine çünkü Haffner’in dışında kimse kar küreme aracında bulunmuyordu. “Karla mücadele, ha!” İki eliyle birden plastik kaplı direksiyona vurdu.

Biliyordu. Asla Schwacke’yi dinlemeyecekti. Keş adam esrarlı sigarayı bir düdükten ayırmak şöyle dursun, bir ek iş bile organize edemiyordu. “İki bin avro moruk," diye heyecanla anlatmıştı ona Schwacke. “Kar yağmasa bile garanti. Ve hepimiz de gazete okuyoruz, değil mi?” Bunu söylerken orta parmağıyla alt göz kapağını aşağıya çekip ona pis pis sırıtmıştı.

“İklim faciası, C02, sera gazı etkisi moruk. Bize kışın bir daha kar yağarsa eğer, adsız anabolik steroid madde alanlara katılırım. “

Haffner, geri zekâlı ilkokul arkadaşına haya kanseri dilemek için cep telefonunu çıkardı. Yok, hatta en iyisi bulaşıcı bir şey. Ebola mesela. Onun yüzünden özel hazırlıklı karla mücadele şirketi F. A. Wurm'da başlayabilmek için, video filmlerin kiralandığı dükkândaki güvenli işinden istifa etmişti.

"Wurm fırtınada da gelir" yazıyordu aracın arka tarafında ve yirmi dakika önce telefon çaldığında da Haffner bu kötü idare edilen işyerinde bu sloganın anlaşılan ciddiye alındığını öğrendi. "Kar küreme aracı sürerken devrilmediği müddetçe onunla çalışabilirsin," diye terslemişti onu operasyon şefi. Şimdi de burada bu hastalıklı villa mahallesinde zengin pis herifin tekinin garajının önünü temizleyecekti.

Hat yok!

Mike cep telefonunu ayağının yanına fırlattı ve sadece aralıklarla çalışan radyoyu açtı. Yapımcı kendini herhalde acayip komik sanıyordu çünkü "Sunshine Reggae" çalıyordu. Ya da müziği seçen kişi Schwacke gibi salağın tekiydi. Haffner yine de açık bıraktı, bu bronşit gibi öten dizel sesinin ve dışarıdaki rüzgâr sesinin dışında zaten başka bir şey anlaşılmıyordu. Gaz pedalına bastı ve kör bir biçimde ve yalpalanarak Arnavut kaldırımının köşesinden döndü. Dışarıdaki bu kargaşada daha yavaş sürmesi gerekiyordu ama bu sefer de bir yandan daha sessiz olurdu ve o çalışmak zorundayken bu zengin ve refah seviyesi yüksek sınıf neden uykularının keyfini sürsündü?

Gaz vermeye devam etti.

Lanet olsun, Schwacke, sana gününü göstereceğim sen dur, diye düşünürken ilk defa sarsıldı.

Kahretsin.

İkinci defada hiçbir şüphe kalmamıştı.

Lütfen dökülmüş ağaç yapraklan olan bir çuval olsun, diye düşündü Haffner ve durdu.

Ya da bir tuğla.

Kapıya attı kendini ve neredeyse fırtınanın içine düşecekti.

Biri şimdi gezmeye çıkacak kadar aptal değildir herhalde, düşündü ve birkaç saniye sonra yanıldığını fark etti.

"Kahretsin, sen de kimsin?" diye bağırdı, el feneriyle panikle ellerini sallayan yarı çıplak adama bitkin yüzüne ışık tutarken. Adam mosmor ellerini Haffner'e uzatırken acıdan mı yoksa soğuktan mı titrediği belli değildi. Ve ne bağırdığı da anlaşılmıyordu.

"Sopyar... Sopyarhaölm!"

En azından Haffner için.

Caspar hâlâ ardında yatan planı çözemiyordu fakat korkunç hedefi anlamıştı.

Ruh Kırıcı patolojiden çıkmalarını sağlamıştı. Ona bir iyilik yapıp bölünmüşlerdi. O da ölüme mahkûm yükünü kendi cehennemine götürmek üzere, fark edilmeden asansöre taşımayı başarmıştı. İkinci bodrum katına. Laboratuvara. Bruck'un muhtemelen öldürdüğü baş-hekimden aldığı ve şu an yuvasına soktuğu, sadece RaBfeld'in özel anahtarıyla giriş yapılabilen yere. "Eksi iki" yazan bakır düğmenin yanına.

Caspar korkunç şüphesini kontrol etmek için yavaşça asansöre yaklaştı. Bunu yaparken, yaya yolundaki çizgilere basmak istemeyen bir çocuk gibi adım adım ilerledi. Pijamasının uçları her harekette hışırdıyordu. Biraz bekledi, duvarın dibine yaslandı, kapısı iki araba mesafesi kadar önünde çapraz solunda beş saniyede bir, hemen tekrar açılmak için Sophia'nın baldırına çarpan asansörün içini hâlâ göremiyordu. Caspar hırıltılı bir ıslık duydu, sonra psikiyatrın ayakları titredi ve ayak parmakları yukarı doğdu eğildi ve vücudunun bir santimi daha asansörde kayboldu.

Caspar koşmaya başladı. Eğer Sophia'yı kurtarmak istiyorsa daha fazla bekleyemezdi. Müdahale etmek zorundaydı.

Ne yaptığı hakkında düşünmeden, çağrı düğmesine bastı ve korkusunu Torna bağırarak bastırdı.

Kapı sonuna kadar açık durduğunda da beyni gözlerinin önündeki sahneyi kabul etmeyi reddediyordu.

Bruck yerde diz çöküyordu ve sanki şiroterapik bir hamle yapıyormuş gibi, iki kolu da Sophia'nın boğazına kenetlenmişti.

Ya da boynunu kırmak istiyordu.

Sol koltuğunun altına sıkıştırdığı el feneri, Sophia'yı kaçırma denemesinde kaymıştı. Bu yüzden ışınlar şimdi daha çok Bruck'un hırpalanmış üst gövdesini aydınlatıyordu, sanki onu bilerek hastalıklı bir sahne ışığına tutmak istercesine. Adam canlı bir yara gibi duruyordu. Yırtık sargısı boğazında kabuklu bir atkı gibiydi ve böylece âdemelmasının altındaki ameliyat izini de daha çok öne çıkarıyordu.

Kendi de kırılgan duruyor aslında, ilk düşüncesi oldu Caspar'ın ayağını eşiğe koyduğunda.

Bitkindi, onu öldürmek şöyle dursun bir insanı taşıyacak kadar güçlü değildi.

Bruck'da en canlı olan şey el fenerinin ışığını ürkütücü bir biçimde yansıtan, parlayan gözleriydi.

Şansını ve riskleri tartmadan, içgüdüsüne güvendi ve kendini asansöre attı. Vücudunun bütün ağırlığıyla Bruck'un üzerine atılırken aynalı iç kabin ayaklarının altında sallandı. Bu sayede Ruh Kırıcının atmak istediği ve dördüncü kurbanın adına benzeyen bir dövüş çığlığını bastırdı. *Sophüüüii...*

Caspar güçsüz karşı savunmaya önce şaşırdı. İlk başta iki eşit kişi arasında bir dövüş gibiydi. İki ağır yaralı kalan son güçleriyle amaçsızca etraflarına rastgele, düşmanın saldırısını savurma umuduyla vuruyordu.

Fakat sonra Caspar'ın burnundan ince bir çizgi kan fışkırmaya başladı, karanlıkta dirseğin geldiğini görmedi, Bruck el fenerini çoktan düşürmüştü ve çıplak ayaklarının arasında gidip geliyordu.

Caspar daha da öfkelendi. Eli psikopatın yüzünü yakaladı ve Bruck o sırada dizlerini devamlı onun midesine vururken elini sıkıca ağzına bastırdı.. Sonra başparmağı aşağı doğru indi ve yırtılmış yaranın içine kaydı. Bastırdı ve Bruck'un anlaşılmaz bağırışları bir çığlığa dönüştü. Caspar'ın bütün tırnağı ameliyat yarasının içerisindeydi.

Bruck'un direnci düştü ama sonra Caspar vücudunun alt kısmında içten onu ele geçiren ve gittikçe dayanılmaz olan bir sancı hisseti. Bruck tekrar bacaklarının arasına tekme atmadan uzaklaşmak istedi ama geç kaldı. Caspar bir çakı gibi ikiye katlandı ve alnını Sophia'nın kafasına çarpıp onun yanında yerde kaldı. Bir tekmenin daha geleceği beklentisiyle kollarıyla yüzünü korudu fakat Bruck da dizleri üzerine çökmüştü ve anlaşılan acıdan istifra etmek üzere gibiydi.

Kendini geriye itti, Sophia'nın bacaklarını elleriyle tutmaya çalıştı ve beklenmedik bir şekilde el fenerini buldu. Caspar onu aldı ve Ruh Kırıcının gözlerini alsın diye havaya kaldırdı, o sırada ışık bir anlığına kibar bir kadın spor ayakkabısını aydınlattı.

Ayakkabı mı?

Ancak bu şekilde yalnız olmadıklarını anladı. Bruck ve Sophia'nın yanında bir vücut daha geniş asansörün en arka köşesinde çömeliyordu.

Yasmin.

Bir yerleri kanıyordu, en azından bu, açık renkli bluzunun neden tam siyah lastik bir tutma yeri olan uzun bir cismin saplı olduğu noktada koyu renge boyandığını açıklamak için aklına gelen tek mantıklı açıklamaydı.

Zaman yok. Zaman yok.

Caspar ağzında biriken kanı tükürüp Sophia'nın dizlerine sarıldı. Sonra kendini toparladı ve onu eğilerek sarılmış bir halı gibi asansörden ters bir şekilde çıkardı. Bu yüzden hâlâ elleriyle boğazını sıkan Bruck'un diziyle üstüne bastığı bir tutam saçını koparmış oldu. Onun

da ağzından kan geliyordu. Bacakları kanlı ellerinden kayarken Sophia neredeyse asansörden çıkmıştı. Elindeki batmayı görmezden geldi, elini kanlı yara izli göğsünde sildi, Sophia'yı kalçalarına çaresizce sarılarak tuttu ve kendini geriye attı.

Bruck da ayağa kalktı ve son turunda saniyeleri sayılan bir boksör gibi yalpalamaya başladı ama tekrar saldırmak için kuvveti kalmamış gibiydi.

Sadece orada durdu ve ağzını açtı. Dudaklarının önünde bir tükürük balonu belirdi ve kolunu uzattı ama Sophia artık erişebileceği bir mesafede değildi.

Olmuştu. Başı asansörün eşiğine sertçe çarptı, sonra onu tamamen kabinden çıkardı. Bir çatırdama sesi geldi ve Ruh Kırıcı tekrar Sophia'nın ismini haykırdı, sonra kaygılı sesler kapanan asansör kapısının ardında kayboldu.

Caspar'ın en son görebildiği şey, artık yapabileceği bir şey kalmayan ve bacağı ters açıyla duran hemşireydi.

Caspar doktor hanımın soğuk ayağını bırakmadan derin bir nefes verdi ve yanına uzandı.

Başparmağıyla ayak tabanını yokladı ve parmaklarının nasıl parmak uçunda kıpırdadığını hissetti. Bu yaşam belirtisiyle memnun olup uyumak istiyordu, burada Teufelsberg Kliniğinin merdivenlerinin önünde, giriş alanının halısı üzerinde. Bunun yanlış olduğunu, uyanık kalması gerektiğini biliyordu. Yine de kendi öksürüğü onu sarsıp kendine getirdiğinde neredeyse uyuyakalıyordu. Ağzındaki kan ve salya karışımından boğulmamak için doğrulması gerekiyordu.

Caspar tükürdü ve iğrenç karışımın bir kısmı birden yanında duran siyah çizmeleri kapladı.

Yukarı baktı.

"Sen neredeydin?" diye sordu Torna son kalan gücüyle.

“Telefonu aradım. Adi herif otomatik aramayı etkinleştirip yine dâhili ses sisteminin mikrofonunu önüne koymuş, bodrum katından da duyabilelim diye.”

Caspar başını salladı. Bunu tahmin etmişti.

“Bu kadar uzun mu sürdü bu?”

“Hayır.” Schadeck güldü ve bir adım daha yaklaştı.

"Vaktin geri kalan kısmında sizi izledim,” dedi ve yarım saat içerisinde ikinci defa uyuşturucu silahını çekti. Ancak bu sefer sadece kabzasını kullandı ve ağır bir darbeyle Caspar’ın kafasına indirdi.

Yankı Sesleri

"Dur, öyle çekiştirme Tarzan. Yerler kaygan."

Tasmaya karşı koyan köpeğine keyifsizce bağırdı. Ne oluyordu? Korkmuş muydu? Ya da burada onu bu kadar uzun süre bağladığı için sinirlenmiş miydi Tarzan? Bu soğukta. Tekrar terk edildiğini düşündü herhalde. Önce bir gözünü oyan, sonra da başka köpek yavrularıyla birlikte ölmek üzere hurda bir arabaya onu terk eden eski sahibi gibi.

"Sakin ol. Ben de senin gibi buradan olabildiğince hızlı ayrılmak istiyorum..." diye hayvana bağırdı.

Melez köpek kesin bir koku almıştı. Bir tilkinin ya da yaban domuzunun. A ma o zaman Maggi gibi kokardı. Yaban domuzları hep baharat gibi kokardı.

Ya da bozuk eritilmiş yağ gibi, bunu ormandaki çok sayıda yürüyüşlerinde öğrenmişti. Hayvanlar o yerden geçtikten sonra da bazen kokuları saatler sonra bile havada kalırdı ama buradaki giriş yolunda bundan eser yoktu. Burada sadece, arkasındaki villaların şömineleri düşünüldüğünde hiç de şaşrılmayacak şekilde odun kömürü ve yanık kâğıt kokusu vardı.

"Bekleşene..." Acaba tasmayı bıraksa daha mı iyi olurdu diye düşündü. Yokuş aşağı attığı her adımla daha da güçlük çekiyordu. Kar yeni yağmış, asfaltın üzerindeki buzlu alanları örtmüştü ve kapıcı da daha yeri tuzlamaya fırsat bulamamıştı. Adam gidene kadar bekledi. Ama bu hiçbir işe yaramamıştı.

Kışlık kabanının içine dokundu ama artık orada bir şey yoktu. Her şey yanmıştı. Biraz önce gözlerinin önünde.

Üzüntünün derin ve melankolik sancısı aşılamayan bir duvar gibi çöktü yine önüne. Her şey nafileydi. Her şey boşuna. Son bir kez daha denemişti ama beklendiği gibi başarısız olmuştu. Şimdi de burada girişte durmuş, hareket edemiyordu, normal bir hayata dönmesini engellediği, depresyon duvarını yıkamıyordu.

Tarzan yine onu çekiştirmeye başladığında, kolu ileri doğru fırladı fakat bedeni olduğu yerde kalakaldı. Buz kesildi. Yeni karın yükü altında kırılacak gibi görünen, yol kenarındaki çam ağaçlarının dalları gibi soğuktu. Hafifçe yalpaladı ve onu çekiştiren kuvvete karşı koydu. Ve sonra... kaynama sesini duydu. Düşerken etrafında aşırı kaynamaktan köpüren süt dolu bir tencerenin sesini andıran hışırtılar işitti. Ses bir fısıldamayla iç içe girdi. Dünya etrafında dönüyordu, dalların kırıldığını duydu, ağaçları birden çok farklı bir açıdan gördü, tasmanın kolunu gittikçe daha sıkı çektiğini hissetti ve sonra ladin ağaçlarının hiçbiri bir dal kaybetmemesine rağmen, tekrar bir kırılma sesi geldi. Aynı zamanda kaynamanın da fısıltının da sesi yükselmeye başladı, oysa ki bu bir fısıltı gibi değil, ondan gitgide uzaklaşan tiz, hafif bozuk bir ses gibiydi.

Sonra bir şeyin kırıldığını duydu, bir parça odun ya da bir kemik ve sonra başı çarptığında sesin kemik kırılmasından gelmesinin muhtemel olduğunu anladı.

Alevler tam önüne atlamadan kısa bir süre önce. Her şeyin başladığı günde arabanın gövdesinden çıktığı zamanki gibi değildi, alevler dalların çatırdadığı ve çoşan ateşin buz gibi bir rüzgâr tarafından bacadan yukarı emildiği, şömineden geliyorlardı.

Ve sonra sesi de duydu. Metalik bir farklılık vardı ama bir o kadar da net ve yüksek çıkıyordu.

"Onu alabilirsin," dedi ses. "Çelip *alsana onu."*

Saat 03.20

Caspar rüyadan uyanmak için gözlerini açmak istedi ama bunu başaramadı. Çünkü zaten uyanıktı. Bir süredir izlediği ateş ses sisteminden gelen sesler kadar gerçekti.

“Gel al onu!” diye başının üzerindeki hoparlörden geliyordu Schadeck’in sesi.

Tom? Lanet olsun ne yapıyor orada?

Caspar’ın kütüphanedeki sandalyeden kalkma çabası birçok nedenden dolayı başarısız oldu. Aslında başlıca sebebi son saatlerin işkence ve şiddet olaylarından sonra psikolojisinin de bedeninin de en basit işleri bile halledebilecek vaziyette olmamasıydı.

Neredeyse dumandan zehirlenecekti, iradesi dışında uyuşturulmuştu, elindeki ve ayaklarındaki kesikler bir yana, Ruh Kırıcı büyük bir ihtimalle burnunu da kırmıştı fakat baş ağrısı ve titremeli mide bulantısı Schadeck'e borçlu olduğu beyin sarsıntısına bağlıydı. Artık ayağa kalacak gücü bile yoktu. Schadeck'in ellerini sandalye sırtının arkasında bağlamak için kullandığı bornoz kemerine gerek bile yoktu aslında.

“Onu alabilirsin Bruck. Sophia'yı giriş salonuna ittim.”

Ses sisteminin mikrofonu Schadeck konuşma tuşuna tekrar basmadan önce hafif bir geri bağlantı sesi çıkardı.

Aman Tanrım. Onu kurban etmek istiyor.

Sanki Schadeck’in sözleri içindeki son umut kıvılcımlarını boğmak istiyormuş gibi, birden şöminedeki alevler azaldı ve yoğun bir duman

kütüphaneye yayılmaya başladı. Caspar yaşaran gözlerini kapattı ve dışarıdan bacaya bastıran kar fırtınasının biraz hafiflemesini diledi.

“Onu almak mı istiyorsun? Onu alacaksın. O senin Noel hediyen Bruck. Al doktor hanımı ve onunla ne istiyorsan yap ama sonra kaybol. Anlaştık, tamam mı?"

Caspar ayağa kalkmak için bir deneme daha yaptı. Başardığı tek şey kendini neredeyse ateşe atması oldu. Terlemeye başladı.

"Diğerlerini de alabilirsin. Orada. Yasinini bıçakladığın kütüphanede. Nine hâlâ yaşıyor.”

Caspar başını arkaya çevirdi ve Greta’nın duruşunun gerçekten de biraz değiştiğini gördü. Ağzı kapalıydı şimdi.

“Psikopat da bağlı. Yani işin kolay. Onları yakala ya da sadece Sophia’yı al... hiç fark etmez, yeter ki...”

Schadeck lafın ortasında durdu ama konuşma tuşuna basmaya devam etti.

"Kahretsin, hayır... ne...”

Kısa bir süre sonra Caspar hazırlanmış bir masanın altından masa örtüsünün çekilmesi gibi bir ses duydu. İki saniye sonra çatırdama sesi geldi ve kesilen bağlantıya rağmen çığlıklar villanın boş odalarında yankılandı.

Ve ağrıyan başında da.

Sen bir aptalsın Schadeck. Öyle büyük bir aptalsın ki...

Bachmann ne demişti? Ses sistemi sadece iki yerden kullanılabilir. İlk yardımcı kendini doğrudan da hedef tahtasına koysa da olurdu. Belirsiz olan ise Bruck’un onu Sophia'ya gittikten önce mi sonra mı ortadan kaldırdığıydı.

Kesin olan tek bir şey var...

Caspar çaresizce kemeri gevşetmeye çalıştı ve Schadeck'in anahtarını aldığı, koridora açılan ve yaslı duran kanatlı kapıya baktı.

...şimdi Bruck bize doğru yolda!

Dışarıda koridorda yankılanan sürtme seslerinin ona ulaşması çok uzun sürmeyecekti.

Saat 03.23

Ateş.

Duman.

Kitaplar.

Greta.

Kaçınılmazdan bir şekilde kaçmanın yolunu ararken, beyni enerji tasarruf moduna geçmişti. Gözleri kütüphaneyi karış karış izlerken, Caspar artık sadece birer birer kelimelerle düşünebiliyordu.

Bulmaca yazılı kâğıtlar.

Bruck.

Greta.

Kitaplar.

Bilincinin belirli bir katmanı, koridordaki sürtünme sesinin birkaç saniyedir durduğu gerçeğini kaydederken yaşama içgüdüsü adrenalin deposunun sonunu tüketiyordu. Ateşe bakıp içinde neredeyse yandığı arabayı düşündü ve bunun acaba şimdikinden daha merhametli bir ölüm mü olabileceğini sordu kedine. Sonra gözlerini kapattı ve arabanın yanan panelinde kalan zamanını ölçen, hayalî bir saatin görüntüsünden kurtulamadı. Gösterge kırmızı alanı işaret ediyordu bile.

Ateş kırmızıydı.

Buydu işte. Son seçenek.

Şömine. Duman.

yangın!

Caspar kemeri genişletmek için işe yaramayan kürek kemiklerini esnetme çabalarını bıraktı ve bunun yerine bütün ağırlığıyla sandalyenin üzerinde öne arkaya sallandı. Dumana doğru.

Ateş. Ona gitmek zorundayım...

Kendini yana attı. Sonra ikinci bir defa. Sonra dönüm noktasını aştı ve yerçekimi görevini tamamladı. Yavaşça yere düştü. Yere çarptı ve omzunu zaten otopsi masasından düşerken yaraladığını sancılar içinde tekrar hatırladı. Başı, yumuşak bir şekilde şimdi çilesini içine bağırdığı, bir yığın soğuk külün üzerine düştü.

Ateşe ulaşmam lazım, diye düşündü ve bu düşünceyi bir mantra gibi tekrarlayıp durdu.

Hâlâ sandalyeye bağlıydı, biraz yana dönük ve alevlerden çok uzakta. Ama en azından, hâlâ bir milimetre bile hareket etmemiş olan kapıyı böylece daha iyi görebiliyordu. Henüz bir şey kaybedilmemişti. Bacaklarını kendine doğru çekti, kendini iterken şöminenin aksesuar takımını devirdi ve sırtında artan sıcaklık sayesinde, hedefine biraz daha yaklaşmış olması gerektiğini hissetti.

Sonra bütün gücüyle kendini sandalyenin isyan eden sırtına attı, tekrar ve sonra, hiçbir ön uyarı vermeden, çile daha da dayanılmaz hale geldi. Caspar hayatında daha önce sadece bir kere daha yaptığı kadar yüksek bir sesle çığlık attı. O zaman da neredeyse arabasında yanıyordu. Şimdi ise alevler uzun bir süre önce başladıkları bir işi bitirmek için ikinci bir şanslarının doğduğunu hissediyor gibiydi. Bu sefer göğsünü alazlamıyorlar, kor jiletlerle üst kollarını kesiyorlardı.

Yani neredeyse doğru tahminde bulunmak üzereydi. Neredeyse. Birkaç santim daha gitse yanan odun parçası sadece atardamarları üzerindeki cildini değil, üzerine sarılı kemeri de yakacaktı.

Caspar tekrar bağırdı ve sonra hemen dişlerini sıktı. Alazlanmış tatlı et kokusunun yanı sıra, yanan pamuk ipliklerin kokusunu da aldığına inandı.

Ve gerçekten de kemer biraz daha gevşedi.

Ya da bu sadece bir hayal miydi? 7\cı beni tamamen delirtti mi acaba?

İki kolunu da yapabildiği kadar birbirinden uzağa çekti, ateşe olabildiğince fazla saldırı alanı tanımak için.

Çeuşiyor mu? Sanırım...

Evet.

Hayır.

Evet.

Hayır.

Çok geç.

Kollarını ateşten çekti ve giriş kapısına baktı. Açık duruyordu. Birkaç saniye önceki halinden çok daha açık. Bakışlarını, o an odaya adım atan Ruh Kırıcı'dan ayıramazken dışarıdan, korkudan genişlemiş gözlerine doğru soğuk bir rüzgâr esti.

Saat 03.25

Caspar tekrar dayanılmaz ısıdan uzaklaştı ve başını aşağı indirdi. Gerçekten de bilekleri biraz daha hareket alanına kavuşmuştu. Ama bunu ne için kullanacaktı? İkinci bir dövüşe gücü yetmiyordu.

Parmaklarını açtı, sırtının arkasındaki külü tuttu, içinde yanan bir kömürü de yakaladı ve acıdan tekrar hemen bıraktı. Hiçbir işe yaramıyordu.

Bulunduğu pozisyondan, özellikle de sırtında bağlı elleriyle, Bruck'un yüzüne hiçbir şey atamazdı. Atabilse bile ne olacaktı ki?

Bacanın içinden tırmanmamız gerekirdi, diye aklından geçirdi, bütün kartlarını oynayıp elinde hiçbir çıkış yolu kalmadıktan sonra. Ayrıca, yukarıda çıkışta birçok kez kilitlenmiş bir ızgara onları bekliyor olurdu kesin. Her neyse artık. Bu düşünceler anlamsızdı. Ruh Kırıcı, eli kolu bağlı kurbanından sadece beş topal adım uzaktayken. Kendinden.

Bruck kesik kesik soluk alıyordu, nefesi boğazındaki yaradan ıslık çalarak çıkıyordu. Sağ ayağını arkasından çekiyordu ve parlak bir cisim sağ elinden sol eline geçti.

Dört adım kaldı.

Bir bıçak mı? Bir makas mı?

Işık düzenli değildi ve kontak lensleri olmadan da bu mesafeden küçük objeleri bulanık görüyordu. Muhtemelen, bu arada herhalde eczaneden edindiği bir neşter tutuyordu. Belki de bununla Schadeck'i de etkisiz kılmıştı bile.

Üç adım kaldı.

Caspar, bir bacağı koparılmış ve kaçmak isterken hep kendi ekseninde dönen bir örümcek gibi amaçsızca yerde çırpınıyordu. Bir mucize bekliyordu, Greta'nın tekrar kendine gelip Ruh Kırıcının

sırtına şömine küreğiyle vurması için dua ediyordu fakat göz ucuyla baktığında, kendinden en az üç metrelik bir mesafede kadının bacaklarının hâlâ kayıtsız sandalyenin kenarından sallandığını gördü.

Yardım için bağırmak istedi ve akciğerlerindeki dumanın da etkisiyle, aklına insanlar çoğunlukla yardım çağrılarında korkudan başlarını çevirdiklerinden, tehlikeli anlarda "yangın var" diye bağırılması önerisi geldi ve ölüme bu kadar yakın olmasaydı eğer, bu düşünce onu neredeyse güldürecekti.

İki adım kaldı.

Ve sonra, Bruck'un uzun parmakları arasında bir kurşun kalem gibi tuttuğu şeyin gerçekten de bir neşter olduğunu anladığı anda, ağrı bilincini vücudundan geçen son büyük panik dalgasıyla doldurup taşırırken, işte tam o anda Ruh Kırıcı dans etmeye başladı.

Saat 03.26

Kendini kontrol edemiyor gibi duran bakımsız bir delinin sergilediği bir dehşet balesi gibiydi. Caspar'a gözlerinin önünde ağır çekimde ölüm dansı sergileniyor gibi geliyordu ama aslında sadece birkaç saniye sürmüştü. Dans Bruck'un ağzının yavaş ve kurbağa larvası gibi açılmasıyla başladı. Sol bacağı spastik bir şekilde titriyordu, ayağını kaldırdı ve aynı zamanda dengede durmak için iki koluyla kürek çeker gibi yapıyordu ama bu çok da işine yaramıyordu.

Sonra sanki biri midesine vurmuş gibi büküldü, dairesel hareketin ortasında kollarından biri dondu, diğeri ayağına dokunmaya çalıştı.

Bruck sanki Caspar sıska ve kıllı bacaklarını yandan görebilsin diye döndü ve bu sayede onu gördü. *Bu olamaz, /imarı Tanrım...*

İğne.

Tabii ya. Çretaya bakmak isterken biraz önce yere koymuştum.

Caspar şansına inanamıyordu. Daha birkaç dakika önce Schadeck ona o iğneyle işkence yapmak istemişti. Şimdi Ruh Kırıcı, ona sadece birkaç adım kala, plastik silindirin üzerine basıp enjeksiyon iğnesini çıplak ayağına, doğrudan damarına batırmıştı,.

Böyle sürünerek gelmeseydi, bacaklarından birini arkasından çekmeyecekti ve iğne ayak parmaklarının arasında takılı kalacaktı ya da kemiğine denk gelip kırılacaktı. Ama bu şekilde iğne dibine kadar yumuşak dokuya ilerlemişti ve Bruck kendi ağırlığıyla şırıngayı bastırmıştı.

O dans, o titreme bu yüzdendi.

Bruck şırıngayı ayağından çekmek isterken artık geç kalmıştı. Tiyopental en hızlı etki gösteren barbitüratlardan biriydi ve Bruck'un zayıf durumunda birkaç saniye içinde etki göstermişti bile.

Ruh Kırıcı şaşkınlıkla gözlerini açtı, sonra göz bebekleri yukarı kaydı ve Caspar, psikopat öne doğru devrilmeden, sadece gözlerinin beyazını görebildi.

Hemen Caspar'ın üzerine düştü ve onu bedeninin altına hapsetti.

Önce kaburgaları çatırdadı, sonra sandalyenin sırtı. Caspar nefes alamıyordu ve ölüm korkusuna bir de klostrofobik bir boyut eklenmişti.

Şimdi ne olacak? Ne yapmalıyım?

Şırınganın yarısı boştu ve muhtemelen geri kalanı da inceltilmişti yani Bruck birkaç dakika sonra tekrar uyanacaktı. Ve Caspar şimdi Ruh Kırıcının kendisini yere bastıran ve her sancılı nefeste artar gibi olan ağırlığından dolayı iki kere bağlanmış gibiydi.

Bruck'un elinden düşen neşter ateşe çok yakındı ve bu yüzden ulaşılamazdı.

Ayrıca ben bir bağ çözme ustası değilim. Ben Niclas Haberland'ım. Nöropsikiyatri doktoru ve tıbbi hipnoz alanında uzman. Ve ben bir hata yaptım.

Nefesini tuttu, iki bacağını üzerinde yatan ağırlık izin verdiği kadar kendine çekti ve üstündeki baygın vücudu üzerinden atmak için bir kol aradı.

Çat.

Tekrar çatırdadı ama çatırdayan ne yanan bir odun parçası ne de kırılmış bir kaburgaydı. Çifte ağırlığı kaldıramayan sandalyeydi.

Elleri hâlâ bağlıydı ama sandalyenin sırtı kötü yapıştırılmıştı ve düşmeden dolayı oturma alanından ayrıldı.

Caspar tekrar bacaklarını Bruck'un mide boşluğuna denk gelene kadar yavaşça kendine çekti ve sonra dişlerini sıktı. Jimnastik egzersizindeki gibi göbeği dizlerinin üzerinde duran Ruh Kırıcıyı yukarı itti ve yuvarlandı. Hemen ilk denemede işe yaramıştı. İyi ki de yaramıştı çünkü bir denemeye daha gücü yetmeyeceği kesindi ve aksi takdirde Bruck'un ölümcül sarılışı altında uyuyakalacaktı.

Cansız ağırlıktan kurtulmuş olan Caspar ayaklarının yere dayadı ve şömineye doğru paralel bir şekilde arkaya kaykıldı. Bu beklenen başarıyı göstermeyince, son bir çaresiz deneme başlattı, yana döndü, tekrar yaralı omzuna yük bindirdi ve şömineden uzağa yuvarlandı. Tek bir kez daha dönse sırt tamamen parçalanıp sandalyeden ayrılacaktı. Elleri hâlâ sırtında bağlıydı ama bunun dışında serbestti. Hareket edebiliyordu, ayağa kalkıp kaba tahtayı üstünden atabilirdi ama o an sadece gözlerini kapatıp uyumak istiyordu. Uyuyup korkunç gerçekliği bir rüyayla değiştirmek istiyordu. Başıyla ayaklarına doğru cenin pozisyonunda, ağır ve huzursuz nefes alıp veren Bruck gibi.

Ama daha ne kadar süre için? On dakika mı? Beş mi?

Gözlerini kapattı ve kan, tükürük ve duman parçalarını ağzından çıkarmak isteyen, bronşitli gibi gelen nefesini duydu.. Tomografi cihazının ritmine benzer bir şekilde adım adım ilerliyordu. Bodrum

katındaki cihaz. Büyük ihtimalle Caspar da oradaydı, yalnız. Ölmek üzere.

İç gözünün önünde Sophia'nın resmi oluştu. Kendini ararken yardıma ihtiyaç duyduğunda ve en çok ihtiyacı olduğunda yalnız bıraktığı kızını ararken onunla bu kadar şefkatle ilgilenen doktorun görüntüsü. Şimdi bazı hatıra parçalarını birleştirebildiği şu anda kızı ve Sophia hiç olmadığından daha çok kayboluyordu. Kendi içinde tutsak ve kendi bedeninin hapishanesinde kilitliydi.

Kim bilir, belki bir gün bunun karşılığını ödeyebilirim, diye sormuştu Sophia'ya geçmişte, şimdi katlanmak zorunda oldukları acılara kıyasla hafif kalan yaralarını dindirdiği sırada.

Yasmin, Sybille, Bachmann, Bay Ed, Linus, RaBfeld... Sophia.

Resmi kaybetmemek için gözlerini daha da sıkı yumdu. Sadece tek bir çaresiz umudu kalan, genç, kırılgan kadının resmi. O umut da Caspar'dı.

Zaten kaybetmiş olduğu bir savaşa girdiğine emin olarak gözlerini açtı ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. İki dakika sonra ipleri çözdü ve Sophia'yı ve böylece kendini de kurtarmak için ayağa kalktı.

Saat 03.29

İnsan gerçek benliğini ancak aşırı durumlarda fark eder denir. Yıllardır ebeveynler, okul, arkadaşlar ve diğer bağlanma figürlerinin şartlandırmasıyla dışarıdan edinilen değerlerle hareket etmeyi imkânsız kılan durumlarda. Bir kriz, keskin bir meyve bıçağı gibidir. Kabuğu soyup içerideki çekirdeği ortaya çıkarır; ahlaktan önce kendini korumanın baskın olduğu henüz şekil almamış, içgüdüleriyle hareket eden bir biçimi.

Bu teori doğruysa eğer, Caspar şaşkınlıkla o an ruhunun en derinliklerinde güçsüz bir insan olduğunu anladı. Doğru gelse bile, hatta hayatta kalmak için önemli olmasına rağmen ve Bruck'u öldürmek için büyük ihtimalle asla daha iyi bir fırsatı bir daha bulamayacağına rağmen bunu yapamadı.

Caspar, sırayla, bir adamın ayaklarına bir de elinde tuttuğu neştere baktı ve kendini kaçığın boğazını kesmek ya da en azından şah damarını çizmeye ikna etmeye çalıştı. Ama olmuyordu. Ne kadar isterse istesin.

Uzaklaştı, Greta'ya doğru toparlayarak ilerledi ve kendine Ruh Kırıcıyı öldürmek için fiziki gücünün yetmediğini söylemeye çalıştı. Ama gerçeği biliyordu. Daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Kimseye bilerek zarar vermemişti. Ama bazen ardından benzer sonuçlar doğuran kararlar alıyordu.

Ben Niclas Haberland'ım. Ve bir hata yaptım.

Greta yarı açık ağzından düzgünce nefes alıyordu. Göz kapakları titriyordu ve kucağında kıvrılmış parmakları yapay rüyalarındaki melodinin ritmine uyum sağlıyordu. Göğsünde beyaz keçeli bir kumaş biraz büyük gelmiş bir mama önlüğünü andırıyordu. Caspar bezin neye batırılmış olduğunu öğrenmek için koklamaya bile ihtiyaç duymadı.

Ama *neden? Neden Bruck yöntemine sadık kalmıyor? Çreta'yı sadece kloroform ile bayıltırken neden Rabfeld'i öldürdü? Ve neden özellikle Sophia'yı sürekli ölüm ve kalım arasında bırakan bir duruma sokmak istiyordu?*

Sandalyeyi arkaya ittiğinde Greta kaba kaba hırıldadı ve başı tehlikeli bir şekilde yana eğildi ama neyse ki aşağı kaymadı, yoksa asla onu tehlikeli bölgeden uzaklaştırmayı başaramazdı. Tüy gibi hafif kilosuna rağmen, onu kütüphaneden dışarı çekerken, sandalyenin köşeli bacakları eski parkede izler bıraktı.

Peki ya şimdi?

Koridordaki kalın halı üzerinde sürtünme daha fazlaydı ve bu yüzden sandalyeyi çekmeye devam edemedi ve dinlenmek zorunda kaldı. Büyük olasılıkla, Sybille'nin Ruh Kırıcıyla talihsiz karşılaşmasını yaşadığı, ardında kilerin bulunduğu, duvara yaslandı terler içinde. Burada koridorda, ateşe rüzgârın eşlik ettiği hışırtı sesi daha da azdı ama bunun yerine bir kat altlarındaki tomografi cihazının çekiç gibi vuran sesini duydu yine.

Tak. Tak. Tak.

Mıknatıs dalgaları, kurşun gibi sürekli aralıklarla bodrum katının merdiveninden yukarı vuruyordu. Caspar'ın vaktinin daraldığını gösteren bir saat mekanizması gibi.

Yarım bir şırınga inceltilmiş tiyopental. Daha ne kadar uzun sürecekti?

Greta'yı kollarının altından tuttu ve onu yukarı kaldırdı, ipek sabahlığıyla halı üzerinden kilere doğru daha iyi çekiliyordu.

Tanrıya şükürler olsun.

Kütüphanenin aksine burada kapıda hâlâ bir anahtar vardı. Caspar anahtarı aldı ve dışarıdan kapıyı kilitledi. Ancak şimdi her yerinin istemsizce titrediğini fark etti. Sophia ile arasındaki tek fark kendisinin hâlâ bilinçli karar verme yeteneğine sahip olmasıydı. Şu an yardım çağırmak için bağırmaya bile gücü yoktu. Bu yüzden gücünün son kalanını Greta'nın güvenliğini sağlamak için kullanması doğruydu. Bruck fazla ağırdı. Onunla yolun yarısında yıkılırdı.

Devam. Devam etmem lazım.

Caspar anahtarı aldı ve kütüphane kapısına da uyup uymadığına baktı. Elbette hayır. Bütün şansını, Ruh Kırıcı yanlışlıkla şırıngayı ayağına saplamasıyla tüketmişti zaten.

Tak. Tak.

Nereye?

Yarışta son düzlükte olan susuz kalmış bir maraton koşucusu gibi hissediyordu kendini, tek bir farkla, o da acımasız bir depar atması gereken son kurtarıcı turun gittikçe kendinden uzaklaşmasıydı. Buna rağmen yürümeye devam etti, koridorun sonunda, giriş alanının loş karanlığında durana kadar. Etrafına baktı ve hiçbir şey göremedi. Ne halıda teker izlerini ne tekerlekli sandalyeyi ne de Sophia'yı. Schadeck onu buraya bıraktıysa eğer, o zaman Bruck kurbanını gelip almıştı bile.

Peki ama şimdi nerede?

Tak. Tak. Tak.

İleriye doğru baktı, göz bebeklerinin odağını değiştirmek için iki işaret parmağıyla kaşlarını arkaya taradı ama kontak lenslerle bile görme gücü, koridorun sonunda neyin durduğunu anlamaya yetersiz kalırdı. Yorgun gözlerine, duman ve gözyaşlarıyla dolu yoğun bir sis çöktü. Su sebilinin arkasında, açık bir kapıdan, RaBfeld'in ofisinin kapısından gelen bir ışık huzmesi gördüğüne inandı. Kendini oraya taşıyabilmek için yeterli gücü var mı diye sorguladı.

Ne amaçla? Schadeck'in kan kaybeden bedenini bulmak için mi? Bruck'un Sophia'yı götürüp onların yanına kütüphaneye gelmeden önce klinik eczanesinden hangi tıbbi işkence aletleriyle daha silahlandığını öğrenmek için mi? Bunlardan birini, neşteri elinde sıkı tutuyordu zaten.

Tak. Tak.

Arkasını döndü ve asansöre baktığında ilk dürtüsü, anlaşılan karanlıkta onu bekleyen ve ilginç derecede ona tanıdık gelen kişiden kaçmak oldu.

Artık sadece sınırlı çalışan bilincinden dolayı ancak elini kaldırdığında, boy pos olarak kendini andıran kişinin kendi yansıması olduğunu anladı.

Tak.

Ayağını aynadaki yansımasına doğru öne attı, bacakları tutmadı ve asansör kabinine düştü. Bir şey parçalandı ve ayak başparmağındaki nabız çarpmasına benzeyen sancıya bakılacak olursa kırılmış ampulün bir kıymık parçasıydı bu herhalde.

Tak.

Göstergeye baktı. RaBfeld'in gümüş gibi parlayan anahtar destesi asansör düğmelerinin yanında duruyordu.

Caspar Ruh Kırıcının anahtarlığa neyi eklediğini görünce gözleri yaşla doldu. Sophia'nın kolyesi bir hipnozcunun pandülü gibi gözlerinin önünde sallanıyordu ve son bir kez bakır levhaya çarptı.

Tılsım. Sophia'nın takısını zafer hatırası olarak kötüye kullanmıştı. Hayır...

Caspar kendini düzeltti.

Zafer hatırası olarak değil. Bir yol göstericiydi bu. Bir bulmaca kartının yerine.

Caspar sedef kolyeye uzandı, terleyen parmaklarından da kaynaklı olabilirdi ama ıslak gibiydi.

Tamam, o zaman. Şimdi zaten geri dönüş kalmadı.

Kolunu uzattı ve eksi ikiye bastı. Kapılar kapandığında, daha önce hiç böyle bir zifirî karanlık yaşamadığına inandı.

Saat 03.31

Korkusunun kaynağına inerken, Caspar inançlı mı yoksa ateist mi olduğunu hatırlayamadı. Eskiden kiliseye gitmeyi sevdiğini düşündü fakat bu herhalde uzun bir süre önceydi çünkü onu şimdi rahatlatabilecek dualaların hiçbiri aklına gelmiyordu. Görme sinirlerinin tepkisini uyarmak için parmaklarıyla gözlerine baskı uyguladı. Normalde bu, gökkuşağı renklerinde retinasında dans eden kaleydoskop şimşekleri oluştururdu, ama hayali bile gerçekleşmedi. Bunun yerine daha farklı bir algı yanılması yaşadı, asansör kabini dönmeye başladı. Dolaşımı tamamen raydan çıkmıştı. Denge organı karanlıkta son demirini de kaybetmişti ve bedeni bir milimetre bile hareket etmezken Caspar içten kendi etrafında dönüyordu.

Yarım şırınga, çok inceltilmiş.

Başı dönerek Bruck'un şimdi tekrar kendine geldiğini düşündü ve Ruh Kırıcının şu an el ve bacaklarıyla yemek masasını kavrayarak ayağa kalktığı düşüncesini ne kadar sakin karşıladığına şaşırdı.

Burada, asansörde kaldığım sürece güvendeyim.

Hatta bir an için Caspar, asansörden bir daha asla çıkamayacağına emindi. Her saniyeyle, gittikçe daha karanlık ve sıcak olan dipsiz bir kuyudan asla durmadan sonsuza dek aşağı kayacağına kanaat getirdi.

Bu yüzden göz kamaştırıcı bir ışık gözlerini aldığında daha da şaşırdı. Kapılar açılmıştı.

Eksi iki.

Asla gitmek istemediği yere varmıştı.

Gözlerini kırptı ve ışığa adım attı.

Tik. Tak. Tik. Tik.

Aydınlatılmış laboratuvar katı havalandırma yoluyla üstündeki katla bağlantılı olmalıydı herhalde, en azından ses zemin kattakinden çok daha yüksek geliyordu buraya, yine de Caspar transta olan birinin sert adımları gibi olan sesi artık sanki biri akustik bir filtreden geçmiş gibi boğuk duyuyordu.

Gözlerini asker yeşiline boyanan beton duvarlarını sinema projektörleri gibi aydınlatan, tavandaki halojen lambanın ışınlarından korudu.

Tik. Tak. Tik. Tik.

İnsan burnu nasıl camsız bir odada bulunan kötü bir kokuya alışıyorsa ama içeriye yeni girenlere dayanılmaz geliyorsa, Caspar'ın kulakları da tomografi cihazının tehditkâr ve değişen seslerini önlenemeyen bir rahatsızlık olarak kabul etti. Zayıflamış bilinci hipnotik sesleri bir koruma duvarının arkasında bilincinin en arka bölgesine itmeyi başardı. Ama Caspar, onu laboratuvarın ön odasında karşılayan neredeyse hayvani seslere aynısını yapamadı.

Saat 03.32

İçindeki savaş onu parçalayacaktı. Doğanın karşı konulmaz kudretlerinden ikisi, son ve belirleyici düellolarını vücudunda vermeye karar vermişti. Bu yüzden Caspar bir gücün onu nasıl kaçmak için geri koridora, diğerinin ise Sophia'yı kurtarmak için ileri doğru ittiğini hissediyordu. Kendi ise hiçbir şey istemiyordu, çelişen içgüdülerinin oyuncağı olmuştu ve dışarıdan üçüncü biri gibi zihninin kabul etmek istemediği bir sahneyi izliyordu. Sophia ondan sadece birkaç adım mesafede, ön odayı ilerisinde bulunan laboratuvardan ayıran cam bir kapının önünde tekerlekli sandalyesinde kayıtsız bir şekilde oturuyordu.

Tuzak, diye geldi birden Caspar'ın aklına. Önce anahtar sonra doktor.

Bruck beni felakete sürükleyecek olan tuzakları kurmuş.

Arkasındaki oluklu buzlu cam zırhlı olmalıydı çünkü diğer taraftan kapıya çarpan çaresiz yumruklar ve ağır tekmeler onun tarafına ancak nezaketli bir kapı tıklatması olarak geliyordu. Caspar, Sophia'ya doğru topallayarak bir adım attı ve bu sırada hayatta kalma içgüdüsünü kaybetmek üzere olduğunu fark etmedi bile.

Sophia. Onu kurtarmak istedi. Belki de neredeyse hatırlayamadığı bir hatayı telafi etmek için.

Doktorun gözleri kapalıydı ve başı, hâlâ baş desteğinin borusuna takılı olan ve amacının dışında kullanılan karağına doğru yaslıydı. Oraya sabitlenmiş serum torbası Bruck'un saldırısı sırasında kopmuş olmalıydı, boş plastik hortum, plastik tekerin tellerinin yanında, tıpkı Sophia'nın kolları gibi cansız bir şekilde sallanıyordu.

Sophia şüphesiz, Caspar'ın daha mutlu olduğunu umduğu başka bir âlemde bulunuyordu. Her halükârda etrafında yaşanan dramın farkında değil gibiydi.

Sizi buradan çıkarmamı mı istiyorsunuz? Tanrım, Bruck size içeride ne yapıyor?

Laboratuvarda bir elin içten cama bastırdığını gördü. Kan ve deri kaba yüzeyli camın boşluklarını doldurdu.

Caspar emin değildi ama el, şişko ve kaba saba duruyordu. Aynen şeyinki gibi... Bachmann mı?

Sonra kapıcının diz hizasında koyu bir iz fark etti. O da şeye benziyordu... Caspar alnından terli saçlarını sildi.

...bir dile mi?

Hayır. Bir burna.

Bay Ed, Bachmann. Aman Tanrım, yaşıyorlar...

Sanki biri onunla alay eder gibi, kapının ardındaki siluetler kayboldu ve vurma da durdu.

Ruh Kırıcı onlarla ne yapmak istiyor? Onları neden laboratuvara getirdi? Ve onları neden buraya kilitledi? Caspar'ın aklında bir soru daha dolanıyordu.

Bir hata. Ben bir hata yaptım. Sadece o zaman değil, bugün de. Biraz önce. Ben bir şeyi...

Bir adım daha ileri attı ve aynı anda korkarak geri kaçtı.

Buzlu cam titriyordu. Önce bir defa, sonra yine. Ağır bir şey, muhtemelen Bachmann, kendini bütün kuvvetiyle cama vuruyordu. Ama nafile. Demirle destekli menteşeler, kırılmaya karşı emniyetli camdan daha az sallanıyordu.

Çözden kaçırdığım bir şey var.

Caspar şimdi kapının yanında duruyordu. Gri kolu aşağı bastırdı. Ama maalesef.

Beklendiği gibi Bruck kapıyı kilitlemişti ve büyük kapı kolunun altında hiçbir aralık göremiyordu.

Elbette.

Ralifeld izinsiz kişilerin girmemesi için daha zekice bir yöntem düşünmüş olmalı. Laboratuvar, Ruh Kırıcının herhalde RaBfeld'in elinden almış olduğu, elektronik bir kartla açılabiliyordu. Ayrıca çerçevenin sağında siyah bir metal kutu vardı, ATM cihazının klavyesine benzeyen elektronik bir güvenlik kodu.

Kod. Tabii ya.

Sophia duvarın kodunu biliyorsa eğer, belki de bu kapınmkini de biliyordur. Muhtemelen aynıdır hatta. Ruh Kırıcı tekrar yanlarına dönmeden, kodu öğrenip diğerlerini de kurtarması gerekiyordu.

Ama bunun için önce onu...

Caspar, Sophia'ya doğru döndü ve burnundan akan küçük kan damlasından korktu. Bir eliyle sol göz kapağını kaldırdı. Göz kapakları titriyordu ki bu bulunduğu koşula göre iyiye işaretti. Çünkü bu, Sophia'nın ölüm uykusu döngüsünden çıkmak üzere olduğu anlamına gelebilirdi. Kaçığın dördüncü kurbanının psikolojisinde sabitlediği emri silerek, Caspar'ın hipnozu kaldırabileceği o an işte bu andı.

Belki. Bir ihtimal. Olabilir. Olabilir, diye düşünceleri Tom'un sesini taklit ederek aklında dolaşıyordu.

"Sophia, beni duyuyor musun?" Soğuk bileklerine dokundu ve onları ovdu.

"Uyanman lazım, anlıyor musun? Bana konsantre olman lazım. Anahtar sensin."

Anahtar! Hayır, olamaz!

Hareketsiz bilekleri elinden kaydı.

Sanki deli bir ırmakta akıma karşı koymaya çalışır gibi yavaşça arkasına döndü. Asansöre doğru. Sonuçlar doğuracak hatayı yaptığı yere.

Burada, asansörde kaldığım sürece güvendeyim.

Biraz önce. Birkaç saniye önce. Lanet olası anahtarı, kilit devreye girsin diye çevirmeden asansörde bıraktığında.

İşte bunu gözden kaçırdım.

Caspar nihayet asansörün önünde durduğunda, kendi gözlerinin içine bakıyordu. Ama bu sefer yansıması kabinin içindeki aynadan değil çoktan tekrar kapanmış olan alüminyum kapılardan yansıyordu. Ruh Kırıcı asansörü çağırmıştı.

Saat 03.34

Titreme çelik halatlar gerildiği an başladı. Sophia'nın bedeni epileptık bir şekilde seğiriyordu ve altındaki tekerlekli sandalyeyi sarsıyordu. Zaman duygusu kaybolmuştu ve asansörün birkaç kat için ne kadar zamana ihtiyaç duyduğuna dikkat etmemişti ama bildiği bir şey vardı o da Bruck'un yanlarına varana kadar sadece yirmi çaresiz nefesi kaldığıydı. Caspar nefesini tuttu, sanki sırf böyle yaparak, zamanı durdurup kaçınılmazı biraz daha erteleyebilecekti.

Taaakkk.

Sophia o sırada sandalyesinde gittikçe doğrulurken buzlu camın ardındaki kurbanlar tekrar ağız ve yumruklarını cama yapıştırıyorlar ve son ses bağırıyorlardı ve yine de onun için zırhlı camdan neredeyse duyulamıyorlardı. Başını ensesine doğru attı, üst gövdesini kastı ve boğulan biri gibi tekerlekli sandalyenin plastik tutma yerlerine sarıldı. Ter, toz, kan ve serum sıvısıyla kaplı önlüğü omzundan kaydı. Sonra başı şömine çubuğunun lake koluna çarptı. Sanki iki bilardo topu birbirine çarpar gibi bir ses yükseldi. Caspar yanına koştu, iki eliyle başını tuttu ve elinin sırtıyla demir çubuk ve başı arasındaki bir çarpışmayı daha önledi. Kendini daha fazla yaralamasın diye karağını çıkardı. Onu sıkışık bağından çözerken, herhalde son kurtarıcısını elinde tuttuğunu anladı.

Asansör! Kapı!

Caspar geri kalan değerli zamanlarını kırılmaz buzlu cama demir çubukla vurarak harcamayı hiç denemedi bile. Kendini olabildiğince hızla geri asansöre taşıdı ve göstergeye baktı. Birinci bodrum katı. Sadece birkaç metre kaldı.

İşe yaramak zorunda. Lütfen, sevgili Tanrım lütfen işe yarasın.

L şeklindeki şömine malzemesi tenis raketi uzunluğundaydı ve kanca kısmında belirgin kullanım izleri vardı. Neyse ki ucu yandan biraz düzdü, tıpkı bir tornavidanın kenarı gibi. Caspar demir çubuğu levye olarak kullandı ve onu bir hışımla iki asansör kapısının ortasındaki boşluğa soktu.

Asansörün emniyet tertibatı gibi bir şeyi varsa eğer, o zaman...

Kapıları birkaç santim için birbirinden ayırmayı başarırken dudaklarını ısırdı.

...durdurabilir, eğer... olursa... Lanet olsun. Hayır.

Tel elinden kaydı ve kapı yine gıcırdayarak kapandı. Ölümün ne kadar yaklaştığını göstermek için yeterince uzun süre açık kalmıştı ama. Kabinin alt kısmı başının hizasına kadar inmişti.

Tamam o zaman. Yeni bir deneme. Son defa...

Tekrar çubuğu araya yerleştirdi, tüm gücüyle bastırdı ve kapılar yine birkaç santim açıldı. Caspar küf kokulu havayı kokladı ve kuyudan ona doğru esen toz ile makine yağının kokusunu aldı ve birden ya duyuları tam kuvvetle çalıştığı için ya da açık kapılardan dolayı şimdi bodrum katında daha iyi dağılabildiği için, tomografi cihazının çamaşır makinesini andıran sesini daha iyi duydu.

Ah hayır...

Tekrar başarısız olacağını, demir çubuğu ikinci defa düşüreceğini düşündü ama sonra kapıyı, asansör tekrar kapanmadan, ayağını eşiğe koyacak kadar açabildi. Yüksek bir çatlama sesi geldi ve Caspar ayak parmaklarının ezildiğini düşündü ama aslında umduğu şey gerçekleşmişti. Güvenlik sisteminin dijital zekâsı, olağandışı bir kapı açılması tespit ettikten sonra asansör durmuştu.

Başardım.

Tam zamanında. Bruck'un kabini artık göz hizasındaydı. Caspar dar aralıktan asansöre bakmak için uzandı ve gözleri Ruh Kırıcının kanlı ayaklarına değdi. Midesi bulanarak çekildi ve çubuğu, L'nin alt

kısmı alüminyum duvarlara saplanacak şekilde kapıya sıkıştırdı. Sonra alnındaki teri sildi ve kendini sıkmaktan kaynaklanan, kulağındaki basıncı yok etmek için iki kere yutkunup Sophia'ya döndü.

Tanrıya şükürler olsun.

Daha sakin duruyordu. Uğursuz titreşimler hafiflemişti ve şu an sadece gözlerinde devam ediyordu. Bu da iyiye işaretti. Uyanıyordu.

Ya da uyanmıyor muydu?

Caspar geri onun yanına doğru topalladı.

"Sophia? Beni duyabiliyor musun?" diye sordu ayaklarının yanına çökerken.

Parmak uçlarını, rahatlatmak için, seğiren göz kapaklarının üzerine koyup koymamayı düşündü. Önce gözlerini daha kolay açabilsin diye kuruyan gözyaşlarının kabuk olup yapıştığı uzun kirpiklerini okşamayla yetindi.

Tekrar avuçlarına masaj yaptı ve artan bir sevinçle, elini kavrayan parmaklarının nasıl baskıyla karşılık verdiğini fark etti ve tuttuğu bulmaca kartını hatırladı.

İsim yalan söylese de gerçek budur.

"Hipnoz" diye bulmacanın cevabını fısıldadı ve ağzıyla kulağına yaklaştı. Ona ulaşması gerekiyordu, hipnoz sonrası emri tekrar kaldırabilmek için bilinç altında geçidin açıldığı anı beklemesi gerekiyordu fakat ona kalan zaman diliminin ne kadar geniş olduğuna dair bir fikri yoktu. Arkasından sızlanan bir ses geliyordu, muhtemelen asansör ya da belki anlaşılmayan bağırışlarıyla tomografi cihazının gürültüsü ve buzlu camın ardındakilerin yardım çağırışlarıyla karışan Ruh Kırıcı'dan geliyordu ses. Caspar artık bunların hiçbirini duymuyordu. Sadece Sophia'ya konsantre oldu. Şu an rolleri değiştiği kadına. Şimdi kendi hekim, o ise ruhsal hapishanesinden, ölüm uykusundan uyandırılması gereken hastası olmuştu.

Onun da her zaman yaptığı gibi, saçını hafifçe kepçe kulağının arkasına itti, olumlu bir tepki alma umuduyla nazikçe ensesine dokundu ve çözümü tekrarladı:

"Hipnoz."

Etraflarındaki gürültü gittikçe artarken şimdi doğrudan tekrar tekrar kulağına konuşuyordu.

"Hipnoz. Hipnoz. Hipnoz."

Etrafındaki bodrum katı dünyası kayboldu. Çarpma, gıcırdama, sızlanma, inleme, ağlama ve vurma seslerini duymuyordu. Metalik, insani, kemikli ve tok sesler. Kendi sözlerini bile duymuyordu artık.

Hipnoz. Hipnoz. Hipnoz.

Mahrem bir öpücükteki gibi dudakları kulak memesine dokunuyordu ve tam son heceden önce sonunda reaksiyon gösterdi.

Gözlerini açtı.

Net ifadeli gözlerini gördüğünde bir dalga endorfin bütün kan hücrelerini doldurup taşırdı.

Hedefine ulaşmıştı, ona ulaşabilmişti, sadece dışarıdan değil içeriden de dokunmuştu ona.

Caspar'ın gözleri yaşla doldu. Onu kendine çekmek, sarılmak, kucaklamak, öpmek ve bir daha asla bırakmamak istiyordu.

Ve hemen sonra bağırmak istedi. Ama bunu beceremedi. Sophia'nın yüz ifadesi değiştiğinde ağzını açtı ama içinden hiçbir ses çıkmadı.

İfadesi korkunç bir sırtımaya dönüştü.

"Bulmacayı çözdün Niclas," dedi, tekerlekli sandalyeden zahmetsizce ayağa kalktı ve Caspar'ın koluna bir iğne batırdı.

Saat 03.37 - Korkudan bir dakika önce

“Son tedavimiz sırasında nerede kalmıştık, aptal köpek havlamaya başlamadan önce?” diye sordu Sophia nazik bir ses tonuyla ve önlüğünün cebinden plastik bir şişe çıkardı.

“Aa evet, doğru ya, tatlım. Göz damlalarında.”

Kendini savunmak, başını yana çevirmek istedi ama ona her ne enjekte ettiyse, bunlar için gerekli sinirleri bloke edilmiş gibiydi.

Buna ek olarak iki dizini de kollarına bastırıyordu ve ata biner gibi guruldayan midesinin üzerinde oturuyordu. Başka koşullarda bunun iki katı bir ağırlığı çok fazla emek harcamadan tek eliyle üstünden atabilirdi fakat paralize olmuştu, üstelik şimdiye kadar ona oynadığı rolden de ciddi bir biçimde.

Neden?

Gözlerinin içine bakıp içinde bir açıklama, bir çekinme ifadesi bulmayı umdu ama bu bir hataydı çünkü Sophia bu fırsatı gözüne büyük bir damla yüksek konsantreli skopolamin damlatmak için kullandı.

Gözleri şiddetle yandı ve doktorların bir görme testi yapmadan önce göz bebeklerini büyütmek için kullandığı alkaloid maddeye hemen tepki gösterdi. Sophia prosedürü tekrarlayıp diğer göze de damlatmaya devam etti ve böylece bu patlıcangiller bitkisi ekstresinin bilindik yan etkilerini hissetmeye de başladı.

“Neden?” diye inledi ilginç derecede sakin bir ses tonuyla. Damlalar parasempatik sinir sistemini uyuşturuyordu, zaten zayıflamış durumunu yatıştırıyordu ve mide bulantısını da kesti. Kramp giren kasları rahatladı ve kendini uzun zamandır olmadığı kadar kaygısız hissetti, tehdit tam üzerinde olmasına rağmen.

Sophia ona gülümsedi ve saçlarını kulaklarının arkasına itti.

“Marie,” dedi sadece. Tek bir isim ama ona son dehşet verici gerçeği hatırlatmak için yetti.

Buydu demek ki. Doğru. Şimdi hatırladı. İsmi buydu. Marie!

Tedavi işlemi sırasında bir terslik yaşayan sarı lüleli melek. İlk doktor hatasıydı. Ama Marie sadece onun değil, onun da...

“Bizim kızımız,” diye onayladı Sophia sakince.

Elbette. Bu yüzden bunca zaman kendini ona bu kadar yakın hissetmişti. Bu yüzden Sophia ona bu kadar samimi geliyordu. Onu tanıdığı için. Ama bu çok uzun bir süre önceydi. Yıllar önce.

“Onu benden aldın.”

Hayır, yapmadım, demek istedi. *Sen beni terk ettin, Marie üç yaşındayken Berlin'e taşındın. Yeni sevgilinin yanma.*

“Fakat şimdi intikamını alacağım.”

Mücadele edeceğim. Yakında önemli bir mahkeme tarihim var. Bana şans dileyin.

Bunu kastetmişti demek ki. Ne kadar garip bir durumdu.

Zehirler végétatif sinir sistemini devre dışı bırakmasın diye çaba gösterdikçe ortak, korkunç hikâyelerini daha net hatırlamaya başladı. Sekiz yıldır Marie’yi neredeyse hiç görmemişti. O endişeli telefon gelene kadar. İlkokul öğretmeni Katja Adesi tarafından.

Bu yüzden Berlin'e seyahat etmişti ve Marie’yi yanına almıştı. Hamburg’a. Muayenehanesinin olduğu yere.

"*Başlayabiliriz. Kızınız şimdi hazır. Her şeyi hazırladık Doktor Haberland."*

Onu hipnoz altına almıştı. Sophia'nın bilgisi olmadan çünkü kızının tacize uğrayıp uğramadığını öğrenmek istemişti.

Şimdi de Sophia onu mahkûm ediyordu çünkü Marie bu hipnoz seansı sırasında felç geçirmişti. O zamandan beri felçliydi ve asla bir daha çıkamayacağı bitkisel hayatta, bir bitkiden farksız yaşıyordu.

Kendi içinde tutsak. Ölüm uykusundaki gibi. Aynı *Ruh Kırıcının kurbanları gibi.*

Ama bu mümkün değildi. Taksirli bir tedavi sırasında yaşanabilecek en kötü şey bağlantı kopmasıydı. Marie'nin hasarlarının tıbbi hipnozun yan etkilerinden kaynaklı olması imkânsızdı.

Krampları. Uzuvlarının kontrolsuz hareketleri. Ömür boyu kısıtlı refleksleri.

O yüzden pencerenin önünde demir parmaklıklar yoktu. Hiç kimse kızını zorla kaçırmamıştı.

Korkuyorum ben. Çabuk dönecek misin babacığım?

Onu kurtarmak istediği hapishane, Marie'nin kendi bedeniydi. Canlı canlı kendi içine gömülüydü.

"yanılıyorsun..." diye çaresizce kendini ifade etmeye çalışıyordu. Bedeninin diğer bütün kasları gibi artık dilini de oynatamıyordu. Yine de Sophia cevap veriyor gibi duruyordu. Net ve monoton bir sesle onunla konuşup bir şeyler açıklıyordu herhalde ama dediklerini arkadan gelen seslerden ayırt edemiyordu, sadece ona neyi anlatmak istediğini tahmin edebiliyordu. Sophia şimdi onun yargıcı olmuştu. Daha yeni hatırladığı bir eylem için cezasını kesmişti. Mahkeme salonu olarak kliniği seçmişti ve ona sanık koltuğunda oturduğunu fark ettirmeden, asıl duruşmayı birkaç saat önce başlatmıştı. Şimdi sadece burada, laboratuvarın ön odasında, geriye cezanın infaz edilmesi kalmıştı.

“Dur, lütfen hayır. Büyük bir hata yapıyorsun,” demek istedi ve aynı anda hepsinin ne kadar da aptal olduğunu düşündü. Ve ne kadar da kör.

Buydu demek ki. Bulmacanın çözümü.

Her şey sadece bir rol ve korkunç bir sessiz sinema oyunuydu. Sophia bütün bu süre boyunca korkunun çarpık bir yansımasını gözlerinin önüne sermişti, herkese gerçekleri net bir şekilde göstererek, yalnız tek bir farkla; tersten göstererek. Ruh Kırıcı bir kadındı, kurban bir fail, koruyucuları da avlananlar. Ve bu yanılgı içerisindeyken, haberi olan ve onları kurtarmak isteyen tek kişiyle de son damla kanlarına kadar savaşmışlardı: Bruck. RalMeld’i öldürüp patolojiye sürükleyen o değil, Sophia’ydı. Grubu birbirinden ayırıp son kurbanını, Caspar’ı izole etmek isteyen de oydu bunca zaman. Bunun için kendi eline, RaBfeld’in ağzına ve Sybille'nin torbasına bulmacalar yerleştirmişti.

Elbette. Onu hiç uzun süre izlemedik. Görüntüsü çok acıklıydı. Neden izleyecektik ki zaten?

İlk kâğıtları muhtemelen önceden hazırlamıştı, sonra doğaçlama yapmak zorunda kaldı. Yasinin, Sophia'ya reçete defteri ve bir kalemin olduğu önlüğünü giydirmişti. Yazısı neredeyse okunamıyordu çünkü galiba görmeden yazması gerekmişti. Onu saran battaniyenin altında. Caspar’ın son saatlere dair hatıraları milyonlarca kanlı cam parçasına dağıldı ve sonra hemen tüyler ürpertici bir mozaik oluşturdu.

Bütün bu farklı yaklaşımlar demek ki bu yüzdendi. Bu da Bruck’un neden asansörde bu kadar az savunma gösterdiğini de açıklıyordu. Sophia’yı asla öldürmek istememişti, sadece izole etmek istemişti. Ve neşterle onu kurtarmak için geri dönmüştü. Bruck onu bıçaklamak değil, tam aksine kurtarmak istemişti ve bu yüzden, Sophia’nın önce Tom’u etkisiz hale getirmek, sonra da bodrum katına inip burada bir sahne kurmak için kullanabileceği çok fazla değerli zaman kaybetmişti.

“Dur, lütfen...” diye başladı Caspar tekrar. “Kızımızın felç olmasından benim sorumlu olduğumu düşünüyorsun, biliyorum. Ama bu doğru değil. Öğretmeninin bir taciz şüphesi vardı. Marie garip resimler çiziyordu, o yüzden benimle iletişime geçmişti. Sen de bunu biliyorsun. Ben onu, sadece tacize uğrayıp uğramadığını öğrenmek için hipnoz ettim. Evet, bunu yaparken yolunda gitmeyen şeyler oldu ama...”

Ben Niclas Haberland’ım. Nöropsikiyatri doktoru ve tıbbi hipnoz alanında uzman. Ve ben bir hata yaptım.

"...ama buna hipnoz sebep olmadı. O yüzden geldim ya yanına zaten, sana bunu açıklamak için.”

O yüzden onu klinikte ziyarete gelmişti on gün önce. Nihayet onunla her şeyi paylaşmak için. Ve Madenin gördüğü hasarların hatalı bir hipnozdan kaynaklanmayacağını belirten bilirkişi raporunu vermek için.

J. B.’nin bilirkişi raporunu içeren mektubu, Jonathan Bruck. RaBfeld'in bir meslektaşı. Ve felç alanında bir uzman.

Eski sevgilisi, bir elini onun alnına götürüp diğeriyle de muhtemelen Bruck ile ikili dövüşte yaralanan kanlı burnunu silerken, bunları söylemek istiyordu ona. Ya da, büyük ihtimalle bıçak yarasını da borçlu olduğu Yasmin’le çatışmasında yaralanan burnunu. İnanılmazdı. Örümceğin ağına kendi elleriyle takılmıştı. Hatta tek kurtarıcısını bile, Sophia'nın ona önce dikkatini çekmek zorunda bıraktığı bir araçla asansöre kilitlemişti.

Şimdi, hafıza kaybı iyileşirken, ikinci bir hafıza kaybının insafını diliyordu. Neden her şey, Bruck’un bu klinikte olduğu sorusu gibi açıklamasız kalamıyordu? Ya da neden kendi boğazını bıçakla yaraladığı veya Sophia’nın neden diğer kadınlara da işkence yaptığı?

Bruck'un onlara asla kötü bir şey yapma niyetinde olmadığı korkunç gerçeğine vakıf olurken bunlar neden karanlıkta kalabiliyordu? Tam aksine. Bütün bu süre boyunca solunum yolu yarasından dolayı iletişim kuramamıştı, birçok defa Sophia'nın ismini haykırmış, hatta kendi kanıyla radyolojinin camına yazmaya çalışmıştı. Fakat bütün işaretleri yanlış yorumlamışlardı ve o onları tehlikeli alandan çıkarmak istediğinde de karşı koydular. Onları Sophia'dan çok uzağa, buraya, camın ardındakilerin cama vuran rehineler değil de kurtarılanlar olarak durduğu güvenli bir kaçış noktası olan laboratuvara götürmek istemişti. Ayrıca onlar yardım için bağırmıyorlardı, onu Sophia'ya karşı geç olmadan uyarmak istemişlerdi.

O kadar aptaldım ki. O kadar kör. Cahil.

Caspar kuru ağzını açtı. Suni olarak genişletilmiş göz bebekleri savunmasız parlak tavan aydınlatmasına maruz kaldığı için gözleri yaşarıyordu. Temizleyici sıvıyı kirpikleriyle dağıtamadığı için ağrıyorlardı. Işık bir prizma gibi, birbirine yapışmış kirpiklerinin uçlarında kırılıp Sophia'nın güzel yüzüne bulanık gökkuşağı renklerinden bir çerçeve çiziyordu.

Ve sonra tekrar duyabildi.

Çok kısa bir an için akustik duvar çöktü. Kulaklarındaki tınlamayı, ancak kaybolup Sophia'nın empatili sesiyle yer değiştirdiğinde fark etti.

"Ne kadar çok karşı koyarsan o kadar derin düşersin," dedi sakin bir ses tonuyla, bakışlarını sabit duran göz bebeklerinden ayırmayarak.

Ne demek istiyor? Son bir bulmaca mı? Bu mu? Benim son şansım mı?

"Ne kadar çok karşı koyarsan o kadar derin düşersin," diye tekrarladı ve sonra biri onu Sophia'dan uzaklaştırdı.

Bir şekilde şöminenin çubuğunu kaldırmış olması gereken Bruck'u düşündü ya da kesin dışarıdan yardım çağıran Linus'u, tam sevine-

çekti ki sonra bedeninin fiziksel olarak hareket etmesinin imkânsız olduğunu hatırladı. Çünkü aşağıya düşüyordu. Birden sırtının altında yumuşayan zeminin arasından onu aşağı çekmek isteyen, sert bir elin yükseldiği beton, ince kum tanelerine dönüşmüştü. Ve ancak şimdi, ne durumda olduğunu anladı.

Buna karşı koymaya çalıştı. Hipnotik bakışa. Sophia'nın sakin sesine, direnişe karşı iradesini kıran tiyopental ve skopolamin karışımına karşı koymayı denedi.

Hollywood yalanları, diye Schadeck'in geçmişten gelen sesi kafasının içinde oradan oraya bağırıyordu.

Bir insanı *zorla hipnoz etmek mümkün değil.*

Bu aslında sadece koşullara bağlı, diye ona patolojide cevap vermişti.

Ağır fiziksel acı ue psikolojik işkencenin ardından, özellikle de ağır ue traumatik şok durumlarının yaratılmasıyla ya da bilinci etkileyen uyuşturucuların verilmesiyle, etkilenebilir insanları iradelerinin dışında da hipnoz transına geçirip bilinçlerine hükmetmek mümkündür.

Caspar kesiklerini, yaralı omzunu, Schadeck'in ona yaptığı işkenceyi, yanan bileklerini ve son saatlerde yaşadığı korkuyu düşündü. Onu kaygısızlığa iten barbitüratları hissetti ve havalandırma sistemi üzerinden tomografi cihazının saykodelik vurma seslerini duydu. Bunlar hipnozu başlatmak için en uygun koşullardı ve bundan artık kaçamıyordu da çünkü Sophia zaten onunla bir bağlantı kurmuş ve bilinçaltına artık kendi gücüyle kaldıramadığı haince bir emir yerleştirmişti. Ne kadar çok karşı koyarsan o kadar derin düşersin.

Bu yüzden durdu, içten sonuna kadar açılmış gözlerini kapattı ve boşluğa düşmeye daha fazla karşı koymadı.

Aşağıya düştü. Daha önce hiçbir zaman ışık yüzü görmeyen, soğuk ve karanlık bir kuyunun derinlerine düştü. Kendi ruhunun hapishanesine.

Saat 05.13 - Korkunun başlamasından doksan beş dakika sonra

Duman canlı bir varlıktı. Onu içten çürütmek üzere, derisinden giren bir sürü çıplak gözle görülmeyen küçücük hücrelerdi.

Nefes borusundan bronşlarına doğru ilerleyen partiküller, özellikle de akciğerini hedef almıştı. Ama bu, alevler kadar kötü değildi bile. Kırmızı kor kılıçlarla arabanın ön gövdesinden fırlayıp gömleğini yırtarak zaten kalbinin altında baloncuk oluşturmaya başlayan derisini açtılar. Bir çakmağa tutulan eriyen plastik gibi. Vücudunun aşağısına doğru baktı ve sonra dayanılmaz acının ona verdiği kuvvetle, sonuna kadar gaz pedalına yüklendi. Arabayı tekrar hareket ettirmek için değil, kendini arkaya doğru itmek üzere. Kendi ile ateş arasına olabildiğince çok mesafe koymak istiyordu. Alevlere kan ve isten kararmış balgam karışımı bir tükürük attı ve onu bu ümitsiz duruma getiren olayların tekrar üzerinden geçti. Hipnozun herhangi bir yan etkisinin olmayacağı gerçeğine inanarak, annesinin rızası olmadan Marie'yi tedavi etmişti. Ve sonra kızcağız felç geçirmişti. Seans sırasında. Marie asla bir daha iyileşemeyecek ve gülemeyecekti. Beyin sapı o kadar çok hasar görmüştü ki yutkunma yeteneğini tekrar elde etse bile şanslı sayılırdı.

Bu nasıl gerçekleşebilmişti?

Ayak kısmında, kendini uyuşturmak için kullandığı içki şişesinin parçalandığını duydu. Bu talihsiz tedaviden sonra. Son sürüşünden önce.

Şimdi de burada oturuyordu. Bir araba enkazında sıkışmış, elinde asla bir daha normal bir hayat süremeyecek olan kızının fotoğrafıyla. Aynı anda, içten de dıştan da yanıyordu.

Onu parlayan kollarla bekleyen ölümü durdurabilecekmiş gibi ellerini ateşe uzattı. Ve sonra, alazlanmış et kokusuna daha fazla dayanamayacağına inandığı anda, tam kendi elleriyle kaşınan eti göğsünden çekip atmak isterken her şey saydamlaştı. Dosyalarda Marie'nin fotoğrafını ararken, yağmurdan ıslanmış yolda kayıp ağaca çarptığı enkaz kayboldu. Duman, ateş ve evet ağrıları bile ortadan kalktı ve geriye sadece siyah bir boşluk kaldı.

Tanrıya şükürler olsun, diye düşündü, bu sadece bir rüyaydı. Gözlerini açtı. Ve hiçbir şey anlayamadı.

Biraz önce tutsak olduğu kâbus kaybolmamıştı, sadece şekil değiştirmişti.

Ben neredeyim?

İlk izlenimine göre, belli ki bir bodrumun koridorundaydı. Önünde iki maskeli adam duruyordu, ikisinin de çekilmiş silahları vardı. POLİS yazıyordu reflektörlü büyük harflerle siyah kamuflaj kıyafetlerinin üzerinde.

“Beni duyabiliyor musunuz?” diye sordu ikisinden biri ve siperini kaldırdı. Sol kaşının üzerinde çentikli bir yara izi vardı.

"Evet,” diye cevap verdi Haberland.

Neden üstüm çıplak? Ve neden sadece kirli bir pijama altıyla bir tekerlekli sandalye üzerinde oturup yeşil bir beton duvara bakıyorum?

“Baksana, Morpheus, göz bebeklerine.”

Memur takma adını duyunca biraz daha yaklaştı, otomatik tabancasını indirdi ve o da şimdi siperini kaldırdı.

“Uyuşturucu etkisi altında bu.”

“Belki bu yüzden konuşamıyor,” diye tahminde bulundu yara izi olan adam.

“Konuşabiliyorum," dedi Haberland ve yanan boğazına dokunmak istedi. Ama yapamadı.

“Aşağıda birini bulduk on/on üç,” diye Morpheus’un bir telsize konuştuğunu duydu Haberland. “Yaşıyor ama neredeyse hiç tepki vermiyor. Acilen bir doktora ihtiyacımız var.”

“Adınız ne?” diye sordu, şimdi önünde diz çöken diğer polis. Ağzından kar maskesini çekti ve bakımsız keçi sakalını ortaya çıkardı.

“Casp...” diye cevap vermek istedi ama sonra kendini düzeltti.

“Niclas Haberland.”

Ben Niclas Haberlandim. Nöropsikiyatri doktoru ve tıbbi hipnoz alanında uzman.

Ve *ben bir hata yaptım.*

Tekrarladı ama özel müdahale ekibi memuru sadece başını salladı.

“Aşağıda daha fazla kişi var mı?” diye bir ses tısladı telsizden.

“Evet, öyle görünüyor. Burada bir laboratuvar gibi bir şeye giriş var. Ama zırhlı galiba. Ardında bir şey hareket ediyor.”

“Takviye geliyor.”

"Anlaşıldı.”

Morpheus telsizini kapattı ve birkaç saniye sonra sağında bir asansör kapısı açıldı. En az iki adam daha ağır botlarla ve emniyeti açık otomatik tabancalarla koridordan aşağı yürüyorlardı.

“Kahretsin Jack, burada neler olmuş böyle?” diye sordu yeni bir ses. Anlaşılan, şimdi Haberland’ın tekerlekli sandalyesinin arkasında duran, yara izi olan adama hitap etmişti, o da cevap verdi: “Hiçbir fikrim yok. Bunun da bilinci tamamen kapalı, hiç tepki vermiyor.”

Bu da neyin nesi? Beni neden dinlemek istemiyorsunuz? Haberland, arkaya yatırıldığını ve gövdesinin yana kaydığını hissetti, sonra doğrudan gözünü kamaştıran tavan aydınlatmasına baktı.

“Asansörden kurtardığınız adam bir şey anlattı mı?" diye bilmek istedi Jack yeni gelenlerden.

“Hayır, o da şok altında. Ayrıca nefes borusunda bir delik var. Çaydanlık gibi ötüyor adam.” Haberland tekerlekli sandalyesiyle birlikte öne itildi.

"Yukarıda durum nasıl peki?”

“Berbat. Her tarafta kan ve çatışma izleri var. Radyolojide de yangın çıkmış gibi görünüyor. Şimdiye kadar iki ölü var. Birinin boğazı kesilmiş, diğeri de patolojide bir soğutucunun içinde yatıyor.”

“Kimlikleri tespit edildi mi?”

“Olumlu. Thomas Schadeck ve Samuel RaBfeld. Biri girişteki devrilmiş ambulansın çalışanı diğeri de herhalde kliniğin başhekimiymiş.”

Schadeck? Ralifeld?.. Elbette.

Haberland aynada kendi yansımasını gördü. Onu o sırada bindirdikleri asansörün zeminindeki kan lekelerini fark etti ve bağırdı:

"Size olanları açıklayabilirim. Burada neler olduğunu biliyorum ben.”

"Bunu duydun mu?” diye sordu Morpheus. Jack zemin kat için olan düğmeye bastı ve arkasını döndü. Kapılar kapandı ve iki polis de el fenerlerini yaktı.

“Neyi?”

“Bir an için bir şey söyledi sandım.”

Jack omuzlarını silkeledi.

“Ses asansörden geldi herhalde,” diye sırıttı ama ne olur ne olmaz diye el fenerini doğrudan Haberland'ın yüzüne tuttu.

“Baksana.”

"Ne var?”

“Elleri. Orada bir şey var."

Haberland deri eldivenler içinde olan iki tane parmağın nasıl dikkatlice eline dokunduğunu hissetti.

“Hakikaten.”

"Bu da ne?”

Lambanın ışığı üzerinden kaydı.

“Bir kâğıt.” diye tespit etti Morpheus.

"Üzerinde ne yazıyor?”

/iman Tanrım.

Haberland kendini fark ettirmek için panikle bir yöntem aramaya başladı.

"Bu çok garip.”

“Ne?”

"Adam elinde bir bulmaca tutuyor.”

"Kahretsin, ne demek istiyorsun?!.”

“Evet, evet, evet,” diye bağırdı Haberland ve dehşete düşerek asansör kabinindeki aynanın yansımasında dudaklarının bir milim bile açılmadığını fark etti.

"Bu Ruh Kırıcı denen adamın işi. Hayır. Ruh Kırıcı olan kadının! Sophia Dom.”

"Bana ihtiyacın olduğunda beni at. Bana ihtiyacın olmadığında beni geri al,” diye okudu Morpheus.

“Hu?”

“Bu kesin kötü bir şaka. Ya da bir taklitçi.”

"Neden?”

“Ee, düşünsene. Ruh Kırıcı sadece kadınları hedef alıyor.”

HAYIR, diye bağırdı Haberland ve korkudan gözlerini kapatmak istedi ama bunu bile başaramadı.

Lütfen. Bu *bir şaka değil,* diye haykırdı düşüncelerinde. *Bulmacayı çözmeniz lazım. Beni buradan çıkarmanız lazım. Klinikten değil, kendi içimden. Anlamıyor musunuz bunu?*

Hayır, elbette bayır.

Şu an ne konuşma ne yazma ne de okumayı başarabildiğinin farkındaydı. Her türlü iletişim kurma yeteneğini elinden almıştı. Bakır levhanın üzerindeki kat düğmelerinden birinci bodrum katın ışığı yandı. Birazdan yukarıya varacaklardı.

Sophia bunu yaptı. Beni hipnotize etti ve beni en kötü travmama geri götürdü. Yanan arabaya. Ara sıra rüyamdan uyanıp gerçekliğe geri dönüyorum. O zaman gözlerim açılıyor ve siz de bağlantı kopmasını kaldırmak için fırsat buluyorsunuz. Anahtar kelimeyi söyleyerek. Anlamıyor musunuz? O anı kaçırırsanız tekrar geri dönerim. Sonra ölüm uykusunun döngüsü baştan başlar. Lütfen, bana yardım etmek zorundasınız.

“Bunun neyi kastettiğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Jack.

“Bana ihtiyacın olduğunda beni at. Bana ihtiyacın olmadığında beni geri al?"

“Bilmiyorum,” diye diğer polisin cevap verdiğini duydu ama ses gittikçe uzaklaşıyordu. Haberland zemin katta kapıların nasıl açıldığını ve acil doktorunun onu karşıladığını da hissetmedi.

Görünmez bir kuvvet yine soğuk ellerini ona doğru uzattı ve onu geri çekmeye başladı. Tekrar, daha birkaç dakika önce çıktığı, hayatta tek bir adım bile atmak istemediği yere geri çekiyordu onu: Enkaz halindeki arabasının alev cehennemine.

Polislere, Sophia'yı, olanları açıklayıcı bir tartışma yapmak için gizlice on beş gün önce ziyaret ettiği eski sevgilisini aramaları gerektiklerini belirten bir işaret vermeye çalıştı. Ondan af dileyip kazadan sonra kızlarının tedavi gördüğü doktorun bilirkişi raporunu vermek istemişti. Doktor Jonathan Bruck'un uzman görüşüne göre Marie hipnoz altında olmasaydı da felç geçirecekti. Ama Sophia onu dinlemek istemedi. Mektubu bilirkişi raporuyla birlikte şömineye fırlattı ve onu kliniğin girişinde bağlamış olduğu köpeğinin yanına kovaladı. En son, Tarzan'ın ya da ona burada Bay Ed ya da her ne diyorlarsa, bir koku alıp ipin gerildiğini hatırlıyordu, sonra da düşmüştü. Doğrudan şakağının üzerine.

Bütün bunları, tekrar hipnotik kâbusunun içine dalarken, silüetleri gözlerinin önünde kaybolmaya başlayan polis ve doktorlardan oluşan kalabalığa aktaramadı.

Tekrar yanan arabanın içine. Sophia'nın onun için ebedi ceza olarak öngördüğü, alev denizinin içine dönmüştü.

Bugün, saat 14.56 - Korkudan uzun, çok uzun yıllar sonra

Önce Lydia bitirdi. Sevgilisi biraz daha uzun süreye ihtiyaç duydu ve ancak yirmi dakika sonra o da son sayfayı devirdi.

"Nasıl yani?" diye sordu ve inanamayarak dosya kapağının arkasına baktı.

"Bu kadar mıydı? Devamı yok mu?"

Profesör okuma gözlüğünü çıkardı ve nazikçe başıyla onayladı. Son dakikalarda öğrencilerinin yüz ifadelerini dikkatlice incelemişti. Gözleri bir sonraki paragrafa kaymadan, nasıl bilinçsizce kulaklarının arkasını kaşıdıklarını ya da bazı kelimeleri sesli okuduklarını seyretmişti.

Patrick hâlâ iki eliyle başını tutarak okurken Lydia son sayfada alt dudağını aşağı çekmeye başlamıştı. Şimdi yanaklarında kırmızı lekeler vardı.

"Size, başta yeterince dikkatli okumadığınızı söylemiştim, değil mi Patrick?"

"Yani, nasıl böyle bir son aklımıza gelsin ki baştan?"

Öğrenci sırtını gerdi ve kendini yorgunca esnetti.

“Çok basit.” Profesör parmak ucuyla dosyaya dokundu. “Cevap raporun yirmi birinci sayfasında yazıyordu zaten. Greta’nın Caspar’a sorduğu ilk bulmacanın çözümünü hatırlıyor musunuz?”

“Cerrah bir kadın.” Lydia elini anlına vurdu.

“Bu gerçek olamaz.”

“Tamam, tamam, anlamadım. Ama o zaman hikâye nasıl devam edecek?” diye sordu Patrick sabırsız ve kollarını üşüyerek gövdesine sardı. Lydia da kışlık ceketini aradı.

Okurken, karanlıkla birlikte soğukluğun arttığının farkına varmadılar. Profesör defterini açıp notlar aldı.

“Her şey sırayla. Öncelikle şu an ne düşündüğünüzü öğrenmek isterim. Son cümleyi okuduktan sonra ne düşündünüz?” Yüzünde soru işaretleriyle kendini gösteren Lydia’ya kafa salladı.

“Yani, ben...” Öğrenci boğazını temizledi ve su şişesine uzandı. “Ben sürekli bu olay gerçekten yaşandı mı diye sordum kendime.”

Bir yudum aldı. Profesör kalemini bıraktı ve orijinal belgeye uzandı. “îyi soru. Bu hasta dosyası tek bir kişinin sübjektif bakış açısıyla yazıldığı için elbette boşluklar mevcut ve yorumlar için de yeterince alan var. Gerçek olan ise, Niclas Haberland’ın gerçekten de tıbbi hipnoz alanında, özellikle de çocukların tedavisinde uzman olduğudur. Yıllar önce bir meslektaşıyla yoğun bir ilişkisi vardı ve bundan da bir çocukları oldu. Marie. İlişki çabuk bitti ve Sophia çocuğun velayetini alıp başkente taşındı.”

Profesör masanın altında bacaklarını üst üste attı.

“Bir gün Haberland, Berlin’den endişeli bir telefon aldı. Marie resim dersinde rahatsız edici resimler çiziyordu. Sınıf

öğretmeni, Katja Adesi emin olamadı ve yetkililere henüz haber vermek istemedi. Önce kızın öz babasına ulaştı. Haberland, Berlin'e geldi ve olayın peşine düşmeye karar verdi."

"Marie'yi hipnoz mu etti?" diye araya girdi Lydia.

"Hamburg trenle Berlin'den bir buçuk saat uzaklıkta. Onu muayenehanesine götürdü ve aynı akşam annesine geri götürmek istedi. Ama bu asla gerçekleşmedi. Seans bir felaketle sonuçlandı. Kızı tedavi sırasında beyin sapı felci geçirdi."

"Lanet olsun." Patrick diş ağrısı var gibi duruyordu. "Fişi çekmişler yani."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Lydia ve sevgilisine döndü. İkisinin arasındaki mesafe deneyin başındakine göre epey artmıştı. Sanki dosya çift arasında görünmez bir kazık çakmıştı. Profesör bir not daha aldı.

"Yani, sevgiliniz bizim *locked in* sendromu olarak adlandırdığımız şey için bir mecaz kullanıyor," dedi ve tekrar başını kaldırdı. "Beynin çalıştığı fakat dış dünyayla bir iletişim kurulamayan bir durum. Artık göremediğinizi, duyamadığınızı, tat ve koku alamadığınızı, nefes alıp veremediğinizi ya da hissedemediğinizi düşünün. Sadece düşünebiliyorsunuz."

"Yüce Tanrım."

"Daha önce, hiçbir hatalı hipnozda bu denli ağır bir yan etki görülmemişti."

Lydia tekrar boğazını temizledi.

"Kız öldü mü?"

"Hayır, çok daha kötüsü oldu. Marie hayatının sonuna kadar fiziksel ve zihinsel özürlü kaldı. Ve annesi de dıştan bir şey belli etmese de içten parçalandı. Bu talihsiz olaydan

kısa süre sonra sevgilisi de onu terk etti. Bugüne kadar hâlâ Marie'ye bir şey yapmadığını iddia ediyor."

Büyük pencerelere bir çakıl taşı çarptı. Tazeleyici rüzgâr, henüz sadece kir ve molozlar taşıyordu. Profesör konuşmaya devam ederken söğüt ağacı da boynunu büktü.

"Önce Sophia yasal yollarla manevi tazminat almaya çalıştı. Kendine bir avukat aradı, Doreen Brandt fakat o da bir hata yaptığını kanıtlamanın zor olacağına inandığı için Niclas Haberland'a karşı dava açmayı reddetti. Bir anlaşma yapmayı önerdi."

Profesör ayağa kalktı ve o da omuzlarını gevşetmek için onları arkaya yuvarladı. Bütün esneme hareketlerine rağmen eklemleri ona yarın, bugün çok fazla oturduğunu hatırlatacaktı.

"Sophia gittikçe çaresizliğe kapıldı," dedi ve şöminenin yakınında sessizce guruldayan yağ radyatörünün yanma gitti.

"Nereye danışırsa danışsın hep aynı cevabı alıyordu: Hipnoz bu denli ağır hasarlara yol açamaz. Üzüntüsü arttıkça, Marie'nin intikamını almak için sapık planlar yaptı. Herkese hipnoz altındaki bir insanın ruhunun kırılabileceğini kanıtlamak istedi. Daha da kötüsü. Suçluları onları da Marie'nin bulunduğu durumun aynısına sokarak cezalandırmak istedi."

"Locked in. Ölüm uykusuna kilitlenmiş."

"Doğru." Patrick'in yorumunu başını aşağı yukarı sallayarak onayladı.

"Tıp öğrenimi sırasında Sophia hep hipnozla ilgilenmiş ama tedavilerde kullanılmasına karşı çıkmıştı. Şimdi kaçık birinin çaresizliğiyle bu tekniği bir silah olarak kullanmayı deniyordu. Ulaşmaya çalıştığı yöntem aslında çok basitti. İlk

önce kurbanlarını hipnozla en kötü kâbuslarına götürüyordu. Sonra suni bir bağlantı kopması gerçekleştiriyordu."

"İnsanları cehenneme atıp kapıyı üstlerine kapatıyordu." Patrick inanamayarak başını sallıyordu.

"Mecazi anlamda, evet. Sophia bilerek tutsakları üzerindeki kontrolü kaybediyordu ve onları artık kontrol edilemeyen bir durumda bırakıyordu. Her hatalı hipnoz eninde sonunda doğrudan uyanılabilen normal bir uykuya geçtiğinden, kurbanlarına hipnoz sonrası bir emir daha veriyordu. Uyandıkları gibi tekrar uyuyacaklardı."

"Bunu nasıl başardı?"

"Daha önce hiç şov hipnozu izlediniz mi Lydia?"

"Evet, televizyonda. Bir adam seyircilerin önünde transa girdi. Hipnozcu ona bir köpek olduğunu ve uyandıktan sonra hiçbir şey hatırlamayacağını telkin etti. Ama seyirciler her 'Hasso' diye bağırdıklarında, üç kere havlayacaktı."

"Tahminime göre de bunu yaptı, değil mi?"

"Evet."

"Bu, Sophianm kurbanlarında da yerleştirdiği, hipnoz sonrası emir için basit ama iyi bir örnek. Sadece burada kimsenin 'Hasso' diye bağırmasına gerek yoktu. Kurbanlarının gözlerini açıp ışığın fotonlarının retinalarına değmesi yeterliydi. Işık ne kadar yoğun olursa kurban o kadar kısa sürede tekrar hipnoz altına giriyordu."

"Korkunç." Lydia üşüyerek montunun fermuarını yukarı çekti.

"Ama işe yaradı. Sophia, kurbanlarını, sadece uyanma sürecinde doğru kodu söylediğinde durdurulabilen, spiral

şeklinde bir ölüm uykusuna sokmayı başardı. Kod da ilgili kartlardaki bulmacaların çözümleriydi."

Profesör iki elini de elektrikli ısıtıcının oluklarının üzerine koydu. Yüksek ısı neredeyse parmak uçlarını alazlamak üzere olmasına rağmen, ısı sadece bileklerine kadar yükseldi.

Patrick bir sonraki sorusunu sorduğunda profesörün bedeni neredeyse acıyarak diken diken oldu.

"Haberland'a ne oldu?"

Bugün, Saat 15.07

CC fJT aberland?" diye kısık sesle tekrarladı ve kanatlı cam
X X kapıya doğru gitti.

"Geleceği hakkında sizlere bir şey anlatmadan, geçmişiyle biraz daha ilgilenmemiz gerektiğini düşünüyorum." Onlarla sırtı dönük konuşuyordu.

"Marie'nin felç geçirmesi hayatının tartışılmaz en kötü travmasıydı. Kendi kızın neler yaptığına inanamıyordu ve talihsizliğin yaşandığı aynı gün zilzurna sarhoş oldu. Bu yüzden, neredeyse onu öldürecek korkunç bir kazaya sebep oldu. Dıştaki yaraları iyileştikten sonra Doktor Jonathan Bruck'un yanında tedaviye başladı. Tedavi sürecinde Marie hakkında da konuştular. Bruck, Haberland'ın kızının yoğun bakımda bulunduğu klinikten hasta dosyasını edinmişti."

"Alın size doktor mahremiyeti," diye Patrick'in fısıldadığını duydu.

"Marie'nin kan değerlerine bakıldığında, doktorlar felcin hipnoz sırasında oluştuğuna ama ondan kaynaklanmadığına kanaat getirmişti. Sophia bu tanı hakkında o kadar öfkelenmişti ki kızını Berlin'e naklettirdi."

Tekrar öğrencilerine doğru döndü.

“Ama Hamburglu doktorlar haklıydı. Bugünkü geleneksel tıbbın ulaştığı sonuçlar ise böyle hasarların taksirle oluşabileceğine karşı gelmekte.”

“Protokolün iki yüz on altıncı sayfasında,” dedi Lydia sayfaları geriye doğru çevirerek.

“Doğru. Bruck çocuğunun annesine bu yeni bulguları açıklamak için konuşması gerektiğini önerdi. Haberland önce emin değildi ama sonra Noel’e kısa bir süre kala yola koyuldu. Köpeği ile seyahat etti...”

“Tarzan, namıdiğer Bay Ed.”

Profesör, Lydia’nın yorumunu iyi niyetli bir gülümsemeyle geçiştirdi.

“.. .bagajında bilirkişi raporu ile birlikte trenle Berlin’e gitti. Teufelsberg Kliniği önüne vardığında önce cesaret edemedi. Şimdiye kadar her türlü iletişim çabasını geriye çeviren ve o trajediden bu yana onu katil diye adlandıran Sophia nasıl tepki verecekti? Ona bunu yasaklamasına rağmen, haber vermeden karşısına çıktığında ne yapacaktı? Epey çekindikten sonra sonunda kendini cesaretlendirdi ve bunları öğrenmek için yokuştan gizlice yukarı çıktı.”

“Neyse, her neden korktuysa da aslında yaşananların yarısı kadar kötü değildi mutlaka.”

Profesör tatsız bir ifadeyle güldü.

“Gerçekten de. O ana kadar Sophia, Ruh Kırıcı yöntemini üç kadın üzerinde denemişti bile. Belki bildiğiniz üzere her insan hipnoz edilemez. Özellikle de iradesi dışında. Ama Vanessa Strassmann edildi. Tamamen masumdu. Tek şanssızlığı Sophia ile aynı halk eğitim merkezinde, amatör oyunculuk kursuna kayıtlı olmasıydı. Aşırı gizembilim meraklısı biri olarak,

Sophia için kolay ulaşılabilir bir denekti. Gazetede fotoğrafını görünce onu hatırlamasına şaşırmamalı çünkü Vanessa'nın onunla da Marie'yle de asla bir teması olmamıştı."

Patrick ona merakla baktı ve o da şimdi önceki sayfalara döndü. Profesör cesaret vererek gülümsedi ona.

"Bayan Strassmann ile başladı seri. Sophia onu bir bahaneyle otel odasına çağırdı. Anlaşılan, Vanessa daha önce tecavüze uğramıştı ve Sophia hipnoz altında sürekli onu bunu yapan kişiyle yüzleştirdi."

"Zaten o andan itibaren okumaya devam etmek istememiştim," diye mırıldandı Patrick.

"Başarı sarhoşluğuyla Sophia Dorn yöntemini artık gözündeki ilk suçlu kişi üzerinde denedi: en başta taciz iddialarıyla her şeyi başlatan ilkokul öğretmeni Katja Adesi."

"Ya üçüncü kurban?" diye sordu Lydia.

"Doreen Brandt?"

"...Haberland'a karşı dava açmayı reddeden avukattı," diye açıkladı profesör.

"Vekaleti asla resmî olarak kabul etmediği için, o, Sophia ve diğer kurbanları arasında uzun süre bir bağlantı kurulamadı. Ayrıca bir erkek aranıyordu."

"Tamam ama biz aslında Caspar, yani Haberland demek istiyorum, onda kalmıştık," diye hatırlattı Patrick sabırsızlıkla.

"Aa evet, pardon. Yani bunca zaman aslında Sophia'nın asıl hedefi oydu. Ustalık eseri. Dosyanın iki yüz on dördüncü sayfasında hangi yanıltma yöntemleriyle zorla hipnozun gerçekleştirilebileceği açıklanıyor. Yalnız bütün yöntemlerin ortak bir noktası var: gafil avlanma etkisi."

"Ama bu, Haberland'ın ziyaretiyle kaçtı."

"Çok doğru. Haberland birden karşısında durduğunda Sophia'nın ne kadar şaşırmış olduğunu bir düşünmeniz lazım. Şimdi o Sophia'yı gafil avlıyordu. Yine yalanlar söyleyerek sıyrılmak istiyordu. Sözde masumiyetini belgeleyen, ünlü doktor Jonathan Bruck'un bir bilirkişi raporunu da sunuyordu ona hatta!" Profesör elini ahşap masanın üzerinde basılı bıraktı. "Oysaki şimdiye kadar zaten üç kere, birine hipnozla hayati tehlikeye sokacak kadar zarar vermenin mümkün olduğunu kanıtlamıştı."

"Bu yüzden raporu şömineye fırlattı ve ona da uyuşturucu enjekte etti, öyle mi?" Bu arada Patrick de ayaklarını hareket ettirmek için ayağı kalktı. Sadece Lydia olduğu yerden kıpırdamayıp tedirgin tedirgin saçıyla oynuyordu.

"Evet ve hayır," dedi profesör. "Mektubu şömineye attı ve onu kovdu. Haberland da dışarıda soğukta bağlı olan Tarzan'a döndü. Sonra herhalde fikrini değiştirmiş olmalı ki raporun yarı yanmış kalıntılarını tekrar alevlerden çıkardı."

"Peki ya Haberland'ın hafıza kaybı?" Lydia heyecanla bir tutam saçını ağzına götürdü.

"Basit bir düşmeden kaynaklıydı." Patrick kaşlarını çattı ve profesör de daha net olması gerektiği düşüncesine katıldı.

"Bakın, Haberland'ın psikolojisi yaralıydı. Mutlaka unutmak istediği, çok korkunç bir şey yaşamıştı. Kızına yaptıklarından dolayı, Bruck'un yanında tedavi bile oluyordu. Ve travmasını Sophia Dorn ile kişisel bir görüşmede tedavi etmeye çalışmakta ise başarısız oldu. Yaralı, aklı karışık, duygusal ve depresifti. Marie'ye dair kötü hatıralarını unutmak için beyni neredeyse çığlık atıyordu. Ve suçundan kaçmak için, kendine sunulan ilk fırsatı değerlendirdi."

"Düşmeyi mi?" diye sordu Lydia.

"Evet. Tarzan tasmasını çekiştiriyordu, Haberland buzlu yokuşta dengesini kaybetti ve şakağıyla asfalta çarptığında bayıldı. Ancak saatler sonra Bachmann normalin altına düşen vücut ısılı bedeni kliniğe taşıdı."

"O deli kadının yanma."

Profesör başıyla onayladı. "Sophia şimdi kendine sunulan beklenmedik fırsatı değerlendiriyordu. Haberland'ın hafıza kaybından dolayı gafil avlama etkisi yine onun elindeydi..." Profesör havaya parmaklarıyla tırnak işaretleri çizdi ".. .'Hastasının ilk incelemesinde hemen, gerçek kimliğini ortaya çıkarabilecek bütün kişisel eşyalarını elinden aldı ve bu şekilde gasbedildi diye kliniktekileri yanılttı. Elbette asla polise haber vermemişti. Raßfeld'in oyalama taktiği ve dış etkilere karşı olması intikam planı için işine geldi."

"Ama o zaman neden Caspar'ı hemen hipnotize etmedi?" diye bilmek istedi Lydia. "O zaman neden kızının fotoğrafını ona gösterdi? Hatırladığında yine planı suya düşmüş olurdu."

"Güzel soru. Sophia gerçekten de şaşkındı. Bir yandan Haberland'ı cezalandırıp cehenneme yollamak istiyordu. Ama Marie ve ona yaptıklarını hatırlamasaydı, bunun pek bir anlamı olmayacaktı. Bu yüzden önce ona bir lütufmuş gibi gelen hafıza kaybından onu kurtarıp sonra ruhunu kırmak istiyordu. O gece yaşananlar ikisini de birleştirme fırsatım sundu ona."

"Peki, Bruck olaya nasıl dâhil oldu?" diye sordu Patrick.

"Mantıklı, değil mi?" diye profesörün yerine cevap verdi Lydia. "Sophia, hipnozun zararsız olduğunu söyleyen herkesten

intikam almak istiyorsa eğer, o zaman Haberland ona kendi elleriyle bir kurban daha sunmuştu. Bedavadan anlayacağın."

"Parçalan çok iyi birleştirdiniz," diye övdü onu profesör.

"Gerçekten mi?" diye gülümsedi Lydia.

"Aynen öyleydi. Haberland ona gelmeden önce o adamı tanımıyordu bile. Şimdi ise intikam listesinde yerini almıştı ve Sophia onu dördüncü kurbanı olarak taçlandırdı."

"Nasıl peki?" diye sordu Patrick.

"Sophia burada çok vicdansız davrandı," dedi profesör. "Bruck'u telefonla arayıp hastaneye yatırılan hafıza kaybı yaşayan bir hasta için mesleki görüş istedi. Bruck yardımsever davrandı ve Hamburg'dan onca yolu sırf bunun için geldi, özellikle de iki gündür haber alamadığından dolayı, bu kişinin Haberland olabileceğini düşündü. Bruck'a kliniğin yakınındaki Teufelsee Motelinde bir oda ayırdı. Zaten orada buluştular."

"Ve onu zorla hipnoz etti."

"Neredeyse."

"'Neredeyse' de ne demek?" Patrick'in yanağındaki kızarıklıklar artık sadece ellerinden kaynaklı değildi. Termometrenin göstergesi gittikçe düşmesine rağmen, o her an daha da ısınıyordu. Profesör, bu tepkinin sonuçla alakalı olabileceğine emin olmadığı halde zihninde bir not daha aldı. Sonra soruyu cevapladı.

"Yani, bunu tam olarak yapamadı. Sophia, Bruck'un gözlerine skopolamini damlattı ve onu transa geçirdi. Sonra bulunduğunda onu ayyaş sansınlar diye üzerine minibardaki alkolü döktü. Ama bu sefer doğru düzgün işlemedi. Belki rahatsız edildiler ya da bir hata yaptı. Daha önce de söylediğim gibi

herkes hipnoz edilemez. Bruck her halükârda zor bir adaydı. Sophia iletişim merkezini devre dışı bırakmayı başardı. Bu yüzden mesela Caspar'a yazılı bir ileti bırakamıyordu ama bu yeteneğini zamanla geri kazandı. Camın üzerine kanıyla nasıl Sophia'nın ismini yazmaya çalıştığını hatırlıyorsunuzdur."

Öğrencilerin ikisi de başıyla onayladı.

"Her neyse. Sophia, Bruck'un iletişim yeteneğini oldukça engellemişti ama hipnoz sonrası emri yerleştirmeyi başaramamıştı. Bruck, Schadeck tarafından motelde bulunduğunda, kendi gücüyle ölüm uykusundan uyanmayı başardı."

"Nasıl oldu bu?"

"Boğazına bir bıçak batırmasıyla."

"Nasıl yani?" Patrick'in yüz ifadesi boş dururken, Lydianınki saf dehşet yansıtıyordu.

"Evet. Bunun sebepleri çok açık değil. Araştırmalara göre, Bruck çocukluğunda bir arı yutmuş ve nefes borusunu soktuğu için neredeyse boğuluyormuş. Benim tahminim Sophia bu travmayı tekrar canlandırdı ve onu bu kâbusa geri götürdü."

"Bu yüzden mi kendi nefes borusunu deldi demek istiyorsunuz?" Lydia gırtlağına dokundu ve yutkunmak zorunda kaldı.

"Evet. Ambulansta yattığında, ölüm uykusunun uyanma sürecindeydi ve boğulacağını sanıyordu. Aynı zamanda, yoğun ağrılar gibi aşırı dürtülerin de hipnozu durdurabileceğini biliyordu, ki daha önce de söylediğim gibi Sophia bir şekilde onda diğer kurbanlardaki gibi başarılı olamamıştı zaten. Doktor olarak, ayrıca, bu denli bir nefes borusu kesiğinin yaşamını tehdit etmeyeceğinin ama derhal müdahale gerektirdiğinin de farkındaydı. Bunun yanı sıra, sadece failin değil, onun bir

sonraki kurbanının da orada, Teufelsberg Kliniğinin yakınlarında bulunması gerektiğini de biliyordu: Haberland, hastası. Bundan sonrası için ancak kurgu yapabiliriz çünkü o gece yaşadığı travmanın ardından polise sadece parça parça ifadeler verebildi. Hepsine ulaşamıyorum. Belki tesadüftü belki de eski bir kelime oyununu gerçekleştirmek için iki kuşu bir taşla vurmak istemişti. En azından beklenen etkiyi gösterdi, çok kaba bir yöntem olsa da. Schadeck aracın kontrolünü kaybettiği için durdu ve bu şekilde Bruck hastaneye yatırıldı."

"Ve hikâye başladı."

"Daha değil."

"Neden?"

Profesör tekrar deneklerin soru soran yüzlerine baktı.

"Çünkü Linus'u unuttunuz."

Patrick saatine baktı ama bu sadece bir geçiştirme hareketiydi çünkü saate çok hızlıca bakmıştı. Bugün yirmi üç aralıktı, Noel arifesi. Ama profesör şuna emindi ki şu an deneklerinin en küçük sorunuydu.

"Linus. Evet, doğru ya. Ona ne oldu?"

Sopyarhaölm.

Profesör gözünü kırptı ve açıklamalarına devam etti.

"Sophia benzin hattını manipüle etti, Bruck geceyi hastanede geçirsin diye."

"Neden?"

"Onu öldürmek için, Lydia. Çok güçlü bir tanıktı. Bunun dışında mutlaka, en son ödül olarak beklettiği son kurbanı olan Haberland'ın Bruck ile bir araya gelmesini engellemek zorundaydı. Gecenin bir yarısında Bruck'un odasına gizlice girdi, onu muhtemelen yastıkla boğmak istiyordu, bu da aldığı solunum yolu yaralanmasına bakılırsa kimsede şüphe uyandırmayacak bir ölüm olurdu. Ama bu sırada, geceleri iyi uyuyamayan ve hastane koridorlarında merakla dolanan Linus onu izliyordu."

“Linus da Haberland’ı uyandırdı ve olanları anlattı: Sop-yarhaölm. Sophia hastayı öldürmek istiyor!”

“Ve böylece hikâye başlamış oldu.” Patrick ellerini montunun cebinden çıkardı ve titreyerek su şişesine uzandı ama ağzına götürmedi.

“Doğru. Linus onu rahatsız etti diye Sophia eylemini sonlandıramadı. Bruck pencereden kaçtı ve doktor bir karar vermek zorunda kaldı. Gece yarısından sonra gecelikle, Bruck’un odasında ne aradığını nasıl açıklayacaktı? Kendini doğru düzgün ifade edemeyen fakat aptal biri olmayan Linus’u nasıl devre dışı bırakacaktı? Panikle planında ilerlemeyi tercih etti. Bir not kâğıdına kısa bir bulmaca yazdı, soyundu ve küvete oturdu. Haberland vardığında, Sophianın fail değil, Ruh Kırıcının dördüncü kurbanı olduğuna inanması gerekiyordu. Aslında bu şekilde biraz daha zaman kazanıp dikkat dağıtarak karmaşa yaratmak istedi. Ve beklenmedik bir fırsat doğdu. Becerikli davranıp iyi doğaçladığı takdirde Haberland’ın ruhunu kırıp bütün suçlarını da Jonathan Bruck’un üzerine atabilirdi. Hatta yaptıklarını onaylayacak bir sürü şahidi de olacaktı. Ama bunun için duvarın çekili kalması gerekiyordu.”

“Bu yüzden mi Rafifeld’i öldürdü?” diye sordu Lydia.

“Onun dışında, kodu bilen tek kişiyi. Aynen öyle. Yasmin kulak tıkaçlarını almaya gittiğinde, Schadeck üstünü değiştirdiğinde ve diğerleri güvenlik duvarını çalıştırdığı zaman, adamın başına bir sandalyeyle vurdu. Bu yüzden radyolojinin zemini kanlar içerisindeydi. Sonra onu patolojiye sürükledi ve baygın başhekimi alt katlardaki soğutucu dolapların birine yerleştirdi.”

“Peki ya bulmaca? O an, daha sonra Rafifeld’in bulunabileceğini nereden bilebilirdi?”

“Bilemezdi. Bu sadece bir tesadüftü ve bulmacanın da bir anlamı yoktu. Yasmin maalesef o kadar şefkatliydi ki gidip Sophia’nın kıyafetlerini odasından getirdi. Bunların arasında önlüğü de vardı ve cebinde de aslında Caspar için hazırladığı bulmaca kartı bulunuyordu. O kartı Rafifeld’in ağzına tıkadı, radyolojiye geri gitti ve tomografi cihazına girdi. Yasmin geri geldiğinde profesörün orada olmadığını fark edip yardım çağırdı. O sırada Sophia, kendi kendini bağlamaya başladı.”

“O yüzden seksen yedinci sayfada belirtildiği gibi kollarından biri gevşekti.” Profesör, Patrick’in katkısını kaldırdığı başparmağıyla onayladı.

“Doğru. Sonra da şüpheyi kendi üstünden atmak için bağırmaya başladı.”

“Şeytanca.” Lydia, tedirgince alt dudağıyla oynuyordu. “İnsanları, dostu kovalayıp düşmanı korumaya itti.”

“Ama, o zaman, tomografi cihazının olduğu odada yaşananlar neydi?” Patrick’in sesi yine şüpheci olmaya başladı. “Caspar ve Bachmann’ın yangın çıkarmak istedikleri zaman? Bruck onları neden oraya kilitledi?”

“Orada güvende oldukları için,” diye açıkladı profesör. “Elbette sadece, kendi kendilerini yakmadıkları sürece. O yüzden tomografi cihazını çalıştırdı, ateşi yakmadan önce onları korkutmak için. Fakat geç kaldı. Ateşi zaten yaktılar ve onun da kapıyı tekrar açmak için anahtarı yoktu.”

“Tamam, anladım. Ve radyolojide duydukları sesler polisi çağıran Linus’tu değil mi?”

“Hayır. Henüz değil. Kar fırtınasındandı o sesler. Ama yine de o akşam hayatlarını borçlu oldukları kişi müzisyendi. Duvar çalıştırılmadan önce balkona kaçtı ve birkaç dakika sonra odaları kilitlemesi gereken Yasmin’in ödünü kopardı. Aşağıya atlarken ayak bileği kırıldı ama yine de ana sokağa kadar, oradan da villaların olduğu bölgeye kadar ulaşmayı başardı ve orada da Mike Haffner tarafından neredeyse ezilecekti.”

“O da sonra polise mi haber verdi?” Profesör başıyla onayladı.

“Memurların Linus’un laf salatasını çözebilmeleri biraz zaman aldı ama iyi ki Bruck, o kadar karşı koymaya rağmen, yine de çoğu kişiyi Sophia’dan koruyabildi: Dirk Bachmann, Sybille Patzwalk, Greta Kaminsky ve Bay Ed geceyi sağ atlattılar. Yasmin de son anda laboratuvardan çıkarılıp kurtarılabildi.” Derin bir nefes verdi. “Ama adamlar, Haberland için maalesef geç kaldılar.”

“Geç mi kaldılar? Ona ne oldu ki? Ve Sophia nerede?”

Patrick başını kaldırdı ve profesörü, sanki bir şey gözünü alıyormuş gibi, kısık gözlerle izledi. Profesör tekrar pencereye döndü ve donuk alaca karanlığa baktı.

“Bu yüzden bugün buradayız,” diye sessizce fısıldadı.

“Ne demek bu?” diye Lydianın arkasında sorduğunu duydu.

“Bu deneyin asıl parçası. Bu yüzden hasta dosyasını bu kadar titizlikle incelemeniz gerekiyordu.”

“Neden ama?”

Yavaşça tekrar öğrencilerine doğru döndü.

”Bu hikâyenin gerçeklik oranını incelemek için. Onlara sonunda gerçekten ne olduğunu nihayet öğrenmek için.”

Yağ radyatörünün çıkardığı ses gittikçe artmıştı, yine de ne kadar uzun konuşursa kütüphanedeki sıcaklık da giderek düşüyor gibiydi. “Size bahsedebileceğim tek şey, Sophia’nın o gece ebediyen kaybolduğuydu.” Profesör birden daha yaşlı gözüktü. “Marie, o zamandan beri Westend Hastahanesi’nde yoğun bakım altında. Artık suni teneffüse ihtiyacı yok ve sağ göz kapağı ile iletişim kurabiliyor ama doktorlar kayda değer başka bir gelişmeden bahsetmiyorlar.”

“Bir saniye, Sophia kızını öylece terk mi etti?” diye sordu Patrick. “Bütün bu olanlardan sonra?”

“Evet, başta öyle görünüyordu.”

Yağ radyatörü takırdadı ve profesör bir an arkasındaki şöminede kor bir odun parçası arar gibi oldu. Aynı zamanda dinleyicilerinin, sesinde gittikçe artan dalgalanmaları fark edip etmediklerini merak etti.

“Fakat daha sonra, bir yılın ardından, hemşireler birden Marie’nin baş ucu sehpasında küçük bir hediye buldular.”

“Ne hediyesi?” diye sordu Patrick ve Lydia neredeyse aynı anda.

“Eflatun renginde ve neredeyse bir yüzük kutusu kadar büyük bir hediye kartonunun içindeydi. İçinde tılsımlı bir kolye vardı. Kime ait olduğunu tahmin edersiniz herhalde.”

Lydia okuldaymış gibi çaresizce parmak kaldırdı.

“Kimse ziyaretçiyi görmedi mi?”

“Yoğun bakım ünitesi, üst düzey güvenlikli bir hapishane değil,” diye karşı çıktı profesör. “Ve çoğu ziyaretçi bir ağız maskesi takıyor. Hayır, asla kimsenin ne geldiği ne de gittiği görülmüş.”

“Asla mı?”

“Yalnız kolyeyle bitmedi bu olay. Her yıl Noel civarlarında yeni bir hediye bulundu. Bazen kontrole gelindiğinde, Marie nin alnına da sıkılmış olan parfümün şişesi, bazen müzikli bir kutu ya da değerli bir madenî para. Ve her seferinde yanında küçük ve çifte katlanmış bir kâğıt vardı.”

Lydia nefesini duyulabilir bir biçimde, resmen vantuzla içine çekti.

“Üzerinde ne yazıyordu?”

“Hiçbir şey. Boştu.”

Profesör, kumaş mendilini bir elinde yok eden bir sihirbaz gibi ellerini açtı.

“Ve bu hediyeler Sophia’nın yaşadığına dair tek belirtiler mi?” diye sordu Patrick kuşkuyla.

“Tam değil. Efsaneye göre yıllar sonra ünlü bir psikiyatrın yanında terapiye başlamış. Elbette farklı bir isimle. Kendine Anna Spiegel demiş.”

İsmi söylediğinde iki öğrenci de birden irkildi. Patrick’in dudakları yavaşça aralandı.

“Psikiyatrın ismi neydi?..”

“Viktor Larenz. Deneyin başında da ondan bahsettik zaten. Maalesef artık Larenz’e bu konuyla ilgili danışmamız mümkün değil. Muayenehanesini dağıtırken biraz önce okuduğunuz dosya bulundu ve bilim insanları bugüne kadar bu belgeyi, kendisinin mi yoksa ürkütücü hastasının mı yazdığım tartışmaya devam ediyor. Sırf bu olayla ilgilenmesi bile hastalanmasına sebep olmuş. Söylentilere göre Sophia Dorn, namıdiğer Anna Spiegel, Larenz’in daha sonra bir şizofreni atağında tekrar aktive ettiği bir figürün gerçek modeliydi ama bu yeterince kanıtlanamayan farklı bir hikâye ve bizim konumuzla alakalı değil.”

“Hiç de değil, bence alakalı. Ne de olsa bize bu lanet şeyi okumamız için verdiniz.” Patrick işaret parmağıyla dosyanın kapalı kapağına vuruyordu.

“Kime ait olduğunu sanıyorsunuz?”

“Yani...” Profesör biraz tereddüt etti. “Dürüst olmam gerekirse, metnin kendisinde de buna yönelik ipuçları bulabilirsiniz. Sayfa iki yüz on dört, satır on sekiz.”

“Alzner protokolleri mi?” diye okudu Lydia duraksayarak. Profesör derin bir nefes verdi “Bu da Larenz için bir anagram olabilir.”

“Ama Larenz neden kendi dosyasına bir kelime oyunu işlesin ki?”

“Tam da bunu söylemek istiyor ya profesör.” Lydia sevgilisine sinirli bir bakış attı.

“Sophia yazmış bunu.”

“Bir saniye.” Patrick dalga geçerek güldü. “Nasıl olabilir ki bu? Rapor neredeyse tamamen Caspar’ın bakış açısıyla

yazılmış. Onun ne yaşadığını, ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini nereden bilsin?..” Duraksadı, sonra da yüz ifadesi kaymaya başladı.

“...Sophia kafasının içine girmediyse eğer? Aynen öyle.” Seyrek saçlarından elini geçirirken, profesörün eli titredi.

“Haberland’ın hipnozu ve polisin varışına kadar rahat bir buçuk saat geçti. Sophia’nın her şeyi birinci ağızdan öğrenmek için yeterli zaman. Bilincinin anahtarı onun ellerindeydi ne de olsa. Haberland’ın söylemediği diğer detayları da daha sonra basından öğrenmiş olabilir. Mesela Linus’un nasıl kar küreme aracı tarafından neredeyse ezildiğini.” Patrick artık daha fazla sandalyenin üzerinde oturamadı. Öfkeyle ayağa fırladı.

“Bu şimdi, bunca zaman daha önce bir psikiyatrı çıldırtan, kaçık bir katilin kaleme aldığı bir belgeyi mi okuduğumuz anlamına geliyor?”

“Dur, dur, dur!” Profesör sakinleştirmek için ellerini kaldırdı. “Bu sadece bir dedikodu. Gerçek olmak zorunda değil. Ayrıca ikiniz de tıbbi müşahade altındasınız. Gelecek günlerde size farklı gelen bir şey meydana gelirse, benimle en kısa sürede iletişime geçmenizi rica ediyorum.” Evrak çantasını masaya koydu ve sarı küçük bir postit bloku çıkardı.

“Niye ki? Ne dikkatimizi çekecekmiş?” diye sordu Patrick, profesör tükenmez kalemi eline alırken.

“Zaten bildiğimiz üzere Sophia Dorn, başka insanları iradeleri dışında zorla hipnoz etme düşüncesiyle kafayı bozmuştu. Bilim dünyası, kaçtığı bunca yıl boyunca, yöntemlerini iyileştirip geliştirmiş olduğuna dair hemfikir.”

“Sadede gelin lütfen.” Öğrenci hitabında her türlü saygıyı bir kenara bıraktı ama profesör durumun koşullarına bakılacak olursa buna kızmadı.

“Bilim uzun zamandır, bir insanın tek başına bir metin okuyarak hipnoz edilmesinin mümkün olup olmadığını tartışmaktadır.”

“Pardon?”

“Bu iki yüz on dördüncü sayfada bahsi geçen Alzner protokollerinin gerçekten var olup olmadıklarını tartıştıkları anlamına geliyor. Şu an elinizde bir tanesini tutuyor olabilirsiniz. Sadece bilinçaltının okuyabileceği, alt metni olan bir belge.”

“Siz ciddi olamazsınız?” Patrick’in sesinde bir nebze panik yankılanıyordu.

“İkimiz de sadece bu delinin dosyasını hızlı bir şekilde okuduğumuz için hipnotize mi edildik?”

Profesör başıyla onayladı.

“Zaten bu da bu testin asıl konusu. İşe yarayabilmesi için, size daha önce bilgi veremedim. Bunun için sizden özür dilerim. Ben şahsen buna inanmıyorum ve bunu modern bir efsane olarak görüyorum. Birlikte çürüteceğimiz, bilimsel bir efsaneden ibaret.”

“Ama ya doğruysa? Ne olacak bize?”

“Bilmiyorum. Ama söylediğim gibi, sizi tedirgin eden, şüpheli bir deneyiminiz olduğunda lütfen hemen beni arayın.”

“Bizi bundan tekrar çıkarabilir misiniz? Bu transtan demek istiyorum? İçine girdiysek eğer?” Lydia’nın gözleri titredi.

“Eğer içindeyseniz evet. Her halükârda. Sonuçta çözümü biliyorum.”

“Çözümü mü?”

"Son bulmacanın cevabını: 'Bana ihtiyacın olduğunda beni at. Bana ihtiyacın olmadığında beni geri al.' Bilinçaltı bir mesaj, yani bir alt metin varsa eğer, o zaman hipnoz sonrası etkinin bu çözüm kelimesiyle tekrar kaldırılabileceğini tahmin ediyoruz."

"Bunu tahmin ediyorsunuz. Ne kadar da rahatlatıcı. Söyleyin bakalım: Cevap ne?"

Patrick onu işaret parmağıyla tehdit ettiğinde profesör başını sağa sola salladı.

"Size şimdi söylersem deney başarısız olur. Hayatınızda bir şeyin değişip değişmeyeceğini bir bekleyin. Notlar alın ama endişelenmeyin. Gündüz ve gece her saat ulaşılabilirim. Başınıza bir şey gelmeyecek."

"Lanet olası cevabı öğrenmeden buradan çıkmayacağım." Öğrenci neredeyse bağırıyordu. Arkalarındaki kapı gıcırdadı ve salonda bir kafa belirdi.

"Her şey tamam, sorun yok, her şey yolunda," dedi profesör, kaşlarını çatan ama sonra yine de kapıyı tekrar dıştan kapatan yaşlı adama.

"Hayır, hiçbir şey yolunda değil. Bize hemen şimdi bulmacanın cevabını söylüyorsunuz ya da..."

"Tamam, iyi, tamam," diye öğrencinin hiddetli konuşmasını böldü profesör.

Hazırlıklıydı. Bunu beklemişti zaten. Profesör onlara doğru gitti, dosyalarını aldı ve biraz önce e-posta adresini not ettiği kâğıtlardan birer tane içlerine yapıştırdı.

Lydia ve Patrick ona şaşkın şaşkın baktı.

"Bir konu hakkında şüpheniz olursa bana bir e-posta atın. Benden derhal şimdi sorduğunuz şeyin cevabını alacaksınız. Böylece deneyi iptal edip etmemek kendi elinizde olacak. Ama

lütfen gerçekten, başka türlü yapamadığınız takdirde bunu gerçekleştirmenizi rica ediyorum. Bilim adına. Bu şekilde uzlaşabilir miyiz?" Profesör tekrar yerine oturdu, belgelerini aldı ve eski çantasına koydu.

Lydia ayağa kalktı.

"Ama çözüldü, değil mi?" diye sordu çekinerek. "Haberland bulmacası, yani hikâyeyi sonunda sağ atlattı o zaman, değil mi?"

Profesör tam orijinal belgeyi kaldıracaktı ki durdu.

"Hayır," dedi sessiz ve üzgün sis tekrar gözlerini kapladı. Lydia, ona, gerçeklerin en acı verenini dile getirmek için, sanki basit bir cesaretlendirme yeterli olabilecekmiş gibi gülümsedi. O zaman, aşırı gürültülü ve biranın çok sulu olduğu o kötü barda, kendini ona, şimdi onun yaptığı kadar çıplak ve kırılgan sunmamıştı. Bunu sorarken, bu durumun farkında olup olmadığını sordu kendine:

"Üzgünüm ama korkarım ki Niclas Haberland o gece kurtarılamadı."

Bugün, saat 15.42

Paslı kapı gümbürdeyerek kapandı.

"Çok cesaretlisiniz," diye homurdandı yaşlı adam ve ağır anahtar destesini çekti. Sonra iş yeleğinin yan cebine koydu ve bir eldiven giydi.

"Buraya elinizi kolunuzu sallayarak tekrar geleceğinizi hiç düşünmezdim."

"Öğrencilerimle bir defalık bir meseleydi." Profesör güldü. "Ama siz de hâlâ buradasınız."

"Maalesef." Kapıcı alay ederek homurdandı ve evden birkaç adım uzaklaştılar. "Ayda bir kere buraya gelip her şey yolunda mı diye bakıyorum. Eşim yapmıyorsa eğer, benim emekli aylığıma bir katkıda bulunmam lazım."

"Kimse bu binayı almak istemedi mi?"

Bachmann burnunu kaldırdı ve bakışı buzlu ve sarmaşıklarla kaplı dış cepheden villanın çatısına kadar dolandı.

"İsteyen oldu ama Rafifeld'in ölümünden sonra burası önce biraz kapalı kaldı. Basında asla kesin bir şey yazılmadı ama onlarca dedikodu vardı. Şaşırmamalı çünkü resmî olarak kimse bir açıklamada bulunmamıştı. Bruck, Hamburg'a geri döndü ve bu konu hakkında bir kitap yazmayla ilgili bütün teklifleri geri çevirdi. Aşçı otel sektörüne geçti ve Yasmin de

mesleğini bıraktı. Linus ile birlikte bir kayıt yaptığını duydum. Bayağı başarılı olmuşlar hatta. O çılgına da bu yakışırdı zaten."

Bachmann yukarı baktı. Başlarının üzerinden bir karga sürüsü geçti.

"Sadece Greta bir defasında bir röportaj verdi. Ciddi ciddi o gece korku fobisinden kurtulduğunu ve bundan sonra Noel bayramını artık yalnız kutlayabildiğim söyledi. Buna inanabiliyor musunuz?"

Sürü dağıldı ve saniyeler sonra tekrar birleşti. Bachmann'ın kuşlara olan ilgisi geçti ve tekrar profesöre döndü. Gözleri bulanıklaştı ve bu arada derecesi daha yüksek bir okuma gözlüğüne ihtiyaç duyduğu da aşikârdı.

"Bugüne kadar hâlâ insanlar burada hastaların birbirine saldırdığı bir katliamın yaşandığına inanıyor. Çoğu bu yüzden bu alanın lanetli olduğuna inanır. Saçmalık ama bu bir şekilde yatırımcıları korkutuyor. Çok şey planlandı. Lüks bir konut projesi, restoranlar ve hatta bir otel bile. Ama bir sonuç çıkmadı."

"Sophia hakkında konuşuluyor mu?"

Yaşlı kapıcı ismi duyunca hafif irkildi ve beyazlayan favorilerini kaşıdı.

"Çocuklar onun bir cadı olduğunu ve hâlâ burada yaşadığını söylüyor. Engelli kızıyla birlikte çatı katında. Böyle hikâyeler falan."

Zorla gülüyordu ve aynı anda profesörün bir yetişkinde nadir gördüğü kadar da üzgün duruyordu.

"Alınma yok. Ben evin etrafında bir tur daha atacağım, Cas..." Yaşlı kapıcı duraksadı.

"Özür dilerim."

“Sorun değil.” Haberland ona elini uzattı.

“Mutlu Noeller. Sizi tekrar görmek çok güzeldi. Ve kapıları açtığınız için de ayrıca teşekkürler.”

“Önemli değil. Yeter ki alışkanlık olmasın.”

Son kez başlarını salladılar, sonra da her ikisi kendi yoluna ayrıldı. Bir gecede o kadar çok şeye katlanmak zorunda kadıkları için, hayatlarında daha fazla ortak yaşanmışlıklara yer kalmayan iki insanlardı. Kısa muhabbetler için bile yer yoktu. Haberland rüzgâra doğru döndü ve eski kırışık montunun yakasını yukarı kaldırdı. Aşağıdaki yola doğru dönerek giden kaldırıma, dikkatlice ayağını bastı. Bugün kar yağacağı bildirilmişti, don da bekleniyordu, o yüzden ağır kışlık botlarını giymişti. O zaman, sonradan başına iş açan, deri ayakkabılarla gelmişti.

Eskiden. Önceki hayatında.

Şimdi farklı bir insandı. Lydia’ya Niclas Haberland’ın öldüğünü söylediğinde yalan söylememişti. Bu isimde bir adam, kendi ruhunun derinliklerinde kırılmış yatıyordu. Bruck bulmacayı çözüp onu iki gün sonra uyandırmasına rağmen, kendi iç hapishanesinde bu süre çok uzun gelmişti. Bruck sayesinde gerçekliğe dönmüştü ama asla kendi benliğini tekrar bulamadı.

Bana ihtiyacın olduğunda beni at. Bana ihtiyacın olmadığında beni geri al.

Kendine sık sık Sophia’nın neden geriye bulmaca kartları bıraktığını sordu. Ne de olsa bu şekilde kurbanlarına, Marie’nin sahip olmadığı bir çıkış yolu sunmuştu. Bunu önce onun insanlığının bir işareti olarak yorumladı ama sonra, kızının da belki tek bir kelimeyle acılarının labirentinden kurtulabileceğine dair irrasyonel bir umudun ifadesi olarak gördü. Bugün uzun

yıllar acı çektikten sonra daha iyi biliyordu. Bulmacalar da cezanın önemli bir parçasıydı. Bütün gücün onda olduğunun kanıtı. Sophia onu cehenneme itmişti ve dışarıdan da anahtarı kilitlemişti çünkü birinin gelip o zindanın kapısını açıp açmayacağı umurunda bile değildi. Çünkü onu her an tekrar kapatma gücüne sahipti... *beni geri al...*

O geceden beri Sophia'nın sırf onun içinde saklandığı için tekrar ortaya çıkmadığı korkusuyla yaşıyordu. Elbette fiziken değil ama mecazi anlamda. Tek bir kelimeyle ölüm uykusundan uyanmayı mümkün kıldıysa eğer, neden, haberi bile olmadığı bir hipnoz sonrası bir emir daha yerleştirmeyi düşünmüş olmasındı. En azından, bu hasta dosyasını yazması için gerekli olan aklındaki bütün bilgileri almak için onu yeterince uzun süre kontrolü altına almıştı. Her telefon sesinde, her yabancı seste ve haber spikerinin kullandığı her yabancı kelimede irkilmesinin sebebi de buydu.

Ruhu araf ateşinden kaçtığından beri her şeyin en kötüsünü bekliyordu. Ve bu da deneyin bir amacıydı. Onun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Yıllar geçse bile, insanların psikolojisinde yer edinmenin bir yolunu bulmuş muydu?

Haberland yutkundu ve boğazındaki kaşınmanın bir soğuk algınlık başlangıcının belirtisi mi olduğunu merak etti. Yara izleri hafif kaşınıyordu ama bunu genellikle her kar beklendiğinde yapıyorlardı. Önce göğsündeki yırtıklar kendini hissettiriyordu ama el bileklerindeki ölmüş doku da yıldan yıla hava durumuna karşı daha da hassaslaşıyordu. Aniden sağ elinde ıslak bir şey hissetti ve aşağı baktı.

“Burada mısın sen?” diye selamladı Bachmann ile konuşurken ormana kaçışan ve şimdi kuyruğunu sallayan köpeği. Yalnız başına asla uzun süre kaybolmazdı. Arka bacağı kısa süreli yürüyüşlerin ardından bile yavaşlatıyordu onu artık ve sağ gözü de görme yetisinin çoğunu kaybetmişti. Tarzan’ı sadece tasmayla idare edebildiği zamanlar çoktan geçmişti.

“Şimdi ikimiz de kaymamaya dikkat etmeliyiz, ha? Bugün daha Marie’yi ziyaret edeceğiz.”

Yaşlı köpeğin başını okşadı ve son bir kez arkasını döndü. Villa, koyu tek parça bir taş gibi, gri gökyüzüne uzanıyordu. Alttaki pencereler çelik plakalarla kapatılmıştı, üst katlarda ise emlakçılar eski perdeleri çekmeyle yetinmişti. Binada tek bir ışık bile yanmıyordu. Girişin önünde sadece bir inşaat lambası sallanıyordu. Haberland gözlerini kıstı. Bir an için, solmuş perdenin ardında bir hareket gördüğünü sandı. En üstte dördüncü katta, çatının altında. Ama hava kararmıştı ve bu alanda gün ışığında bile gerçek ile aldanmayı ayırt etmenin zor olduğunu öğrenmek zorunda kalmıştı zamanında.

Büyük ihtimalle sadece hayal görüyordu. Ya da bir sıçan. Belki de bir yerde bir cam kırılmış ve esinti oluşturmuştu. Haberland kollarından birini yukarı çekti ve bileğini kaşıdı.

Meteorologlar haklı. Kar yağacak, diye düşündü ve ona beklentiler içinde bakan Tarzan’a döndü.

“Ne dersin? Belki de bu sene karlı bir Noel bayramı geçiririz?”

Köpek heyecanla havaya zıpladı ve Haberland onu takip etti. Biraz fazla hızlıydı. Sendeledi ve korkarak sol kolunu kaldırdı. Neredeyse dengesini kaybediyordu fakat sonra ayakkabıları sağlam bir adım attı ve botlarının yukarı çıkarken

donmuş çamura açtığı, çukurları takip etti. Dikkatle yokuşu adım adım indi. Bir zamanlar en büyük korkularını barındıran, şimdi ise boş ve bir mucizenin gerçekleşmesini bekleyen Teufelsberg'deki villadan uzaklaştı. Birinin gelip karanlık anıları uzak tutan ve kötü hayaletleri unutulmuşluğun bodrumuna kovan, geçmişin tozunu mobilyalardan silkeleyip şöminede sıcak bir ateş yakmasını ve her pencereye aydınlık bir ışık koymasını bekleyen villadan.

Her şeyin tekrar, eskiden olduğu gibi olmasını bekleyen villadan.

Ek, Teşekkür ve Özür

Sizin nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama ben birinci bölümü okumadan önce, teşekkür kısmını okuyan insanların arasındayım. Bu benim için birçok okuma zevkini mahvetti çünkü çoğu yazar son satırlarını, okuyucularına romanın ana fikrini ve böylelikle en önemli noktasını belirten, ek literatür kaynakları sunmak için kullanır. Geçenlerde mesela, sonunda katilin çoklu kişilik bozukluğu olduğunu en son öğrenmeniz gereken, tarihî bir gerilim kitabı okudum. Ama ben bunu teşekkür bölümünden dolayı, ilk sayfadan beri biliyordum.

Bunu şimdi neden buraya yazıyorum? Çünkü şimdi ben de size, bu psikolojik gerilim kitabında geçen tıbbi konuları nasıl daha derin araştırabileceğinize dair bilgiler vermek istiyorum. Bunların çoğu imkânsız gibi görünse de çoğu gerçekten (tekrar) tartışılmakta.

Ama içerikten çok bahsetmeden bunu nasıl yapacağım? İyi ki doktoralı psikolog Doktor Hans Ulrich Gresch tarafından yazılan ve tehlikesiz *Unsichtbare Ketten* (Görünmeyen Zincirler) başlığını taşıyan kitap var. Caspar o an bilmiyor ama neredeyse kelimesi kelimesine o eserden alıntı yapıyor.

Bu kitabın basıldığı dönemde *Unsichtbare Ketten* internetten bedava indirilebiliyordu, bu yüzden de yazara çok müteşekkirim

(Lütfen elinizdeki kitabı okuduktan sonra, Google'de arama yapın). Ayrıca Caspar'ın kütüphanede bulduğu *Nöropsikoloji,* kitabı da gerçek ve Bryan Kolb ile lan Q. Whishaw tarafından hazırlanmış. İlgili kaynakçalar gerçektir.

Teufelsberg Kliniği ise hikâyenin geri kalanı gibi tamamen hayal ürünü. Her iyi yalanda olduğu gibi burada da elbet biraz gerçeklik saklı. Çünkü var olan benzer bir özel kliniği Berlin'in gerçek Teufelsberg'ine yerleştirdim ve bir yazarın megalomanlığına sığınarak sadece biraz daha Grünewald'ın içine ittim. Ama tepenin oluşma hikâyesi yine uydurmaca. Ayrıca: Caspar'ın çok sevdiği şarkı da The Cure'ın "Inbetween Days" şarkısı ama bunu hemen anlamışsınızdır zaten. Ama hâlâ son Ruh Kırıcı bulmacasını çözemediyseniz eğer, size küçük bir önerim var: Cevap artık nihayet gelecek olan teşekkür kısmında. Öyle değil mi, Gerlinde?

Her zamanki gibi önce sizlere teşekkür ederim, çünkü sizler kitaplarımı okumasaydınız eğer, yazmaktan daha az eğlenceli şeyler yapmak zorunda kalırdım, çalışmak gibi mesela. Ayrıca bana ağırlıklı olarak e-posta adresim fitzek@sebastianfitzek.de ve internet sayfamın misafir defterinden ulaşan birçok uyarı, yorum ve iyileştirme önerileri, eleştiri ve destekleriniz için de teşekkür ederim.

Bazen kendimi, arkasında bir ordu insan bütün hazırlıkları yaparken, sadece mikrofonu eline alıp sahneye çıkan bir şarkıcı gibi hissediyorum.

Mesela:

Roman Hocke, dünyanın en iyi edebiyat ajansı olduğunu sürekli söyleyebileceğiniz ve bundan bıkmayacak tek kişidir.

Manuela Raschke, senin menajerliğin olmadan, çoktan çaresiz kalmış, harap olmuş ve büyük olasılıkla tutuklanmış olurdum.

Gerlinde, dünyanın en büyük gerilim romanı hayranı olarak senin düzeltme önerilerin bu kitap için de yine vazgeçilmezdi. Hayatımızın karmaşık dalgalarında, attığımız demirimiz olduğun için teşekkürler.

Sabine ve Clemens Fitzek, tıbbi bilgilerinizle bana örneğin virtopsinin temel hatlarını öğrettiniz. Teşekkür olarak size hata yaptıysam eğer, bunları atfetmenizi istiyorum. Adil bir anlaşma, değil mi?

Christian Meyer, herkesin seni benim korumam sanması ne güzel çünkü öyle duruyorsun gerçekten. Seni bundan sonra bütün okumalara götüreceğim ve bu sırada da sana ateşli silahlar hakkında sorular soracağım.

Sabrina Rabow, "Az kişiyle çalış ama bunlar en iyi kişiler olsun," derler. Sırf yıllar önce yolumuz kesiştiği için ve o zamandan beri basın işlerimi yürüttüğün için sevinmiyorum.

Becerileri, bilgi ve yaratıcılıklarıyla beni büyüleyen ve bana ilham verdikleri için sonsuz teşekkürler etmek istediğim birçok kişi var: Zsolt Bâcs, Oliver Kalkofe, Christoph Menardi, Jochen Trus, Andreas Frutiger, Arno Müller, Thomas Koschwitz, Simon Jäger, Thomas Zorbach, Jens Desens, Patrick Hocke, Peter Prange ve elbette babam Freimut Fitzek!

Onlar olmadan bir yazarın var olamayacağı insanlara teşekkür etmeye geldi sıra:

Carolin Graehl: Titiz ve aynı zamanda şefkatli redaksiyonunu bu kadar mükemmel kılan birçok şeyin yanı sıra taslakla ilgili dikkatli sorularındı. Ancak senin sayende bir fikir birikiminden okumaya değer, heyecanlı bir kitap oluşuyor.

Regine Weisbrod: İnanılmaz. Şimdi ben de neden bu kadar çok yazarın senden heyecanla bahsettiğini biliyorum. Bir sonraki kitapta da redaksiyonu yapmazsan seni maalesef öldürmek zorunda kalabilirim. (Bu bir şaka değil, ismini kurbanlardan birine veririm!)

Doktor Andrea Müller: Beni keşfettiniz ve beni böylece bir yazar yaptınız. Başarınızdan dolayı, utanmadan rakipler tarafından satın alınmadan önce, iyi ki biraz tasarı üzerinde çalışabilme fırsatı bulabildik.

Beate Kuckertz ve Doktor, Hans Peter Übleis: Sîzlere, bana gelecek yıllarda da başkalarının sadece hayalini kurabildiği şeyi verdiğiniz için teşekkür etmek isterim: para. Hayır, elbette muhteşem Droemer Knaur Yayınevinde, bana bir yuva verdiğiniz için.

Klaus Kluge: Bazen yeni ve çılgın pazarlama yöntemleri kullanmaktan çekinmiyorsun ve bunun için sadece sektörden değil ama benden de çok takdir görüyorsun. Ne var ki benim ıslak el sıkışmam pek para etmiyor.

Sibylle Dietzel: Yaratıcı çalışmamızı üretirken, fikirlerimi yüceltmenizden dolayı size teşekkür ederim.

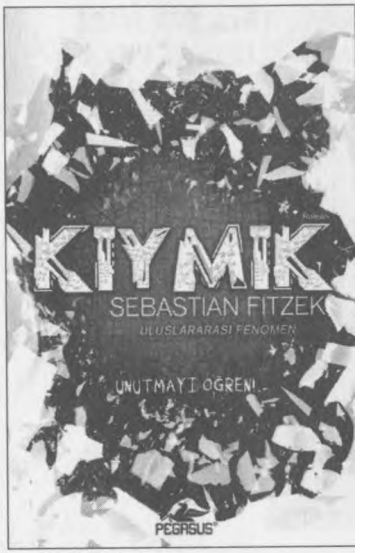
Yine en önemli kişiler neredeyse teşekkürün son kısmında: Bu kitabı elinizde tutmaya vesile olan üretim ve dağıtım alanında, kitapçılarda ve kütüphanelerde çalışan insan ordusuna.

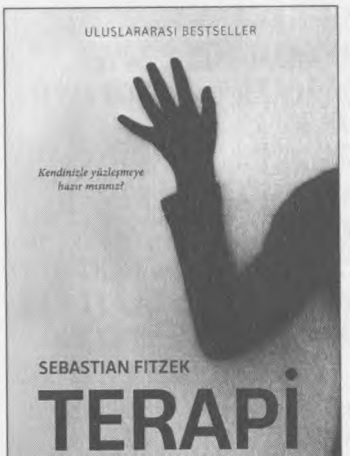
Ve son olarak bu kitabı yazmak için utanmadan hırsızlık yaptığım insanlardan özür dilemeliyim. Örneğin yıllarca radyoda birlikte çalıştığım ve ismini iyi ki hiçbir şekilde benzemediği biri için ödünç vermek zorunda kalan, Helmut Rafifeld'ten. Bayan Patzwalk gerçekten de anaokulumdaki en sevdiğim aşçıydı (Asla ciğer yemek zorunda kalmadığım için teşekkürler). Ve kusura bakma, Fruti, oğlunun ismini davranışlarıyla aşırı dikkat çeken biri için kullanmak zorunda kaldığım için. Sadece Marc'ın söylenmeye hakkı yok. Bir gün soyadını kullanmamı kendin açıkça istemiştin. Ve ne derler... insan ne dilediğine hep dikkat etmeli. Çünkü bu belki gerçek olabilir, Bay Haberland.

Sebastian Fitzek,

Berlin, Nisan 2008

Not: Korkmayın, sadece bir roman okudunuz. Gerçekten var olan bir hasta dosyası değil. Buna neredeyse eminim.

KIYMIK
SEBASTIAN FITZEK
ULUSLARARASI FENOMEN
UNUTMAYI OĞREN...
PEGASUS

ULUSLARARASI BESTSELLER
Kendinizle yüzleşmeye hazır mısınız?
SEBASTIAN FITZEK
TERAPİ

R«M"1

ALMANYA'NIN BİR NUMARALI POLİSİYE YAZARINDAN NEFES KESEN BİR GERİLİM ROMANI. HEYECANI HER SAYFASINDA YAŞAYACAĞINIZ KIYMIKTA *BİR SONRAKİ SAYFA İÇİN SABIRSIZLANACAKSINIZ.*

"Fitzek akıcı, yürek burkucu ve derin bir üslupla yazıyor. Kitaplarının etkisinden son sayfayı bitirdikten çok sonra bile kurtulamıyorsunuz."
John Katzenbach

KENDİNİZLE YÜZLEŞMEYE HAZIR MISINIZ?

"Sébastian Fitzek'in *Terapi'si,* karakterlerinin iç dünyalarındaki gerilimleri ve konu ile tempo arasındaki etkileşimi çok iyi yakalayan sofistike ve edebî bir gerilim. Doğrudan, rahatsız edici ve akıcı bir üslupla yazılan bu kitap, eline entrika dolu bir polisiye alıp yatağa kıvrılarak kitap okumayı sevenler ve daha derin bir anlayış düzeyine ulaşmak isteyenler için eşi bulunmaz bir kitap."
John Katzenbach

TAŞINANLARIN BİR SÜRE SONRA DELİRDİĞİ VEYA İNTİHAR ETTİĞİ BİR EV, NEREYE AÇILDIĞI BİLİNMEYEN BİR KAPI VE DEHLİZLERDEN OLUŞAN KARANLIK BİR LABİRENT...

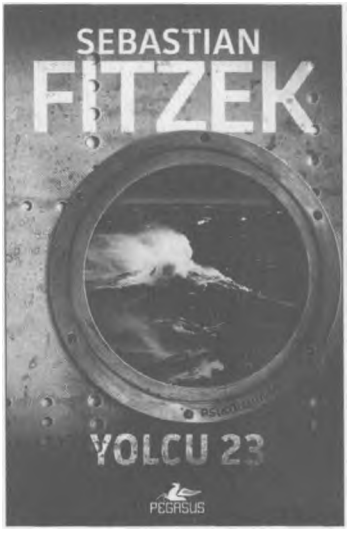
"Kâbusunuz olacak bir gerilim. Labirentlerin arasında kaybolacaksınız. Hatta kitabı okuduktan sonra bir daha uyumak bile istemeyebilirsiniz."
Kirkus Reviews

BU ACIMASIZ KATİL DÜNYADAKİ EN ESKİ OYUNU OYNUYOR: SAKLAMBAÇ. MASUM AİLELERİN ÇOCUKLARIYLA. ÇOCUKLARINI BULMALARI İÇİN AİLELERİN KIRK BEŞ SAATİ VAR. YOKSA ÇOCUKLAR ÖLECEK.

Sebastian Fitzek'in yazdığı en muhteşem gerilim kitabı."
Der Spiegel

Korkunç, korkunç, korkunç: Sebastian Fitzek in yeni kitabı yüreğinize indirecek."
Freundin

HER YIL ONLARCA KİŞİ GEMİLERDE KAYBOLUYOR.
ÜSTELİK ARKALARINDA BİR İZ BİLE BIRAKMADAN.
ONLAR YOLCU 23'LER. BUDA ONLARIN HİKÂYESİ.
BURADA KİM OLDUĞUNUZUN, KAÇ YAŞINDA
OLDUĞUNUZUN BİR ÖNEMİ YOK.
EĞER ÇOK KÖTÜ BİR ŞEY YAPTIYSANIZ SIRADAKİ
YOLCU 23 SİZ OLABİLİRSİNİZ.
GEMİYE HOŞ GELDİNİZ.

"Sinirleri zayıf olanlara hiç uygun değil!"
Südhessen Wochenblatt

"Bu kitap sessiz, sakin yerlerde yaşamayanlar ve kolay kolay korkmayanlar için uygun. Fitzek'in romanlarını okumak için akşamları televizyonu kapatmaya değer. Onun kitapları, ekranlardaki birçok programdan çok daha iyi."
Maren Keller

İSA DOĞDUĞUNDA GEZEGENİMİZDE ÜÇ YÜZ MİLYON İNSAN YAŞIYORDU. GÜNÜMÜZDE İSE BU SAYI YEDİ MİLYAR. BUNA DAKİKADA YÜZ ELLİ ALTI İNSAN EKLENİYOR. PEKİ DÜNYA BU YÜKÜ KALDIRMAYA HAZIR MI?

"Sebastian Fitzek'in okuyucuyu tekrar tekrar şaşırtma, yanlış yollara sokma ve hiç beklemediği anda tüylerini diken diken etme konusunda eşine az rastlanır bir yeteneği var."
Oldenburger Onlinezeitung

DİKKAT!
YÜKSEK DOZDA GERİLİM İÇERİR!

"Sebastian Fitzek uykusuz bir gece geçireceğinizi garanti ediyor."
Donna

"Yazar, okuyucuları için delice bir hikâye, tekinsizlikler ve son sayfaya kadar devam eden çılgınca bir temposu olan bir paket hazırlamış."
dpa

8 AĞUSTOS, SAAT 20.08.
TEK BİR İSİM SEÇİLDİ.
DÜŞMANLARININ SAYISI İSE 80 MİLYON.

SEKİZİNCİ GECE'DEN KURTULABİLMEYİ
BAŞARABİLECEK MİSİN?

"Ahlaksızca mı? Evet. Sürükleyici mi? Hem de nasıl!"
Chemnitzer Zeitung

"Korkutucu bir psikolojik oyunun içine düşeceksiniz."
Laura

"Amacını aşan bir sosyal deney üzerine soluk soluğa okunacak bir roman."
Bild am Sonntag

"Sekizinci Gece uydurma bir haberin bile ne derece popülerlik kazandığını gözler önüne seren, günümüz dünyasını ve sosyal medya neslini çok iyi anlamış bir gerilim romanı."
Peter Bücherkiste

,1971 yılında Berlin'de doğdu. Hem yazarlık hem de gazetecilik yapan ve Almanya'nın en başarılı gerilim yazarlarından biri olan Fitzek'in kitapları yirmi dört dile çevrildi ve dünyada sekiz milyondan fazla sattı. Kitapları sinema ve tiyatroya da uyarlanan yazar, ailesiyle birlikte Berlin'de yaşamaktadır.

Kapak Tasarımı: ZERO Werbeagentur, Münih
Kapak Görseli: © Thomas Jackson / Getty Images

Üç genç kadın arkalarında hiçbir iz bırakmadan kaçırıldı.
"Ruh Kırıcı" adıyla anılan psikopatın elinde geçirdikleri
bir hafta üçünün de ruhunu öldürmeye yetti.

ONLAR ÖLDÜRÜLMEDİ, İŞKENCEYE DE UĞRAMADI. BAŞLARINA ÇOK DAHA KÖTÜSÜ GELDİ.

Kadınlar bulunduklarında ruhsal olarak çökmüşlerdi, kendi bedenlerinde tutsak gibiydiler.

Peki, Ruh Kırıcı kurbanlarını bu hale getirmek için onlara ne gibi psikolojik işkenceler uygulamıştı? Ve onları neden öldürmeyip bu halde bırakıyordu?

Lüks bir psikiyatri kliniğinde bulunan, hafızasını kaybetmiş Caspar, yolunun bu psikopatla kesişebileceğine hiç ihtimal vermezdi. Yine de kar fırtınası yüzünden Noel'den birkaç gün önce klinikte mahsur kalan hasta ve çalışanlar hiç ummadıkları bir tehlikeyle karşı karşıyaydı... Ruh Kırıcı aralarından biriydi ve bu sefer kurbanlarım öldürüyordu!

Buradan kaçış yok.
Ve bir sonraki kurban içlerinden herhangi birisi olabilir...

"Fitzek beklenmedik tuzaklarla okurlara sofistike bir gerilim romanı sunuyor. Bu roman, sisli bir gecede araba kullanmaya benziyor; karşınıza ne zaman ne çıkacağından asla emin olamıyorsunuz."
Westfälische Nachrichten

"Psikolojik gerilim terimi hiçbir kitaba Fitzek'in kitapları kadar yakışmıyor. Fitzek insan ruhunun karanlıklarını iyi tanıyan biri."
Literra.infö